

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 38
22 de desembre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 22, segona i darrera reunió

SUMARI

Projecte de llei

de promoció de l'activitat econòmica (tram. 200-00010/09) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la política per a mitigar el canvi climàtic (tram. 300-00101/09) (retirada) p. 27

Interpel·lació

al Govern sobre les accions per a lluitar contra la pobresa (tram. 300-00103/09) p. 27

Interpel·lació

al Govern sobre la situació dels serveis penitenciaris (tram. 300-00100/09) p. 32

Interpel·lació

al Govern sobre la política fiscal (tram. 300-00099/09) p. 38

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica (tram. 300-00102/09) p. 42

Interpel·lació

al Govern sobre la concreció de les mesures de retallades i d'augment de taxes
anunciades pel president del Govern (tram. 300-00105/09) p. 46

Interpel·lacions

al Govern sobre la política d'incompliments en matèria econòmica i financera del Govern de l'Estat
(tram. 300-00104/09) i sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació
i els emprenedors (tram. 300-00106/09) (retirades) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 300-00107/09) p. 52

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 302-00086/09) p. 56

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de l'agricultura i la ramaderia (tram. 302-00087/09) p. 61

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures econòmiques (tram. 302-00088/09) p. 66

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'atenció
a les persones amb discapacitat (tram. 302-00089/09) p. 74

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a la internacionalització
de l'empresa catalana (tram. 302-00090/09) p. 79

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 22.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Projecte de Llei

de promoció de l'activitat econòmica
(tram. 200-00010/09)

Amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Empresa i Ocupació sobre el Projecte de Llei de promoció de l'activitat econòmica.

Tal com ja va manifestar, la vicepresidenta només faria la intervenció en una de les lleis òmnibus i per tant no intervindrà per presentar la iniciativa.

I, d'acord amb els articles 109 i 112 del Reglament, ara té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler, que en va ser designat com a relator.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades matiners, bon dia, en primer lloc. Pujo a la tribuna per fer aquest torn de relator, un torn que, per definició, entenc que és un torn que no entra pròpiament, doncs, en cap mena de valoració dels continguts, sinó senzillament deixar constància en l'acta d'aquest plenari –que espero que aprovi aquest darrer projecte de Llei de la llei òmnibus– de quina ha estat la seqüència de la tramitació d'aquestes lleis.

El 5 de juliol el Govern va enviar a aquesta cambra aquest projecte de Llei, acompanyat dels altres dos projectes de Llei que van ser substanciats i aprovats el dia d'ahir, i, després d'un tràmit parlamentari que ha estat intens, que ha estat actiu, per part de totes les forces polítiques representades en el Parlament, en faig una mica quin ha estat el resultat final.

De fet, aquest text va començar amb la presentació de dues esmenes a la totalitat, una per part d'Iniciativa per Catalunya Verds i una altra per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, esmenes a la totalitat que varen superar el tràmit d'aquest mateix Ple el dia 21 de juliol, iniciant-se així el que és pròpiament el treball en la comissió; una comissió que va substanciar,

en primer lloc, els dies 14 i 15 de setembre, un conjunt de fins a vint-i-quatre compareixences; de fet, de les vint-i-sis previstes, dues per qüestions d'agenda dels compareixents no varen ser finalment possibles, però en qualsevol cas sí que el 14 i el 15 de setembre vàrem escoltar la veu, l'opinió, les sol·licituds, les peticions que ens feien fins a vint-i-quatre institucions de tot ordre, evidentment vinculades d'una o altra manera amb quin és el contingut d'aquesta llei, no?

I es va obrir, doncs, el tràmit d'esmenes a l'articulat, un tràmit, doncs, que es va cloure amb la presentació de fins a 435 esmenes a la totalitat –per tant, estem en aquest sentit una mica en línia del que han estat les altres lleis òmnibus, lleugerament per sota de la primera que es va tramitar i lleugerament per sobre de la segona, no?–; un conjunt d'esmenes que varen ser tractades i debatudes en un seguit de ponències, la primera de les quals va ser el 20 d'octubre, i a la qual van seguir ponències el 3, el 4, el 8 i el 9 de novembre, de manera que el dia 7 de desembre, una data en aquella setmana dels ponts, la ponència va estar en condicions d'elevat el seu informe a la comissió corresponent per tal que fos aprovada, com així va ser, i ens ha arribat al Ple d'avui.

L'acceptació per via d'acceptació de les esmenes tal qual venien o bé a través de transaccions... Dic les grans xifres –que poden variar, però, d'una manera molt petita al llarg del Ple d'avui–; de fet, estan sobre la taula i les he anat lliurant als grups. Dues transaccions acordades amb diferents grups parlamentaris i una tercera no acordada. Per tant, aquesta seria la diferència que hi podria haver amb relació a aquestes xifres que els donaré ara. En aquest tràmit parlamentari de la ponència, que va ser validat per la comissió, es va acceptar un total de fins a cent set esmenes de totes les presentades, de les 435; se'n varen retirar vint-i-nou, i em consta, perquè he vist aquest dematí o ahir al vespre la relació que ens fa a mans la lletrada senyora Casas, que aquest número s'ha incrementat, perquè hi ha hagut retirades, i em consta per converses d'última hora amb algun grup parlamentari que encara hi haurà probablement alguna retirada més, de manera que queden, quedaven vives en el moment que vaig escriure aquestes notes per a aquest primer tràmit de presentació, 299 esmenes, que seran algunes menys. Però estem en qualsevol cas en aquestes magnituds.

Em sembla que és rellevant, doncs, destacar en aquest informe primer del que ha estat la ponència que hi ha un capítol, i no entro en fer cap mena de valoració, que és tot aquell que feia referència a la Llei de protecció dels animals, que va ser objecte d'esmena per part, sense excepció, de tots els grups de la cambra, que ha desaparegut del que era el text originari d'aquest Projecte de Llei de promoció de l'activitat econòmica, per una raó ben coneguda de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra en allò que fa referència a tot el tema dels fringíl·lids, perquè el Govern va prendre, va fer una opció d'enviar-ho a la cambra a través d'un altre text legislatiu, a través, doncs, d'un decret llei que serà també convalidat. Aquesta és la raó per la qual, doncs, aprofitant i fent bones un conjunt d'esmenes que venien de diferents grups parlamentaris

ris, vàrem extreure-ho. Per tant, la llei en aquest sentit és l'única part que, de fet, com a tal, en bloc, desapareix del contingut de la llei.

I per tant avui entenc que elevem al Ple un dictamen, doncs, que ha estat intensament debatut. Sóc perfectament conscient, i temps tindrem, doncs, en el debat que ens ve ara per davant d'entrar pròpiament en els continguts..., però sí que em sembla que és just que en aquest moment processal agraeixi sense excepció a tots els ponents que d'una o altra manera..., amb els qui, doncs, s'hagi pogut concertar més o menys, en qualsevol cas, tota la feina que s'ha fet en aquest conjunt de sessions de les ponències i en les sessions més enllà de les ponències, doncs, de trobades bilaterals amb els diferents grups parlamentaris. Temps tindrem, hi insisteixo, d'entrar pròpiament en el que són els continguts.

Per tant, aquesta llei en principi es porta a consideració del Ple exactament, amb aquesta excepció del tema dels fringíl·lids, amb la mateixa estructura, doncs, que va entrar en aquesta cambra, amb un títol primer, amb quatre grans capítols. De fet, a efectes pràctics, podríem dir tres: un primer gran capítol que és l'agroambiental, que modifica, doncs, lleis rellevants –la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats–, altres lleis potser no tan rellevants o no tan intensament modificades, com la Llei de residus o altres lleis com la de pesca tant marítima com continental; un segon àmbit econòmic, que aquest és un àmbit, doncs, on majoritàriament, sense excepció, es modifiquen lleis en els àmbits de comerç i del turisme, i per tant aquest sí que, doncs, en el que és la seva estructura, arriba íntegrament en el Ple, perquè no ha estat objecte de..., no ha caigut, per entendre'ns, cap dels capítols d'aquest; un tercer àmbit, que és aquest a què em referia, que potser és més puntual, que, de fet, estàvem parlant d'un únic article, que s'ha incorporat, doncs, en el tràmit de ponència i així va ser vàlid en la comissió, que era un aspecte molt concret d'àmbit sanitari, i un darrer capítol important, que és l'àmbit de territori, en què fonamentalment potser la llei d'objectivament més pes polític és la Llei del dret a l'habitatge, i també recordar..., perquè hi han hagut lleis que tampoc han estat tant al punt de mira ni han estat objecte d'un debat tan intens, però han estat també modificades amb un grau prou raonable d'acord, com la del transport de viatgers per carretera.

Per tant, aquest és el projecte de llei que acte seguit començarem a debatre en aquesta comissió.

Només deixar constància..., també ho faré en el torn, doncs, pròpiament, on defensarem les nostres esmenes –ara parlo com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió– que hagin quedat vives i on ens posicionarem respecte al text final. Però sí deixar constància en aquest primer torn de l'agraïment a tots, sense excepció, a tots els ponents, que ho han fet possible, doncs, d'una manera prou intensa, amb un calendari no gens fàcil, amb unes eleccions per entremig que no coneixíem en el moment que es va enviar aquest projecte de llei, i, per tant, doncs, hem tingut i hi hem inclòs també..., amb congressos de partits importants d'aquesta cambra... No ha estat fàcil, no ha estat fàcil aquest

treball. En qualsevol cas, hi ha hagut una predisposició que, des de la perspectiva ja més enllà dels acords a què hàgim pogut o no arribar, des de la perspectiva de qui ha tingut l'honor de ser ponent relator, doncs, és francament d'agrair. I voldria, en nom propi i en nom del grup que represento, deixar-ne constància des d'aquesta tribuna.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Passem, doncs, al debat, amb les intervencions dels diferents grups polítics per posicionar-se respecte al text del dictamen i també per defensar les esmenes reservades.

En primer terme, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Collboni, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Honorable conseller, senyors i senyores diputats i diputades, m'adreço a vostès per explicar el sentit del vot i de les esmenes que ha fet el Grup Socialista sobre el Projecte de llei de promoció econòmica presentat pel Govern.

La primera pregunta que un es pot fer en llegir el títol o que ens vam fer en llegir el títol d'aquesta llei era justament si aquesta llei era útil o és útil per a la reactivació econòmica, que és sens dubte l'objectiu que tenim col·lectivament com a societat i com a país.

I permetin que els digui que nosaltres dubtem de la utilitat d'aquesta llei per a reactivar l'economia; una llei que conté mesures parcials; una llei que moltes vegades no regula aspectes que tenen a veure amb la reactivació econòmica, sinó més aviat amb drets socials; una llei que ha aprofitat la tramitació per desenvolupar propostes de màxims del Govern actual de Catalunya.

També ens hem preguntat si aquesta llei és útil per combatre els efectes socials i econòmics que sobre les persones i les empreses té la crisi econòmica que vivim. També ho dubtem –també ho dubtem. Creiem un cop més que el Govern desaprofita la tasca d'oposició responsable que fa el nostre grup, especialment en matèria de lluita contra la crisi; que la desaprofita com ho ha fet ja, des de l'inici de la legislatura, amb la cimera anticrisi, amb la paràlisi de l'acord estratègic o fins i tot amb l'incompliment de moltes resolucions que en aquesta cambra hem votat majoritàriament els grups parlamentaris.

Evidentment, la pregunta que ens podríem fer és per què aleshores el nostre grup va donar suport a la tramitació de la llei, per què en va facilitar la tramitació. I té a veure directament amb quin és l'origen de tot plegat, que és un gran artefacte legislatiu que va, diguem-ne, promulgar el Govern, que era l'antiga llei òmnibus, la gran llei òmnibus. I nosaltres vam entrar a negociar i a parlar i a facilitar la tramitació d'aquestes lleis justament per evitar que aquest artefacte legislatiu inicial entrés en aquesta cambra amb molt poques garanties procedimentals, amb molt poques garanties

des del punt de vista d'escoltar els col·lectius, les organitzacions, les persones afectades directament per aquesta legislació.

I ho vam aconseguir. Vam aconseguir garantir una tramitació el més acurada possible donades les circumstàncies, tot i que són lleis molt complexes i molt heterogènies. Estava conjurat el perill pel que fa..., el perill des del punt de vista del nostre grup, el perill dels continguts de la llei? Doncs, evidentment, no, no estava conjurat; una cosa era la tramitació i la forma de la tramitació i una altra era els continguts d'aquesta llei. No estava conjurat, pel fet que nosaltres afavoríssim la tramitació, als continguts de la llei. I per això vam entrar a negociar, i per això vam entrar a dialogar, i per això vam intentar buscar punts d'acord amb el grup de la majoria per aconseguir o intentar aconseguir que no es produís el que sembla que *de facto* s'ha acabat produint, que és un acord en molts temes entre el grup de la majoria i el Grup del Partit Popular.

De qui depèn o de qui dependrà finalment el resultat final de la votació d'avui d'aquesta llei? Doncs, bàsicament, de la posició de la força majoritària de la cambra, que és Convergència, i que és qui té la capacitat de triar socis en cada cas; és qui ha tingut la capacitat i té la capacitat de triar parella de ball en cada cas.

En aquest sentit, nosaltres, no oposant-nos a la tramitació d'aquesta llei, ens vam comprometre a un diàleg i a una mà estesa que el nostre nou primer secretari, Pere Navarro, ha ratificat i ha renovat davant el president Mas els darrers dies. I esperàvem i confiàvem en un quid pro quo que només s'ha produït parcialment. Aquesta ha estat la nostra percepció, senyors de la majoria, senyors i senyores de la majoria. I no només en aquesta llei, també en les altres dues, com han explicat en aquesta mateixa cambra les diputades del meu grup, Bonet i Granados. És a dir que vostès podien haver aprofitat molt millor la nostra mà estesa, molt millor. I al final han entrat en una mena de, diguem-ne, mercadeig; és veritat que fruit d'una conjuntura i d'uns moments complicats de calendari, com ha esmentat el relator, però que nosaltres atribuïm sobretot també a no tenir moltes vegades les idees clares, com ho ha demostrat el fet d'aquesta entrada i sortida d'esmenes del mateix Grup de Convergència amb relació a les mateixes posicions originàries del Govern; de no tenir les idees clares o d'estar sotmesos a moltes pressions que el meu grup desconeix i que intuïm que han rebut. I això ha tingut com a conseqüència no tenir clar amb qui s'havia de fer els acords.

Però, bé, tornem a la tramitació de la llei com a tal. El nostre grup s'ha proposat aprofitar la tramitació per fer tres coses fonamentalment: primera, millorar alguns dels preceptes; segona, adequar les lleis als canvis que sens dubte produeix i provoca la crisi econòmica, i, tercera, defensar els avenços que en matèria de drets socials i en matèria de protecció del medi natural van aconseguir els governs de progrés en el passat, o, dit d'una altra manera, i insisteixo en la idea, impedir que un pacte de les dretes escombrés completament l'obra legislativa dels governs de progrés.

I ho fèiem amb quatre objectius que vam anunciar en el moment d'iniciar-se la tramitació d'aquesta llei, quan vam fer el debat de totalitat. En primer lloc, que la simplificació mai no pot ser l'equivalent de la supressió d'òrgans de participació i control. Segon, que no caurem –i no hi hem caigut– en el parany de confondre el que vostès anomenen sempre entrebancs burocràtics amb garanties per als ciutadans, per als consumidors, per als usuaris o per al medi ambient. Tercer, que la protecció del medi natural no és un obstacle al desenvolupament econòmic, com molt sovint s'infereix de les seves propostes i de les seves esmenes. Quart, en usar, en definitiva, la crisi com una coartada per desregular, deixar fora del control públic o mercantilitzar els drets i serveis bàsics per a la comunitat. I tot això ho hem fet des de la coherència amb el nostre propi programa, però també escoltant molt atentament allò que ens han dit durant la tramitació les entitats, els ciutadans, les persones afectades directament per aquesta llei.

I anirem per parts. Podem parlar de la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats, començant per fer un reconeixement que el grup de la majoria no ha fet en cap cas, que la gran reforma simplificadora que ha fet aquest país, la gran reforma simplificadora que va fer aquest país, la va fer o la vam fer els governs Montilla els anys 2009 i 2010, de tal manera que es van aconseguir simplificar en un 82 per cent –82 per cent– els tràmits, estenent, diguem-ne, l'ús de la comunicació en lloc de la llicència, la qual cosa va suposar menys càrrega burocràtica, reducció, per tant, de costos econòmics que han beneficiat directament les pimes.

Sí que hem aconseguit i que hem donat suport en aquesta reforma que ha plantejat el Govern, a la reforma pel que fa al règim de llicències del sector agrícola i ramader, però no hem estat d'acord i no hem donat suport al plantejament que fa el Govern d'imposar el règim de silenci positiu en tot allò que fa referència a les llicències ambientals o activitats econòmiques amb l'impacte ambiental, per tres motius fonamentalment: primer, perquè va en contra de la legislació espanyola i europea i, per tant, si això s'aprova tindrà conseqüències; dos, perquè, efectivament, canviar el plantejament perjudica les polítiques de protecció del medi natural, i tres, i no menor, perquè generarà inseguretat jurídica.

Pel que fa a l'habitatge, efectivament aquesta llei, aquest conjunt de reformes afecta una llei fonamental per al nostre grup i per a l'obra de govern, dels governs de progrés, que, al nostre parer, va suposar un salt qualitatiu molt important pel que fa al dret d'accés a l'habitatge i el reconeixement de l'accés a l'habitatge com un dret social que calia exercir, que calia protegir, que calia impulsar i que calia comprometre les administracions públiques a l'hora de garantir aquest dret.

I ho hem aconseguit, en gran mesura. Ho hem aconseguit perquè aquí sí que hi ha hagut punts d'acord rellevants, en el sentit de preservar i conservar, no en el sentit de canviar. I hem aconseguit, en aquest sentit, preservar el dret d'accés a l'habitatge per a col·lectius en risc d'exclusió o en dificultats econòmiques: gent

gran, joves, discapacitats...; allò que es coneix com a pisos dotacionals.

També hem intentat, i ho hem aconseguit, garantir que els municipis tinguin un paper rellevant a l'hora de planificar aquest tipus d'habitatges pel que fa a les reserves de sòl, i també hem aconseguit preservar l'obligació de la Generalitat de cofinançar les polítiques públiques d'habitatge.

Perquè, mirin, senyors de la majoria, amb aquesta llei es torna a veure una gran desconfiança vers el món local... –i després ho esmentaré en la Llei de comerç–, una desconfiança en el món local que recorda temps passats i que sembla obviar el fet que Convergència en aquests moments té una presència rellevant en el món local, i suposo que el mateix els diran els seus alcaldes: vostès, en tota la llei demostren una gran desconfiança en la possibilitat de cogovernar molts aspectes pel que fa habitatge o a comerç a l'hora de planificar i executar polítiques públiques.

I, en aquest sentit, no hem aconseguit que el Govern mantingui aquesta confiança en els municipis, pel que fa, per exemple, al manteniment del registre únic, gestionat amb criteris d'equitat, amb garanties, i que permet o permetia conèixer l'oferta i la demanda. No sabem a qui beneficiarà i a qui perjudicarà l'eliminació d'aquest registre: no a la gent que té i ha d'exercir el seu dret d'accés a l'habitatge –i ens temem que sí– en favor d'operadors privats amants de lucre.

Pel que fa al comerç, hem intentat preservar tot allò de bo que tenia la llei del 2009. Per què? Perquè mantenia i preservava un model equilibrat de comerç, del model català de comerç, i amb un gran consens des del sector. El Govern ens ha anunciat una nova legislació, tampoc ho entenem, perquè si s'ha de fer abordar aquesta reforma legislativa el proper any –ens ho diuen–, per què aquí havíem de fer aquestes reformes parcials? No s'entén. (*Veus de fons.*)

Però, en tot cas, les nostres esmenes –que ja els avanço que em sembla que no prosperaran– han anat en el sentit de donar al món local i mantenir el món local en un paper central a l'hora de definir el model comercial. Perquè definit el model comercial es defineix un model de ciutat o de poble... (*persisteix la remor de veus*), i al definir el model de ciutat o de poble també s'està definint un model de convivència, un model d'ús de l'espai públic. I això, senyores i senyors diputats, el Govern no ho comparteix...

El vicepresident primer

Perdoni un moment, senyor Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Sí, senyor president...

El vicepresident primer

Els agrairia que abaixessin el to de les converses, perquè se sent molt brogit.

Gràcies.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Deia que aquesta desconfiança respecte al món local es manté viva també en l'àmbit comercial.

I vaig acabant, i acabaré amb tot un símbol –amb tot un símbol– que és la Llei de contractes al conreu i la supressió d'aquest dret que em sembla que avui hi tornarem a assistir, com un fet..., no sé si històric, però molt rellevant i molt simptomàtic del que sembla que ens espera: vostès saben que aquesta llei és una llei carregada de simbolisme i d'història. Va ser una llei que va impulsar el Govern de Lluís Companys l'any 34, i va ser una llei que va ser impugnada o que va ser recorreguda al Tribunal Constitucional de l'època, des de les dretes propietàries en aquella època, amb una llei que pretenia preservar el dret dels camperols a l'ús i a la propietat de la terra.

I, per tant, aquesta llei, que avui creiem que tornarà a caure, és tot un símbol dels nous temps. El Govern pretén tornar a suprimir aquest dret d'adquisició preferent del sòl agrari per part de la Generalitat. Ha estat una constant durant l'època dels governs de progrés, i avui sembla que volen culminar aquesta història. Un dret de tanteig i retracte que sempre han estat rebutjats pels sectors de la dreta i que sembla que avui, Convergència i el Partit Popular, tornaran a materialitzar.

I acabo, amb aquest símbol, esperant i desitjant que aquesta geometria variable que hem vist en aquesta tramitació de la llei no sigui un eufemisme, no esdevingui un eufemisme per ocultar, tapar, dissimular el que s'està materialitzant com un pacte estable entre les dretes d'aquesta cambra.

Gràcies, president; gràcies senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, bé, estem debatent ara, en aquest moment, el Projecte de llei de promoció de l'activitat econòmica, i nosaltres sincerament creiem que, fins i tot, podria haver valgut la pena intentar canviar-li una mica el nom, posar-li un adjectiu addicional que creiem que hauria de ser: promoció passiva de l'activitat econòmica. Perquè un pot pensar, en veure el títol d'aquest projecte de llei, que el que pretén és impulsar l'activitat econòmica, generar nova activitat econòmica, quan en realitat el que fa... –no vol dir que no hi estiguem pas d'acord, però és un matís important–, quan en realitat el que fa és suprimir traves, suprimir impediments, facilitar, suprimir requisits, i alguna vegada fins i tot desregular aspectes per tal que, com a mínim, la generació d'activitat econòmica sigui, com a mínim, més senzilla. Per tant, des d'aquest punt de vista, hi estem d'acord.

Ara bé, tinguem també molt clar que no és una llei que propicia una acció decidida a favor de la creació d'ac-

tivitat econòmica, sinó que, per omissió, el que pretén és facilitar la generació d'activitat. Coincideixo, en aquest sentit, amb el que deia el representant del Partit Socialista sobre aquesta qüestió.

Nosaltres varem afrontar el debat a la totalitat d'aquesta llei, tot dient: «Escolti'm, la música ens agrada, però, pel que fa a la lletra, necessitem molt més», dèiem *much more*, necessitem molt més. I, en aquest sentit, hem presentat esmenes per tal d'intentar que aquesta llei recollís, segurament no molt més, però sí una mica més, bastant més d'allò que deia inicialment la llei.

Vam presentar un total de 41 esmenes, de les quals, 25 han estat entre acceptades i transaccionades, i unes altres 14 han quedat, i segurament hi quedaran avui també, rebutjades. Ara bé, l'aritmètica tampoc no és significativa, de la qualitat de les variables, i, en aquest sentit, sí que hem de dir que ens trobem bastant satisfets –bastant satisfets– de la quantitat d'esmenes que s'han acceptat i que s'han transaccionat. Tantes com per dir que el conjunt de la llei és fruit d'un pacte entre el Partit Popular i Convergència i Unió? Ja els dic jo que no, i després els ho demostraré amb una mica més de detall, que una part important de la llei ha estat pactada entre Convergència i Unió i el Partit Socialista, i una altra part de la llei ha estat pactada entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Per tant, jo ja sé que alguns tenen l'interès de fer veure que aquí hi ha un pacte estable entre el Partit Popular i Convergència i Unió, quan en realitat no hi és, i a les proves..., no només a les proves d'aquesta llei, sinó a les proves de l'entorn em remeto.

Sintèticament voldria esmentar alguns dels aspectes d'aquesta llei que nosaltres considerem més rellevants, alguns dels quals, força dels quals han estat introduïts a través d'esmenes del Partit Popular; altres no, altres són originals del Govern, però, com ho entendran, nosaltres compartim, no perquè sigui una proposta de Convergència i Unió, sinó perquè quan l'anterior Govern o els anteriors governs van introduir alguns aspectes que alguns d'ells no ens agradaven, també vam manifestar que no ens agradaven, com, per exemple, el dret d'adquisició preferent per part de l'Administració de terres de conreu, ja ho varem dir en el debat de la Llei de contractes de conreu que això no ens agradava i que en la mesura que tinguéssim la possibilitat de fer-ho, ho canviaríem, i, per tant, aquesta és l'oportunitat i, en aquest sentit, ho fem, no perquè ho digui Convergència i Unió, sinó perquè nosaltres tenim la convicció que això ha de ser d'aquesta manera.

També, pel que fa a la Llei de regulació dels residus, es modifiquen i se simplifiquen diversos organismes, es canvien de classificació algunes activitats, i, en aquest sentit, també ens sembla una aportació positiva que fa aquesta llei al que dèiem: eliminar i suprimir traves i impediments perquè es pugui generar activitat econòmica.

Pel que fa a les modificacions de la Llei de prevenció i control ambiental, segurament és on hi ha una quantitat més important de modificacions, i també d'esmenes presentades i acceptades per part del Partit Popular

amb Convergència i Unió. I aquí, doncs, ens trobem satisfets, per exemple, del canvi de concepte del que és una modificació substancial o no és una modificació substancial. Això les activitats econòmiques ho tenen molt present, perquè saben que una determinada modificació, i vostès saben que en el món empresarial i en el món industrial els canvis logístics interns solen ser molt habituals, i si cada vegada que hi ha un canvi s'ha de fer una tramitació administrativa, això lògicament és un impediment per a l'agilitat que necessita el sector empresarial. Per tant, trobem encertada aquesta modificació que es planteja des del Govern.

Nosaltres vam plantejar la necessitat de disminuir la discrecionalitat de l'Administració pel que fa a l'hora de fixar els límits d'emissions. És a dir, ja hi ha una normativa que determina quins són els límits màxims d'emissions que poden emetre les activitats empresarials industrials. Per tant, deixem que sigui aquesta normativa la que fixi quins són els límits, i no ho deixem pas a l'àrbitri dels tècnics de l'Administració, que puguin, discrecionalment, fixar uns límits diferents d'aquells que estableix la normativa.

Pel que fa al silenci positiu, miri, el Partit Socialista considera que es va massa lluny; el Partit Popular considerem que encara ens quedem massa enrere. S'avança en algunes activitats amb el silenci administratiu positiu, al nostre entendre, encara no de forma suficient. I així ho plantejàvem amb esmenes, que al final el que han permès, aquestes esmenes, és que també s'introdueixi el silenci administratiu positiu només en les modificacions substancials d'aquelles activitats que poden tenir un major impacte ambiental.

Ha de fer patir a ningú el silenci administratiu positiu? No. Què ha de provocar? Ha de provocar que l'Administració sigui àgil en la resolució dels expedients. I això no ha de comportar absolutament cap altre problema.

Una altra esmena que s'ha incorporat és el fet que aquelles activitats industrials que tenen una certificació mediambiental europea, com són les certificacions EMA, no s'hagin de sotmetre també als controls periòdics que obliga la Llei de prevenció i control. És sembla que evident que aquells que compleixen una normativa de més exigència, doncs, puguin quedar d'alguna manera exempts, tot i que no del tràmit administratiu, però sí que puguin quedar exempts d'aquests controls periòdics.

També estem força satisfets de la possibilitat que se li dona també, a través d'una esmena del Grup Parlamentari Popular, que els col·legis professionals tinguin la capacitat de verificar, documentalment i tècnicament, la documentació que s'ha de presentar a l'Administració. Això comporta donar un valor afegit als col·legis professionals, i això també comporta per a l'Administració una descàrrega de tasca administrativa, en el sentit de comprovar la verificació de la documentació, perquè, si porta un segell d'un determinat col·legi professional, estarà indicant que això haurà passat ja una revisió.

També hi ha un canvi de classificació de tot un grapat d'activitats agroalimentàries que passen del règim de

l'annex 2 a l'annex 3, i, per tant, passen del règim de llicència al règim de comunicació prèvia. I això també permetrà una major agilitat a l'hora de tramitar permisos per a aquest tipus d'activitat.

Una esmena que hem transaccionat *in extremis*, en els últims minuts, és la possibilitat també que les activitats dels annexos 3 i 4 –és a dir, aquells sotmesos a comunicació– quedin exempts també dels controls periòdics que se'ls exigia a través de la Llei de prevenció i control ambiental i que ja se'ls exigia també amb la Llei 3/98, de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Per tant, aquest és un aspecte, perquè era una llarga demanda, sobretot del sector turístic català, que se suprimissin aquests controls periòdics.

Un altre aspecte en el tema de municipis turístics: el Govern pretenia limitar la durada de la classificació d'un municipi com a turístic. I, en aquest sentit, preveia que s'hagués de renovar cada quatre anys la classificació turística.

Nosaltres hem presentat esmenes per allargar aquest període. No trobem malament que s'hagi de revisar la classificació turística dels municipis, amb els avantatges que això els comporta, però creiem que el temps de quatre anys és excessivament curt per donar seguretat jurídica a aquells agents que poden considerar l'oportunitat de fer inversions, i, per tant, d'esperar un retorn. Tenir una garantia que només de quatre anys hi hauran unes determinades possibilitats, entenem que no és suficient, i, per això, entre la durada i la possible pròrroga, en el cas que un municipi deixés de ser turístic, garantim que hi hagi almenys un mínim de deu anys perquè puguin mantenir aquesta classificació.

Un altre aspecte que també creiem que és important, i agraïm al Govern que ho hagi fet, el qual significa una petita millora de les condicions per als municipis turístics, però també per a les botigues de conveniència, que tenen una quantitat d'obligacions importants, és l'aixecament de la prohibició que l'1 de maig i l'11 de setembre poguessin haver-hi establiments oberts.

Pel que fa..., salto a l'habitatge, després parlaré, en el temps que em queda, una mica més amb detall d'equipaments comercials..., per habitatge, també, com el que dèiem en els contractes de conreus, nosaltres vàrem dir en el seu moment que estàvem en desacord, amb rotund desacord amb la proposta del Govern de la inclusió en la Llei del dret a l'habitatge del dret de l'Administració a l'expropiació de l'usdefruit dels habitatges buits. Això el Govern de Convergència i Unió ho ha rectificat en aquesta llei, i nosaltres entusiastament hi donarem..., igual que en el seu moment també entusiastament vàrem votar en contra de la proposta del Govern del moment que ho va proposar.

També, la reducció de les exigències, en general; la reducció de les exigències d'habitatge protegit també creiem que és procedent en el moment actual, que, precisament, es caracteritza per disposar d'una quantitat d'estoc d'habitatge buit molt important. I, per tant, en aquest sentit creiem que és adequat a la realitat la reducció de la rebaixa de les exigències d'habitatge protegit.

I anem a equipaments comercials. I aquí segurament és on trobem majors diferències entre el que proposa Convergència i Unió –si és que està gaire clar allò que proposa Convergència i Unió, que creiem que no ho tenen tampoc massa clar– i el que hem demanat i demanem des del Grup Parlamentari Popular.

Vagi, d'entrada..., nosaltres compartim un model de protecció del petit comerç urbà. Creiem, i n'estem convençuts, que és una peculiaritat que cal protegir. Però, a l'hora de parlar de protegir, hi han dues formes de fer-ho: una, amb mesures actives, amb mesures d'impuls del comerç urbà, i, l'altra, amb mesures restrictives d'altres formes de comerç. I, habitualment, el model que s'ha emprat des de Catalunya és el model restrictiu d'altres formes de comerç. Nosaltres pensem que en aquest sentit no hi ha un problema de diferència de models, sinó que el que hi ha és un problema de diferència de com s'apliquen els models. Aquesta és la diferència fonamental que podem trobar.

Però, fixin-se..., fixin-se que tenim... –no em remunto més enrere, eh?, però–, tenim una llei comercial l'any 2000; en tenim una altra el 2005; en tenim una altra el 2009; avui en tindrem una altra, 2011... –petites modificacions del 2009, 2011–, i el Govern anuncia una nova llei de comerç per a l'any 2012.

Si totes aquestes lleis anessin en la mateixa línia, això no representaria gaires problemes, però, fixin-se el que passa: que una activitat comercial autoritzada, amb data..., d'acord amb la Llei del 2005, es troba que obre les seves portes el 2009 amb una nova llei que li restringeix drets. Això no ofereix seguretat jurídica a ningú, això el que provoca és una inestabilitat important i això el que provoca és que possibles inversors que podrien mirar a Catalunya per venir a posar determinats centres se n'hagin d'anar d'aquí o vagin a altres llocs perquè consideren que aquí no hi ha la seguretat jurídica suficient com per poder establir-s'hi.

I em permetran encara un altre exemple, que és aquell que la llei preveu i que vostès mantenen, que s'afecta a tot un sector econòmic concret per evitar que una determinada multinacional s'implanti a Catalunya. Per evitar que una multinacional s'implanti a Catalunya, el que fan és limitar i restringir tot un sector; i això té conseqüències en el sector i això afecta el sector. I vostès ho saben. El que passa és que no han trobat la fórmula per desbloquejar-ho, segur que n'hi ha –segur que n'hi ha. Però això no pot ser d'aquesta manera, hi insisteixo, perquè el que provoca és llançar un missatge de manca de seguretat jurídica.

Acabo explicant el que tots sabem. El que passa és que alguns no ho diuen perquè els interessa dir que hi ha un pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular. Vostès saben, perfectament, que una part d'aquesta llei ha estat pactada amb el Partit Socialista; per exemple, la Llei de pesca continental i la Llei de pesca marítima han estat pactades amb el Partit Socialista. Que nosaltres donem suport als pactes i a les esmenes que han transaccionat en aquests temes? Sí, no hi tenim cap inconvenient perquè van exactament en la mateixa línia en què podrien anar les nostres que hauríem pogut presentar o el que nosaltres creiem oportú. El

tema d'equipaments comercials, d'horaris comercials..., Convergència i Unió ho ha pactat amb Esquerra Republicana. I el tema de prevenció ambiental, per exemple, o alguns aspectes d'habitatge han estat acordats amb el Partit Popular, com també d'altres han estat acordats amb el Partit Socialista.

Per tant, de l'aprovació o no d'aquesta llei no se'n desprèn cap pacte estable, com alguns volen fer creure, entre Convergència i Unió i el Partit Socialista; al contrari, del que se'n desprèn és que Convergència i Unió el que fa és anar buscant socis cada vegada en aquells grups parlamentaris que creu que li poden donar suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats..., bé, el diputat Rodríguez ja ens ha aclarit el que jo vaig demanar, en certa manera, quan vam prendre la consideració o no de l'esmena a la totalitat, que era que, si us plau, ens diguessin que si sabien quines parts pactarien i amb qui, ens les diguessin i avançaríem feina. El que passa és que això no ha estat així, segons hem vist en la ponència; ha anat una mica, doncs, no ho sé..., una mica, diríem, com les gallines que van picant i a veure per on sonava la flauta. El que té de bo això és que ara sí que sabem a qui responsabilitzar-ne quan a curt, a mitjà i a llarg termini vegem les conseqüències d'aquests pactes. El senyor Rodríguez ens ha dit ben clar amb qui s'ha pactat cada llei.

Vull posar en relleu, primer de tot, el que ha estat... –en aquesta darrera òmnibus, igual que les altres dues–, el que ha estat la manifestació d'una manca de transparència i de participació i d'esperit antidemocràtic com mai s'havia vist, jo crec, en aquest Parlament, tant en el procediment d'elaboració, d'elaboració perquè no es va consultar a cap de les entitats, a cap dels agents socials, no se'ls va informar prèviament, tot i que afecta molts col·lectius, i també moltes normatives, especialment ambientals.

Dir que no va estar consultada ni prèviament, i que la tramitació d'aquesta retallada de drets que fa aquest Govern, aquesta desfeta legislativa, doncs, ha sigut un procés antidemocràtic des de l'inici fins al final, ara mateix, molt difícil de treballar. Ara mateix, fa uns moments, el diputat Espadaler ens portava les darreres esmenes per tenir-les a consideració –dos minuts abans de començar aquest ple.

Aquest esperit antidemocràtic que ha planat sobre tot aquest procés ha reblat el clau quan, des de la Mesa, no s'ha acceptat la possibilitat de ser enviada al consultiu, consulta que volia fer el meu grup, ja que in-

terpretem que aquest procediment ha estat totalment incorrecte, tant de les lleis que ha seguit el Govern, d'una forma que considerem jurídicament irregular, com el que explicava dels terminis i forma de treballar que hem tingut aquí en el Parlament.

La no-admissió a tràmit de la petició de dictamen és una decisió –nosaltres la hi considerem– política greu, que empobreix la nostra tasca com a diputats i diputades, però que també té conseqüències sobre el Parlament del nostre país i sobre el seu treball.

Però no són només aquests els motius pels quals hem mantingut les nostres esmenes vives fins aquí, òbviament; perquè ja vaig dir a la senyora vicepresidenta, en la meua primera compareixença en aquesta llei, que ens la miràrem i que procuraríem trobar un cert punt d'objectivitat per poder veure si el títol que anunciava la llei era realment el que suposaria per al nostre país; és a dir, reactivar l'economia i potenciar la promoció d'aquesta economia.

I diem que no, que votarem, de nou, que no, perquè considerem que el text continua en la mateixa línia de no servir.

El diputat Rodríguez deia que ho fa per omissió. Home..., bé, nosaltres preferim l'acció a l'omissió, preferim la modernitat a la involució i continuem veiem en aquesta llei una involució, doncs, perquè considerem que per ajudar l'empresa catalana, l'economia catalana, òbviament, s'han d'eliminar tràmits i traves innecessaris, però això no és el que fa aquest text. Aquest text el que fa és vulnerar i retallar legislació que estava justament, diríem, propiciada per fer aquest avenç cap a un canvi econòmic en què tingués la sostenibilitat ambiental, doncs, com a primer terme; inclús és possible que vulneri legislació..., com que nosaltres considerem que també vulnera l'Estatut i la Constitució, vulnera legislació internacional europea.

I, per tant, nosaltres entenem, doncs, que la pèrdua de sensibilitat ambiental que té el projecte –que, de fet, aquest Govern ja la va manifestar quan va eliminar un departament de medi ambient, estratègic a tots els països avançats d'Europa–, doncs, és un retorn a aquest model fracassat que nosaltres considerem que compromet el nostre futur, el futur del nostre país, de forma ambiental i de forma social. Perquè realment hi ha un atac directe al medi ambient, sense pal·liatius, quan s'eliminen la Llei, doncs, d'avaluació ambiental de plans i programes, la Llei de protecció d'animals, i també social, quan se fa un atac directe a un dret social com el dret a l'habitatge, un dret que s'havia consolidat amb l'anterior Govern.

I això, en aquest sentit, nosaltres no veiem que sigui la manera d'enfrontar els reptes de la crisi. I això ho deia el Consell de Treball, Econòmic i Social, i ho deien sindicats i empresaris, per tant. Perquè nosaltres entenem que totes aquestes qüestions que es plantegen en la llei, que es retallen i que canvien per donar barra lliure, doncs, a uns sectors molt determinats, no fan el que ha de fer una proposta de reactivació econòmica, que és: propiciarà el canvi i posarà les bases del model de creixement? No; és una involució –és una involució.

I millorarà els drets de les persones, les garanties i les seguretats? Ho farà, aquesta llei, tal com està? Mantindrà les bases de cohesió social o les augmentarà? No, aquesta llei no ho fa; resposta negativa. Per tant, la podríem tipificar d'uns textos refosos que han quedat, per nosaltres, en inútils. I això ho veurem, com deia abans, amb el temps.

Perquè, si a les retallades que ja està fent aquest Govern en inversió de futur, hi afegim l'eliminació de regulacions i hi afegim el fet del *laissez faire, laissez passer* en la intervenció pública..., que n'ha estat justament la no-intervenció, la causa de la crisi en què estem; justament la desregulació està en el focus de la crisi, perquè no és només la crisi financera, que també, no és només la crisi financera, sinó que la crisi és aquella que no internalitza els costos, que arrisca en el medi ambient. Perquè després això algú ho ha de pagar –algú ho ha de pagar–, i sol ser la ciutadania, els més vulnerables.

També fa que l'accés als drets de persones s'orienti cap a un model de negoci. Això es veu molt bé amb la Llei de l'habitatge, i després ho explicaré. Té molt sentit que, si no és necessari, no calgui un ascensor en un edifici? Per què, si no és necessari, no cal un ascensor en un edifici? I el dret d'accessibilitat de les persones amb discapacitat? Perquè algú faci negoci, deixarem que no es faci un ascensor? Això és potenciar l'economia? Ja he dit abans que vulnerava l'Estatut, per nosaltres, i també, en aquest sentit, la Constitució.

Per tant, vist aquí..., i si parlem de capítols, jo vull centrar-me especialment en un que ens preocupa i ens ocupa al meu grup, i és un esment especial dels temes d'habitatge, per la transcendència que tenen des del punt de vista social.

En aquesta llei, l'habitatge perd la seva dimensió social i s'entén com una realitat d'interès econòmic únicament, perquè desapareix el concepte d'«habitatge buit», i incompleix, per tant, la funció social.

S'elimina l'obligació que el planejament urbanístic reservi sòl per a habitatges dotacionals, que són habitatges destinats a satisfer necessitats d'emancipació, com jo deia, o d'assistència personal o d'assistència residencial. Abans, les promocions públiques d'habitatge protegien l'obligació de fer reserva d'habitatge per a col·lectius vulnerables amb risc d'exclusió social. Ara aquesta possibilitat queda difuminada i passa a ser una possibilitat.

Molt important –i aquí es veu la pota dels promotors, la pota del poder–, el registre perd la funció de ser la base per adjudicar els habitatges protegits de compra. L'habitatge protegit de compra nou i de segona mà no s'adjudicarà pel registre; seran els promotors els qui ho faran. Es perd, per tant, transparència i control públic d'aquestes adjudicacions, que han de garantir el dret. Perquè sembla que vostès es refugien en el fet que, com que hi ha hagut, doncs, una bombolla immobiliària, ara no sigui necessari seguir fent habitatge públic i per tant garantir el dret, i vostès ho eliminen. S'eliminen els plans territorials sectorials i establir reserves per a habitatge protegit. I, amb els canvis que plantegen, òbviament, ha canviat la desqualificació i a

més a més es torna, en definitiva, a un model anterior de no-planificació i de no fomentar habitatge protegit per privatitzar com abans millor.

En fi, ja no parlem del que significa la llei, també, quant a participació, que crec que és un gran aspecte d'aquesta manca de transparència que deia que s'ha fet abans per no consultar i que es fa després quan s'elimina o es deixen de crear consells de participació amb contingut; de vegades, es converteixen només en consultius.

Sobre medi ambient, com deia abans, i residus. Bé, tornem a veure com el medi ambient es subordina a un determinat tipus d'activitat econòmica, a una determinada economia, ja ho vaig dir en l'altra intervenció, no s'exploren nous models i nous jaciments d'ocupació, es considera els residus com un fre, quan en el fons el que són és un nou pol d'economia, i així s'ha demostrat amb xifres. I amb això el que aconseguiran és que, a més a més de reduir controls, hi hagi, doncs, certes pràctiques, com incineració de certes deixalles, que es desincentivi la qualitat, i l'increment de riscos. I ja no parlem de les dejeccions ramaderes, dels requeriments d'activitats ramaderes, que es rebaixen completament els controls, quan això, òbviament, a tot Europa és diferent. I desapareixen aquí també les possibilitats..., i es rebaixen les responsabilitats de productors de residus i es potencia la competència per raó del preu per sobre dels principis de qualitat, proximitat i sostenibilitat ambiental.

Creiem que, també, a més a més de ser un pol econòmic que vostès no saben, no troben o no volen veure, són temes que tenen a veure amb la qualitat de vida i amb la seguretat de les persones. I això mai, en una societat moderna i avançada com la nostra, no hauria –no hauria– de retrocedir.

Jo vull fer esment, així mateix, també, que aquestes lleis el que acaben d'alguna manera també fent és que aquestes retallades econòmiques que vostès practiquen es converteixin en estructurals i tot això farà que ens quedi una societat més pobra, un país amb menys possibilitats. I tot aquest valor, en aquesta llei, no l'hem sabut –no l'hem sabut– trobar.

És per aquest motiu, senyores diputades i senyors diputats, que creiem que cal seguir explorant en un altre model. Aquesta llei no servirà per generar, per exemple, un model sostenible per a l'agricultura, perquè no és cert que ajudi a una millora de la producció, a una producció sostenible i a un canvi de model competitiu; no atén –no atén– el que és necessari en sectors com el turisme i el comerç perquè avancin en qualitat, perquè facin, perquè siguin competitiu i perquè tinguin capacitat de negoci. Aquesta llei no ho fa.

Troblem que és una llei que refon altres lleis per això, per fer que l'omissió sigui un valor, sigui el valor, i no l'acció sigui el valor. Perquè fan allò que han fet sempre. I això no és ambició, això és involució. Jo crec que vostès han desfet, però no han desfet per posar en les lleis coses que siguin positives, han desfet no per recollir allò dels que saben o dels que treballen o de les societats més avançades; han fet un pas enrere, un pas enrere molt greu.

El senyor Rull, en l'anterior discussió d'aquesta llei, abans que passés a ponència, va dir que nosaltres no ens movíem. Jo crec que nosaltres sí que ens movem; ens movem i en allò que considerem que és futurible, que té valor i que té futur. Jo el que crec és que vostès sí que es mouen, però es mouen com els crancs, cap enrere. I en aquesta crisi, que podria ser una oportunitat de canvi, el que fan és tornar a aquests models antics i que ens faran aprofundir en un model econòmic i productiu que no té ja futur en cap dels països avançats.

Han anat molt de pressa, han tingut molta pressa, no ens han deixat treballar bé. Vostès condueixen un carro, com deia la vicepresidenta, al qual havien de treure les pedres del camí, però, jo ja els ho vaig dir, ens sembla que porten el carro pel pedregar i ens sembla que amb aquestes decisions i amb aquestes lleis el posen als peus de l'abisme. Una empenyeta més, un cop de fuet més a la societat catalana, a les empreses que volen innovar, a les persones que volen ser responsables però també responsables socialment i mediambientalment... En aquest país molts emprenedors que fan innovació, molts col·lectius que volen treballar d'una forma diferent tenen no el camí planer sinó que tenen grans parets, grans muralles, i vostès tenen a la nostra societat..., com jo deia, un pas més i caurem en l'abisme.

És per tots aquests motius que votarem que no a aquesta llei.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, deixin que els digui d'entrada que, per part del Grup d'Esquerra Republicana, tot i el que és una esmena a la totalitat, perquè vam substanciar i vam presentar esmena a la totalitat en aquesta Llei de promoció de l'activitat econòmica, ho vàrem fer malgrat la nostra voluntat inicial, que, tot i les presses i tot i la, permetin-m'ho dir, estrambòtica metodologia d'aquest paquet de lleis, d'aquestes tres lleis, perquè no és que no sigui..., no és il·legal, al nostre entendre, és perfectament legal, però no és ni correcte ni freqüent. I la prova és que estic convençut que el grup parlamentari que dona suport a la majoria recomanarà al mateix Govern que no torni a repetir una situació com aquesta, perquè és difícilment gestionable, difícilment, i caòtic, i més en la situació d'aritmètica parlamentària en què es troba aquesta cambra.

Però, malgrat això, el nostre grup, i malgrat aquesta reserva inicial, partia des de la millor intenció, perquè entenem que alguns dels objectius inicials que persegueixen aquestes tres lleis els podem compartir; podem compartir que, doncs, la legislació de distints governs... Perquè aquí no estem esmenant només

el darrer Govern –després m'hi referiré. Sí que hi ha hagut esmenes gairebé dedicades, que eren les esmenes del Grup de Convergència i Unió, en la passada legislació a l'oposició, que es van reconvertir en esmenes d'aquestes tres lleis òmnibus, però, en definitiva, ha estat una refosa i una simplificació i agilització, en aquest cas, en la tercera llei, que és ara la que ens ocupa, de promoció de l'activitat econòmica; són paquets legislatius que vénen fins i tot d'altres legislatures. És lògic que un govern en un moment donat decideixi fer refosa, fer endreça i intentar fer un esforç de simplificació, perquè és també habitual que els governs, les administracions van «solapant» diferents canvis normatius un damunt dels altres.

Per tant, fins aquí, tenia una lògica, el compendi de lleis, no el mètode, no el procediment, ja ho he dit, però sí l'objectiu que perseguien. I, per tant, nosaltres vàrem iniciar-nos amb bona voluntat, ens vàrem asseure a taula, vàrem començar a parlar. Però sí que es feia difícil negociar aquestes lleis, i concretament la de promoció de l'activitat econòmica, perquè s'hi sumaven elements inconnexos, elements que poc tenien a veure, eh?, es passava de l'àmbit agroambiental i els ja coneguts... –aquesta cambra ha tingut l'oportunitat de sovintejar una nova paraula, per molts, que és «fringíl·lids», eh?–, hem passat dels fringíl·lids fins a la promoció del sector turístic, els apartaments turístics, passant, eh?, pel Codi de consum o tot l'àmbit de residus o de la Llei d'avaluació ambiental. Per tant, fixin-se, els conceptes, els àmbits, absolutament inconnexos, que difícilment moltes vegades podíem trobar-hi un fil conductor.

Si amb aquest títol, ho repeteixo, de promoció de l'activitat econòmica, que tenia un adjectiu lloable..., i que nosaltres, sempre ho hem dit, com a Esquerra Republicana, compartim el concepte de comunicació prèvia, de declaració responsable i de silenci administratiu positiu, com a elements simplificadors i facilitadors de l'emprenedoria..., algunes de les modificacions que es fan en aquesta llei acabaran generant inseguretats jurídiques o alguna cosa pitjor, és a dir, acabaran generant perjudicis als ciutadans, perjudicis fins i tot a les empreses. Perquè, en algun cas concret, més que simplificar, més que desregular, el que s'ha acabat comportant..., és generant una situació de relativisme a l'hora d'interpretar. I, concretament, després m'hi referiré en concret, sectors com el de l'àmbit dels residus o com l'àmbit del turisme poden tenir aquest problema.

Deixin-me dir-los, doncs, que nosaltres, malgrat aquesta voluntat i malgrat, com els deia, compartir la clara intenció d'anar a la simplificació, també creiem que aquesta llei quedarà coixa en molts aspectes i generarà inseguretats jurídiques si el Govern no s'enfronta a una autèntica reforma en profunditat del model d'inspecció i del model de funcionament de la pròpia Administració i de la inspecció pública.

Perquè generalitzar sistemàticament la declaració responsable, el silenci positiu, el silenci administratiu positiu, o la comunicació prèvia, si no hi ha un gir copernicà, si no hi ha un canvi de cent vuitanta graus en el model d'inspecció i es passa del control a la recomanació o l'ajuda i a una col·laboració amb el sector pa-

tronal o empresarial o emprenedor..., difícilment pot haver-hi la confiança mútua, en definitiva, d'aquests tres models que jo suara explicava. Perquè el model que vostès generen és de confiança, de confiança en l'administrat, de deixar fer, de confiar en la declaració responsable, però també hi ha un altre element: si l'administrat no compleix, l'Administració ha de ser impecable. I això, ho repeteixo, en un país com el nostre és un canvi amb profunditat que no sé –i ho dic sincerament, tant de bo m'equivoqui– si vostès estan disposats a afrontar.

Però, dit això, anem per parts. Deixin-me començar per la part segurament més positiva: nosaltres hem arribat a un acord –i li diria que gairebé en temps de descompte– en l'àmbit del títol segon, l'àmbit econòmic, i especialment l'àmbit que a Esquerra Republicana li preocupava d'aquesta llei, que era l'àmbit del comerç, del comerç interior. I ens preocupava perquè en algun moment hem intuït que es posava en risc..., «hem intuït», no: hem pogut llegir que es posava en risc un model d'èxit, que és el model comercial català, que és un model que es basa en l'equilibri entre les grans superfícies comercials, entre la gran distribució i el petit i mitjà comerç ubicat en trama urbana. De fet, aquest model d'èxit es basa en un concepte, que és el de la trama urbana consolidada, i això es posava en risc, perquè es mantien unes «colindàncies», que mai s'haurien hagut de posar damunt de la taula; és a dir, es desenvolupaven i es creava un model amb què, en definitiva, es podia anar allargant la trama urbana consolidada de forma absolutament arbitrària. Es creava inicialment en el primer esborrany de la llei, i també en l'avantprojecte, una ambigüitat del que era el desenvolupament de zones industrials o de zones logístiques, per poder portar a terme activitat comercial, cosa que s'ha acabat acotant en tot el procés. Es generava també la inseguretat de crear nous jaciments, o, per voler solucionar un tema que nosaltres hi estem d'acord, que eren les concentracions comercials, que són un fenomen bàsicament periurbà i que entenem que són dinàmiques i no són estàtiques, i que quan es tanca una part d'aquestes concentracions comercials han de tenir el dret a poder canviar d'activitat..., això és comprensible. Però no –i aquí és on hem entrat també el Grup d'Esquerra Republicana–, no podem estar d'acord que amb l'excusa de canviar l'activitat de la concentració comercial s'acabin aplicant els criteris de trama urbana consolidada a una concentració comercial. I això és el que en algun moment estava apareixent i estava aflorant en tot el procés de canvis d'aliances, de canvis de socis, de canvis d'esmenes en aquest procés de la llei.

Finalment, com els deia, en temps de descompte, Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana i el Govern hem arribat a un acord, que permet dues coses: permet preservar el concepte de trama urbana consolidada, ens permet consolidar el model comercial català..., que, ho repeteixo, és d'èxit, perquè quan alguns blasraven i apostaven per aquesta mena de barra lliure, no? És a dir, algú, fins i tot, va significar que ens havia aparegut enmig de la llei, en l'àmbit del títol segon, ens havia aparegut de cos present la senyora Esperanza Aguirre, perquè és el model aquest

de barra lliure, de la gran distribució, en comptes del petit i mitjà comerç. Que és un model fracassat, i ho tornaré a repetir, és un model fracassat, perquè a París i a França, que és el model que ha avançat en aquesta desertització del centre urbà, han acabat, els ajuntaments francesos han acabat subvencionant la instal·lació de petit comerç, per evitar la desertització, que acaba comportant problemes de seguretat, problemes de salubritat, problemes de convivència i falta de cohesió social.

No ens cansarem de repetir-ho: aquest és un model que durant anys hem preservat a Catalunya. Que té moltes crítiques? Sí, de la voracitat d'alguns grans grups, que bàsicament són especulatius i que poc aporten a la competència i que, en definitiva, comporten uns costos ambientals, perquè és l'aprofitament de la zona periurbana que hem pagat entre tots, moltes vegades, a l'hora de fer una variant, a l'hora de fer uns accessos, eh?, i que suposa un gran cost per a molts ajuntaments, l'hem pagat i el financem entre tots, però que resulta que poc aporten a la competitivitat i menys aporten, en definitiva, a aquest model de cohesió. Però hi han de ser? Doncs, equilibri.

Per tant, en aquest sentit nosaltres podem dir que hem arribat a un acord del qual estem satisfets i, concretament, de l'aprovació, si tot continua igual, de les esmenes 432 i 433, que són la disposició derogatòria, que acaba amb les «colindàncies». També estem satisfets de com hem limitat el canvi d'usos de les concentracions comercials i com hem aconseguit, en definitiva, preservar aquest model que estava amenaçat, amenaçat permanentment, perquè s'utilitza la directiva europea de serveis, en definitiva, per intentar acabar amb aquest model. El model català ha subsistit a les diferents legislacions, a les diferents directives europees, però, en definitiva, és un model que requereix una refosa. I aquí nosaltres agafem el compromís per part del Govern i del grup que dona suport al Govern de, en aquesta mateixa legislatura, intentar refer una llei que ens pugui fer afrontar els diferents canvis que es puguin produir i que refonguem el diferent marc normatiu en l'àmbit del comerç.

Un segon aspecte que nosaltres volem destacar, petit però per a nosaltres important. Hem estat també d'acord i votarem favorablement alguns àmbits del títol agroambiental. Per què? Perquè significa un reconeixement i una millora de les condicions de treball del sector primari. Hi ha hagut un excés de normativa a l'hora d'enfocar el sector ramader i el sector de l'agricultura amb una visió urbana, que hi ha una visió urbana. S'apliquen els mateixos mecanismes en l'àmbit, doncs, d'avaluació ambiental a l'àmbit rural que a l'àmbit urbà, i, realment, era un problema. I costa d'entendre moltes vegades, però s'entén, com sectors de la pagesia i lligats bàsicament a la causa, doncs, de la sostenibilitat, a la causa d'un canvi en el model de desenvolupament, han estat gairebé els primers que han demanat un canvi normatiu i canviar d'annex, perquè, doncs, els àmbits de la ramaderia i de l'agricultura no els podem considerar ni els podem aplicar esquemes de l'àmbit industrial. Perquè el problema que tenim és que acabem anant en contra de l'àmbit de l'explotació

agrària familiar, i estem treballant gairebé en base a la legislació gairebé de caràcter industrialista i estem donant cobertura al que seria el sector, en aquest cas, dels integradors. Ha d'haver-hi integradors, ha d'haver-hi explotació agrària familiar, però ha d'haver-hi un equilibri; el mateix criteri que Esquerra Republicana defensa en l'àmbit comercial.

Per tant, en aquest sentit ja els avancem que a una part del títol agroambiental el Grup d'Esquerra Republicana hi donarà suport, perquè així vam acordar-ho a la ponència i així ens vam posar d'acord amb diferents grups. Però no estem d'acord en altres coses, i deixin-me que ho desgrani ràpidament.

No estem d'acord en l'àmbit de l'habitatge, i els ho diem. Escolti, entenem que hi ha hagut un canvi radical del marc en el qual s'ha de desenvolupar la legislació de l'habitatge, però renunciar als criteris i als principis que s'havien aconseguit en aquesta cambra i per part del Govern, de crear un model d'habitatge públic, de promoció d'habitatge públic, per garantir..., i per cobrir les greus ineficiències que hi havia en el sistema..., no s'hi pot renunciar. Podem entendre que es vulgui adaptar al nou marc, fruit de l'esclat de la bombolla immobiliària, ho podem entendre. Però el que hi ha hagut aquí és un intent, com deia..., les esmenes que va presentar, una part de les que va presentar el Grup de Convergència i Unió la passada legislatura s'han reconvertit avui en les esmenes de la llei òmnibus, i aquí nosaltres no hi estem d'acord.

Ens podem adaptar als temps? Sí, crec que és de sentit comú, tothom hi estarà d'acord. Però una altra cosa és esmenar la totalitat, una altra cosa és, per exemple, no poder resoldre i no aprofitar per resoldre el registre. Es podia resoldre, hi havia voluntat per part de tothom, no ha estat així, i en aquests moments, fruit del marasme d'aquest procés legislatiu de debat d'aquesta llei, al registre al final qui decideix qui s'atorga un pis de protecció oficial és el promotor, al final serà el promotor. Entenem que el registre tenia mancances i que hi havia problemes, però teníem una oportunitat per resoldre-ho, i hem acabat en una situació gairebé absurda.

O les reserves de sòl. És veritat que no tot municipi necessita habitatge de protecció oficial, ja ho sabem. Però d'aquí a la barra lliure, d'aquí a no crear les condicions i permetre que, en definitiva, un dia de reescalfament de l'economia... I, miri, potser tardarà molt, però com a mínim ja teníem la legislació guanyada, haver-la mantingut i adaptar-nos als temps.

Tampoc podem estar d'acord amb bona part dels aspectes que es canvien i es desregulen de la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats. I no hi estem d'acord perquè sí que..., ja ho he dit: simplificació –d'acord–, sentit comú, de comunicació prèvia, declaració responsable, silenci administratiu... Però hi ha alguns àmbits en què les conseqüències les veurem dintre d'uns anys, perquè l'Administració es veurà gairebé incapaç de fer front a algunes de les reformes que aquí s'han introduït. I ja no dic l'Administració: és que quan dic «l'Administració» dic l'executiu i el judicial; es veuran gairebé incapaços de fer front a algunes de

les conseqüències que tindran sobre l'anomenada..., sobre la «paca».

Deixin-me que avanci també un altre aspecte que nosaltres no podem deixar de banda. Hi ha una mena de desàpoderament de la societat; això s'ha dit ja en aquesta tribuna a les anteriors lleis: amb la de simplificació i, en aquest cas, també en la d'agilitat. Hi ha un desàpoderament de control d'agents socials, de la societat, que s'havien introduït en diferents àmbits consultius, però també àmbits d'una certa influència en les esferes governamentals, i aquí hi ha hagut una regovernamentització de molts aspectes. I, així com li puc reconèixer que, per exemple, vam aconseguir des del Grup d'Esquerra Republicana introduir el sector agrari i ramader en l'àmbit del consum, a l'Agència Catalana de Consum –vam fer una esmena i vam acordar-la, perquè és lògic que avui en dia tenir el sector important i bàsic per a tota economia, com és el sector primari, representat en l'àmbit del consum per fer un consum responsable és de sentit comú, però tot i així havia saltat i ho vam aconseguir introduir–, creiem, sincerament, que no va en la línia del tarannà liberal que diu tenir el grup majoritari d'aquesta cambra. Desàpoderar, en aquest cas, la societat, retirar la capacitat d'influència dels agents socials, econòmics i socials, creiem nosaltres que és un error. I no ens val l'excusa o l'argument de dir que això repercuteix en estalvi. No és veritat, no és així; alguns tenen organismes que gairebé no costaven un euro.

I, finalment, tampoc no estem d'acord en tot l'àmbit del turisme. El Govern ha renunciat a fer política turística com a tal i l'ha delegat al sector privat. Escolti, una marca turística costa molt de mantenir i de guanyar terreny, i una marca turística no es fa, doncs, a base de la laxitud en el control de la qualitat. I en àmbits com els apartaments turístics, per exemple, hi ha una laxitud i es fan passos enrere. És a dir, des del moment que una «vivenda» particular pot esdevenir apartament turístic, estem entrant en un terreny que no va en la línia de la qualitat. Escolti, al final una inspecció, si és un domicili particular, l'haurà de fer un jutge, eh?, no un inspector de qualitat, ni un ajuntament. I aquí fem marxa enrere, vostès no han resistit a la pressió..., ja la va fer en la legislació anterior, quan l'anterior Govern va aconseguir regular aquest tema, o la pressió del lobby del sector dels apartaments turístics, que saben perfectament que és un sector absolutament desregulat i que no aflora una part important de l'economia, en un moment que si alguna cosa ens interessa és que...

La presidenta

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

Joan Puigcercós i Boixassa

...l'economia aflori –vaig acabant, senyora presidenta. Per tant, no hi podem estar d'acord.

Però acabo amb el tema turístic. Amb el que encara estem menys d'acord és que en la marca Catalunya, en les diferents marques de turisme que pot tenir Catalu-

nya, doncs, el Govern renunciï a fer aquesta promoció i a vetllar per la qualitat. Perquè al final, escolti, els turistes, els mercats emissors, si no els agrada la qualitat que se'ls ofereix, canvien de mercat, canvien de país; no canvien de ciutat o de la Costa Daurada passen a la Costa Brava, o a l'interior, o al Pirineu: canvien de país. I, per tant, aquest és un tema prou important per a Catalunya per no obviar-lo.

Acabo, senyora presidenta. Nosaltres votarem a favor dels aspectes en què ja ens hem pronunciat, en el títol econòmic –el títol segon–, alguns preceptes de l'agro-ambiental, algunes de les disposicions derogatòries, i també disposicions addicionals. Creiem que es perd una oportunitat, però també agafem el compromís del grup de la majoria que, per exemple, en un àmbit fonamental, com és el comerç interior, en aquesta legislatura puguem fer la refosa i puguem millorar els aspectes tècnics que no han quedat resolts en aquesta llei.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Señora presidenta, señora vicepresidenta, señor *conseller*, ilustres diputados y diputadas, en el verano de 1816 Europa sufría un extraño invierno volcánico, y en ese momento y en ese tiempo se juntaron seguramente unos de los mejores escritores y poetas europeos de su tiempo, y probablemente de la historia europea, como Lord Byron, Percy Bysshe Shelley, su mujer –Mary Shelley– y, bueno, el que era el doctor de Lord Byron, Polidori. Y en ese entorno de frío volcánico en pleno verano escribieron una de las novelas –Mary Shelley– más famosas de la historia, *Frankenstein*; una novela que venía de una larga tradición europea, judía en muchos casos, de animar a través de insuflar un aire vital a la carne muerta a vida, el famoso Golem. Ciento noventa y cinco años después, fantaseo en una reunión, en un lago catalán, no sé si Sant Maurici o Banyoles, de los mejores, me imagino al señor Mena, al señor Mas-Colell, a la señora Ortega, probablemente al señor Mas, y decidieron escribir su peculiar Frankenstein: las leyes ómnibus. A los editores no les gustó mucho el tamaño monstruo, ¿no?, y decidieron hacer pequeños Frankenstein, cinco; y hoy hablamos del tercer Frankenstein. Porque no se puede calificar de otra manera este Proyecto de ley de promoción de la actividad económica, como un auténtico Frankenstein; no el mejor de la serie, ¿eh?, porque probablemente sea el que menos expectativas acaba alcanzando de aquello que propone.

Porque este Proyecto de ley de promoción de la actividad económica es un proyecto de ley de promoción de la actividad económica. Y yo, cuando tuve el placer de leerlo, tuve que volver al inicio, porque el título no..., digo: «Pues igual he leído otra cosa», porque habla de promoción de la actividad económica. Y el

planteamiento es bueno, ¿no? ¿Cómo? «Simplificando procedimientos administrativos para permitir la reactivación económica y el impulso de diferentes sectores productivos del tejido catalán especialmente castigados por la crisis económica.» ¡Fantástico!, imprescindible. ¿Por qué es imprescindible? Porque solo este año desde enero hasta octubre en Cataluña se han destruido cerca de 19.481 empresas. Por lo tanto, parecía lógico que el Gobierno de los mejores se reuniese para hacer algo, ¿no?

Esa situación es especialmente dramática porque se mueve en un entorno donde nuestro país y nuestra comunidad son un auténtico desastre. Porque si uno lee, por ejemplo, el índice anual del Doing Business vemos que..., por ejemplo, ¿eh?, nuestro país está situado en la cola de los países a la hora de la facilidad para hacer negocios. Por ejemplo, la apertura de negocios: 148 de 183, por detrás de Zimbabue y Ruanda –bien. ¿Hablamos de protección de inversores, de garantías jurídicas, seguridad jurídica?, 93 de 183 –muy bien. Procedimientos para abrir un negocio: la media de la OCDE, 5; en España –Cataluña, *off course*–, 10. El tiempo para abrir un negocio: la media de la OCDE, trece días; en España, veintiocho –muy bien. Y entonces tenemos unas leyes ómnibus que, en teoría, lo que intentan es, de una tacada, solucionar esta situación, solucionar desde el impulso económico y la simplificación administrativa; perfecto.

Entonces, yo..., que tengo a veces una curiosidad por las palabras, me puse a mirar en el buscador palabras vinculadas con la industria y la actividad económica, y cómo salían y cuántas veces se repetían en nuestra propuesta. Y empecé a buscar: automoción, motocicleta, textil, biotecnología, farmacéuticas, informática, TIC, tecnología, química, petroquímica, fotovoltaica, eólica, renovable, *software*... Y me daba cero –cero–, ni una sola vez eran citadas ninguna de estas palabras en una ley que promueve –quiero buscarlo– la actividad económica. Bien. ¿Y qué encontramos? Coral, fringílido, hulla y lignito. Muy bien. El centro de la actividad económica de Cataluña deben ser el lignito, el coral, los fringílidos –pájaros cantores de diferentes especies– o la hulla. Vamos muy bien.

Entonces, ¿la idea es buena? Sí ¿Era necesaria? Imprescindible. ¿Podía haber sido una oportunidad? Y buena. ¿Sirve para algo? No, y no. Porque no solo tiene..., ayer había un debate aquí y no sé si, especialmente, intelectual sobre el fondo y la forma. Pero es que en el fondo es incoherente, insuficiente, inútil, y en la forma es una involución, es inconexa y es incoherente. Es una chapuza jurídica y un fraude democrático. Porque esta sí que era la verdadera utilidad. Es inútil en su objeto, pero es útil en su objetivo, que era ningunear el debate parlamentario y político, colando de rondón modificaciones muy serias y muy profundas, no especialmente en esta ley, en este pequeñito Frankenstein, pero sí, por ejemplo, en la que tratamos ayer, con el ICS, ¿verdad? Colar de rondón sin debate público, lo que yo he denominado el objeto real de esta ley, que es una especie de *caga tió*. Alguien cogió un palo, le ha dado un palo a la legislación, construida con mucho esfuerzo por el tripartito, y de repente se

han delectado algunos regalos a alguno de les *lobbies* que colaboraron con Convergencia en el acceso al poder. Esa fue su función: ningunear el debate democrático y favorecer a determinados *lobbies*.

Porque, desde luego, la modificación de más de diecisiete leyes en una sola tramitación secuestra el debate político y parlamentario y su proyección pública, es decir, que el conjunto de ciudadanos sepan qué se está reformando en su parlamento. Ese es el objeto último: una cortina de humo, un *totum revolutum*. (*Remor de veus*.) Desde la Mesa habitualmente tenemos que tener a alguien que también les señalase el silencio. Un *totum revolutum* donde, en definitiva –acabo, presidente–, ocultar modificaciones de profundo calado que no tienen como objeto el título de las diferentes propuestas de ley, sino cumplir con determinadas hipotecas y pagos de su grupo.

En definitiva, hemos estado tratando algunas piedras nemotécnicas y acabaré con otra. Esta ley es un auténtico fraude, es un fiasco y sobre todo, y lo que es peor, será un fracaso. La primera ley que tratamos ayer la podíamos calificar de «omniabús», la segunda un «omniobús» y esta es un «omniblues».

Gracias, presidente; gracias, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera de la Vicepresidència... Bé. En aquesta llei, ja ho anticipem, com vostès saben, que, des del Grup de Solidaritat Catalana per la Independència, no hi donarem suport.

No hi donarem suport per diverses raons. La primera és perquè ja va començar viciada d'origen. Aquesta llei va començar viciada d'origen, des d'un punt de vista en què la tramitació va ser absolutament antide-mocràtica: només de començar ja no es van acceptar cap de les esmenes que va presentar el Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència de supressió; ja les van liquidar totes amb la complicitat inestimable, com ja és habitual, de la Mesa del Parlament, al servei dels interessos de Convergència i Unió, que no ens va acceptar cap de les esmenes que vam presentar.

La segona actitud és la de no acceptar que això es pogués enviar al Consell de Garanties Estatutàries. Que ja em diran per a què serveix el Consell de Garanties Estatutàries si no es pot enviar cap llei al Consell de Garanties Estatutàries, perquè el caprici del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ho va ordenar a la Mesa del Parlament, que no s'acceptessin aquestes propostes d'enviar al Consell de Garanties Estatutàries.

La tercera qüestió és que aquesta llei no serveix per a l'objectiu que vostès manifesten que ha de servir, com és el de reactivar l'economia.

Mirin, no aborden cap dels elements fonamentals que avui tots els economistes coincideixen que s'han d'empènyer, que s'han d'abordar per, precisament, reactivar l'economia: no aborden ni la inversió en infraestructures ni la inversió empresarial; no aborden cap tipus de política per afavorir la recerca, el desenvolupament, el coneixement de sectors econòmics que haurien de ser punters en l'economia catalana per poder aconseguir assolir una economia exportadora que ens permeti sortir de la crisi; no aborden el fracàs escolar ni les polítiques en educació. Vostès fan una llei que, en principi, ha de servir per reactivar l'economia, que no aborda cap de les qüestions fonamentals i estructurals, precisament, per reactivar l'economia.

Efectivament, com ja s'ha dit, què han anat a fer vostès aquí? A afavorir uns determinats lobbys, uns determinats sectors, aquells que els ajuden en campanyes electorals, per tal que avui puguin passar el rebut i puguin veure satisfetes les seves expectatives quan a vostès els van ajudar en aquesta campanya electoral. Aquesta és la realitat, i això és el que avui estem abordant aquí. I tot pot ser molt legal i tot pot ser una tramitació que s'ha fet com vostès han volgut, però això no és honest políticament, i als ciutadans de Catalunya no se'ls pot enganyar. I aquí hem de dir la veritat.

Després, evidentment és una llei que encara agreuja la inseguretat jurídica. Aquí s'ha dit, és de lliure interpretació. Què vol dir que és de lliure interpretació? Doncs que vostès podran fer el que els doni la gana, quan els doni la gana i amb qui els doni la gana. Vostès agafaran una llei que canvia desenes i desenes d'altres lleis, a més a més de forma ambigua, a la lliure interpretació, com han dit els grups parlamentaris, algun d'ells que donaran suport a algunes parts d'aquesta llei, per fer el que a vostès els sembli. Com que ja fan el que els sembla en cambra parlamentària i amb els grups parlamentaris, com no han de fer vostès el que els sembla fora d'aquesta cambra parlamentària, sense llum, sense que això estigui en els ordres del dia, sense que estigui en les actes, en els despatxos del Govern de la Generalitat? Vostès per això han fet aquest tipus de llei. I, a més a més, en un context d'inseguretat política. Vostès estan portant el país a un context d'absoluta inseguretat política.

Mirin, vostès no compleixen els compromisos pressupostaris. Comencem per aquí. El Govern de la Generalitat va dir que tenia com a objectiu, al finalitzar l'any, que hi hagués un deute acumulat de 38.530 milions d'euros. El tercer trimestre de l'any 2011 el deute acumulat, quan encara queda un trimestre per acabar l'any, de la Generalitat de Catalunya és de 39.268 milions d'euros. Vostès s'han carregat els compromisos de déficit. Vostès són els que porten aquest país a pagar 2.000 milions d'euros l'any amb interessos –2.000 milions d'euros l'any amb interessos– que retrauen de l'economia, que eviten que pugui entrar com a injecció en els sectors productius de la nostra economia i que impedeixen la sortida de la crisi de forma estructural. És aquest el problema: la inseguretat política a la qual vostès estan portant aquest país, perquè no compleixen els compromisos pressupostaris, perquè no compleixen els seus compromisos programàtics.

Miri, jo he fet l'esforç de llegir-me el seu programa electoral, alguna part, esforç que vostès fa temps que no fan –si és que alguna vegada l'han fet. I diu, a la mesura 539: «Ens comprometem a no establir noves figures impositives que tinguin com a objecte principal gravar l'activitat turística –ens comprometem a no establir noves figures impositives que tinguin com a objecte principal gravar l'activitat turística.» I el primer que vostès fan quan arriba aquest Govern de la Generalitat amb els actuals pressupostos és gravar l'activitat turística. Felicitats. Això..., volen que en aquest país algú es cregui el que vostès fan? Volen que algú es cregui els seus compromisos legislatius, les lleis que aproven, la seva interpretació, els seus compromisos polítics, els seus compromisos programàtics? Vostès no compleixen absolutament res. Si vostès el que estan fent és portar aquest Parlament al més gran dels ridículs.

No compleixen els seus compromisos del conveni col·lectiu i els dels convenis col·lectius. Vostès els retreuen, als treballadors públics, els resten de la paga regular del mes de desembre la retenció de l'IRPF de la paga extra que encara no han cobrat. I això és il·legal. Ja no és un incompliment del conveni col·lectiu, ja no és només un incompliment programàtic, és que és il·legal. És que hi ha un real decret que diu que l'obligació de retenir recaurà en el moment en què s'abonin les pagues, no quan a vostès els doni la gana. Vostès no poden arribar al Parlament de Catalunya i publicar i fer publicar..., retreuen uns diners a uns funcionaris, a uns treballadors públics que els necessiten per poder abordar aquestes festes de Nadal, per poder pagar els regals, per poder passar amb normalitat unes festes nadalenques que vostès s'acaben de carregar.

Vostès li deien al Govern de l'Estat espanyol, per no pagar els 759 milions d'euros, que eren uns penques, que eren uns trilers, que eren uns *caradures*. I vostès, què són? Quan no tenen cap tipus de rubor a fer exactament el mateix. Del que es tractava era de tancar la caixa a Espanya, del que es tractava és que vostès no paguessin a Espanya cotitzacions socials ni retencions d'IRPF, no que tanquessin la caixa als treballadors de la Generalitat de Catalunya, no que els tanquessin la caixa i no els traspasessin precisament aquests recursos que són seus. És que vostès les paraules també les entenen a la lliure interpretació, com els dona la gana.

Aquesta llei que avui aprovarem no té cap credibilitat –no té cap credibilitat– des del punt de vista de la reactivació econòmica, que no la reactivarà, no té cap credibilitat perquè la incompliran o faran una interpretació que a vostès els sembli, no té cap credibilitat perquè no aborda els problemes fonamentals, no té cap credibilitat perquè vostès, una vegada s'aproven les lleis, les canvien quan volen. I els articles..., i l'articulat d'aquesta llei ens trobarem d'aquí a uns mesos que o no l'hauran complert o el voldran canviar o l'interpretaran de forma absolutament fraudulenta.

I és per això que els votarem no.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Doncs, jo comparteixo el fons de tot aquest Projecte de llei de promoció de l'activitat econòmica. Home, és cert que respecte a la forma..., realitzar tantes modificacions de tan diversa naturalesa amb una sola llei, doncs, no és potser la forma més adequada. A mi em sembla que en això estem tots d'acord, i demanaria al Govern que aquesta metodologia òmnibus no fos una constant, no? I estic segur que no ho serà. Crec que serà puntual.

En aquest sentit, celebro l'esforç del Govern a l'hora de desenvolupar mesures que, doncs, faciliten l'inici de les activitats empresarials, com és el fet, doncs, de substituir la llicència obligatòria per altres mètodes, com són la comunicació prèvia i la declaració responsable. Això, els que hem fet campanya electoral..., ho volien tots els autònoms, ho volien tots els petits i mitjans empresaris. Per tant, a vegades sobten algunes intervencions, que sembla que estem parlant de coses que no coneix ningú, i realment tothom ho volia –tots els que hem fet campanya electoral...–, volien aquestes mesures. Per tant, penso que són mesures que, acompanyades d'una verificació posterior de l'Administració, com és normal, doncs, segur que seran un element dinamitzador a l'hora de crear noves empreses. Crec que serà, doncs, això, positiu.

Vull remarcar la importància que es dona a potenciar el turisme, l'activitat del sector turístic. És l'únic sector que no està..., o que d'alguna manera està resistint l'impacte de la crisi. Per tant, penso que mantenir la importància del sector turístic, sobretot amb l'impacte positiu que té en l'activitat comercial, doncs, és important. I penso que aquest projecte de llei incorpora mesures en aquesta direcció, no?

Per tant, doncs, jo donaré el meu suport a aquest projecte de llei.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable senyor conseller, senyora vicepresidenta, senyores i senyors diputats, qui segueixi aquest debat des del començament, sigui pel web, sigui per algun mitjà de comunicació o evidentment des de dintre la cambra, aviat s'haurà adonat que el que posarem a consideració avui, amb matisos i amb diferències, està bastant en la centralitat d'aquest país. Fixin-se l'agressivitat que ha vingut de les files d'una part, exceptuant el senyor Laporta ara, del Grup Mixt, tan diferents i tan iguals,

perquè al capdavant han dit bastant el mateix. Això m'ajuda a situar aquesta llei en la centralitat.

Fixin-se, també, que al llarg del debat el PP ens ha acusat de pactar algunes coses amb el PSC i amb Esquerra; el PSC ens ha acusat de pactar massa amb el PP, i Esquerra, doncs, ens ha acusat de pactar... Escolti, què vol dir? Doncs, que des de la centralitat i –i això és substantiu– sense alterar ni el rumb ni els continguts essencials del projecte de llei, hem concertat amb la centralitat de l'arc parlamentari, que va, doncs, des d'Esquerra Republicana fins al Partit Popular, passant, i ho hem fet amb menor intensitat, és veritat, aquesta vegada, pel Grup Socialista. No ens hem entès amb Iniciativa; era difícil de partida.

I els ponents saben que en la primera reunió vam manifestar, des de la perspectiva del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que probablement això seria així, que hi havia àmbits en què, presumiblement, només veient per on anava la llei, doncs, hi havien acords possibles amb el Partit Popular, i, de fet, els hem desenvolupat en la Llei de prevenció i control ambiental, després hi entraré amb més profunditat, i en altres àmbits, també en aspectes importants d'habitatge; hi havien altres àmbits..., perquè el model que defensa Convergència i Unió s'assembla bastant més, doncs, al que pugui defensar Esquerra Republicana amb relació al petit comerç, a tot el que és el concepte de «trama urbana», que, de fet, no va ser un concepte que nasqués d'una llei de Convergència i Unió, sinó d'una llei en aquest cas del tripartit liderada per Esquerra Republicana, per tant, era objectivament raonable pensar que hi podia haver un grau d'entesa, i que hi havien altres àmbits, doncs, en què l'entesa –en algunes qüestions de residus, en altres qüestions d'habitatge, que també hi han set–, doncs, era factible amb el Partit Socialista. I això és el que ha acabat passant.

Però no perdin de vista que el que ha acabat passant és que aquesta llei no ha virat el seu rumb; aquesta llei segueix el rumb que li ha donat el Govern de la Generalitat, que és ajudar a la recuperació de la promoció econòmica. Aquesta és una condició suficient? No, ho hem dit des del primer moment. És una condició necessària? Sí. Ara ho deia un ponent que m'ha precedit en l'ús de la paraula; si hi han aspectes que els demanava tothom, clamaven al cel, les petites i mitjanes empreses: «Home, escoltin, arreglin-nos-ho, posin-nos-ho més fàcil.» Això és el que hem fet, en definitiva, amb aquest projecte de llei.

No tindrè temps, per raons òbvies, de replicar tot el que s'ha dit, perquè el meu torn l'haig de repartir entre sobretot subratllar aquells aspectes positius, que creiem que són molts i, doncs, intentar fer alguna rèplica. Per tant, demano ja disculpes d'antuvi a aquells ponents que sentin que no els hem replicat, rebutat alguns dels arguments que hagin pogut posar a sobre la taula.

Consideracions a tenir en compte. Una, és una llei atíptica? Sí; ho hem dit per activa i per passiva. Aquesta llei no té la coherència interna, el fil roig conductor que tenen les legislacions purament sectorials, que tenen una definició de criteris i es desenvolupen d'una

manera..., no, no; és que el fil roig d'aquesta llei és un altre, és fer fàcils les coses als emprenedors.

I aleshores, des d'aquesta perspectiva, quan un és atent..., no respon als lobbys ni torna favors, no, no; quan un escolta el que passa en el país més enllà d'aquesta porta i li diuen: «Home, és que és molt difícil que, quan vols posar una empresa, hakis de demanar mil permisos i perdre no sé quant temps.» Doncs, va en aquesta direcció. Això és el que fa aquesta llei. I això, per tant, canvia fins a disset lleis diferents, sí; era la manera que el Govern va creure que era més sensata, i aquest grup parlamentari ho comparteix, per fer-ho amb un temps acotat, doncs, de donar resposta a una demanda que creiem que és latent i que crec que han apreciat des de tots els grups parlamentaris. Per tant, aquesta consideració jo crec que no es pot perdre de vista.

Què més no es pot perdre de vista? I ho deia la vicepresidenta en la seva intervenció d'ahir, no m'hi estendré. Jo crec que és la primera vegada que d'una manera rigorosa i seriosa, i segurament podríem haver anat fins i tot més enllà, que, de fet, hem fet nostre el principi de l'*Small Business Act*, que és la carta aquesta europea que diu: «Escolti, pensin en petit, pensin des de la lògica dels petits i mitjans emprenedors.»

Què ens ha passat, si no, amb la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental o amb de la prevenció de control ambiental? Que hem transposat una directiva que ha estat pensada per a les grans empreses, i l'hem aplicat, la seva lògica, a les petites i mitjanes empreses. Doncs, això s'ha acabat; aquesta llei marca un punt d'inflexió radical en pensar des de la lògica dels petits. Des de Convergència i Unió i des de Govern de la Generalitat creiem que el temps de pensar en contra de les empreses..., o de pensar amb lògica de les empreses grans i fer-los entrar el clau per la cabota a les empreses petites s'ha acabat; arriba el temps –i aquesta llei és la primera peça en aquest sentit clara– de pensar amb la lògica de les petites i mitjanes empreses, de fer una legislació des d'aquesta lògica, perquè al capdavant aquest és el nostre teixit empresarial que ens dóna riquesa al país. Per tant, són consideracions que no es poden perdre de vista.

Entrem ja una mica..., molt breument, per raons òbvies: de disset lleis, no?, si esmercés un minut en cada una, encara em faltarien dos minuts del meu torn d'intervenció. Però parlaré de les més rellevants.

Prevenció i control ambiental. És veritat que hi ha hagut un grau d'acord raonable i intens amb el Partit Popular; és veritat que també hi han hagut aspectes, en el capítol més agroambiental d'aquesta llei, amb Esquerra Republicana de Catalunya. Què hem perseguit? Bàsicament tres o quatre coses.

La primera, continuar amb la tendència que, per ser justos, s'havia començat en l'anterior etapa del Govern que ens va precedir, del Govern tripartit, que era un aposta més gran pel règim de comunicació. Això ho va començar el tripartit migrant de la Llei d'intervenció integral cap a la de prevenció i control. Es va fer aquesta aposta. Què fem? L'accentuem. I ens sembla, doncs, important.

En segon lloc –també important–, aportar seguretat jurídica als administrats –aportar seguretat jurídica als administrats. O els ho diré d’una altra manera: reduir la discrecionalitat de l’Administració, reduir la capacitat de discrecionalitat de les administracions, en plural, la local i la de la Generalitat, en aspectes com com gestionem el silenci positiu, com gestionem conceptes tan incerts però europeus alhora com les millors tècniques disponibles. Aquí ho acotem. I aquí hi han hagut aportacions –i veig el ponent del Partit Popular– interessants en aquest sentit que ens han ajudat a avançar en aquest tema, i les hem assumit i les hem acollit.

Què més intentem fer a part d’aportar seguretat jurídica i apostar pel règim de comunicació? Home, el tema del silenci positiu; allà on és possible. Algú ho ha criticat. «Amb el silenci positiu podem prendre mal», deia el senyor Puigcercós. No; el silenci positiu l’apliquem allà on és possible. I creiem que era possible en més terrenys que no pas s’havia aplicat en l’anterior reforma que havia fet l’anterior Govern. És evident que no l’apliquem en l’annex 1, senzillament perquè hi ha la Directiva comunitària IPPC que és taxativa. Aquí no n’hi ha; ningú l’ha plantejat, ningú. Ara, hi han altres àmbits en què el silenci positiu contribueix a esperar l’activitat econòmica, i a esperar l’Administració, i a fer les coses àgils. No perseguim tant la legalització d’una empresa per la via del silenci positiu, com que, doncs, l’Administració respongui en els terminis que s’ha fixat. Aquest és l’esperit últim que hi ha, no? I, per tant, aquest és un tercer aspecte important.

Un quart aspecte, home, reduir en la mesura del possible –i aquí, ja els ho reconec, no fem grans meravelles– els terminis de resposta de l’Administració. I una esmena rellevant, doncs, que és aquesta esmena que hem pactat, hem transaccionat amb el Grup Popular en la qual, doncs, incorporem aquelles activitats que en el seu dia haguessin tingut algun tipus de llicència, i jo crec que és un capítol residual. Sí que acotem l’esmena que inicialment se suggeria, doncs, que s’alliberessin dels controls els annexos 2, 3 i 4. Nosaltres creiem que en l’annex 2, i ens hem posat d’acord en aquest sentit, doncs, és bo que continuï el període de controls, no així al 3 i el 4. I recordo que la Llei de prevenció i control ambiental és una llei procedimental i recordo que aquelles activitats que estan en l’annex 3 i que estan subjectes a la legislació sectorial, sigui d’aigua, sigui de residus, segueixen tenint els controls; que ningú es pensi que ara aquí hi ha barra lliure, perquè no hi és, el que hi ha és posar les coses molt més fàcils als emprenedors. Aquest és el primer gran paquet.

El segon gran paquet ha estat objecte de debat aquí respecte al comerç. El més important que volem dir des de Convergència i Unió, des del Govern i des del grup parlamentari que li dona suport és que aquesta llei no canvia el model amb relació al comerç. Això és el més rellevant, això és el més substantiu.

Permetin-me una expressió col·loquial: quantes vegades no ens han acusat de ser el partit dels botiguers? Doncs, mirin, sí, ho som; seguim preservant allò que ens sembla substantiu del comerç, aquell concepte de «la trama urbana consolidada», aquell comerç que

dóna vida, aquell comerç que crea ocupació, que crea autoocupació, que dona qualitat a tants i tants centres urbans. Per tant, ho emparem. Conscients que hi ha un marc europeu que no ens ho posa fàcil, perfectament conscients! Algú deia: «Oh, és que si algú recorre...» Aquesta és una consciència. Però nosaltres no passarem...

I sí, reconec una mica, i el senyor Santi Rodríguez m’ho ha de perdonar, l’expressió que algú deia, ho posava en boca d’un ponent, en reconec l’autoria: aquí tenim una distància abismal amb el Partit Popular respecte als models d’horaris comercials i de tot el tema comercial; no ens hem entès. Sí que ens hem entès amb Esquerra Republicana de Catalunya. Jo els deia «carinyosament»: «No, és que no ens heu fet esmenes; ens heu portat la senyora Esperanza Aguirre aquí.» És veritat, estem distants.

I aquí no hi havia acostament possible i ho sabem les dues parts. Per tant, hem fet allò, doncs, que ens semblava raonable: marcat el rumb per part del Govern, hem buscat aquella força política, que l’hem trobat en Esquerra Republicana, que podia sustentar de millor manera, doncs, els nostres criteris amb relació al tema del comerç, que passen –passen– per emparar, passa per reconèixer, passa per protegir el valor, doncs, obrint..., perquè, ningú n’ha parlat, també hi ha un altre article..., al costat del tema de les «colindàncies», que ha estat a bastament debatut, hi han altres articles que regularitzen i obren altres possibilitats, i per tant no és un tancament a l’estil... I tot plegat, hi insisteixo, i això no és menor, tot plegat, certament, a l’espera d’una llei anunciada, de comerç, que unifiqui en un sol text aspectes tan dispersos com els horaris comercials i tota la implantació de superfícies, etcètera, que ara ho tenim d’una manera molt i molt, probablement massa, dispersa.

Per tant, conscients d’aquestes orientacions, doncs, que ens vénen manades d’Europa, nosaltres seguim essent i tenim aquesta voluntat política, doncs, protectors d’aquest comerç de proximitat, d’aquest comerç que vertebrava moltes vegades, que genera riquesa, que crea ocupació al si de tantes i tantes ciutats i de tants pobles del nostre país.

Capítol turisme. N’hem parlat així, una mica tangencialment; jo també ho faré molt espigoladament. Bàsicament el que fem és una regulació plenament turística dels habitatges d’ús turístic, que no els apartaments, que són un capítol diferent. Això surt de la Llei d’habitatge passa a la Llei de turisme, perquè és un recurs turístic. I també obrim la porta, doncs, al règim de simplificació administrativa, perquè aquests habitatges d’ús turístic, que ja no es regularan per la regulació estricta d’habitatge, ho faran per la de turisme, i això té conseqüències d’ordre pràctic estil cèdula d’habitabilitat sí o no. Aquests habitatges, doncs, en qualsevol cas, passen a formar part del registre d’establiments d’ús turístic, no? Aquest potser és el canvi més rellevant.

Un altre capítol no pas menor... I vaig saltant... Fixin-se que moltes de les disset lleis ni les esmento, i no les han esmentat altres ponents, la qual cosa vol dir

que hi ha hagut un grau raonable d'acord, que també hi ha set –que també hi ha set– en els capítols com de residus, de pesca continental, de pesca marítima i d'altres lleis que, per qüestions de disponibilitat de temps o de manca de disponibilitat, no esmento, però.

Habitatge. Home, en el que em sembla que podem estar tots bastant d'acord és que estem en un entorn i un paradigma, si volen aquesta expressió, radicalment diferent del que vivíem en el moment que es va fer la Llei d'habitatge. Això, vejam, això no és opinable –no és opinable. Vull dir, la Llei de l'habitatge, del dret a l'habitatge, es va fer en un context de ple desplegament i de puixança, ara estem en el moment exactament invers, i crec que per temps.

Per tant, el que es pretén és dues coses: garantir el dret a l'habitatge, que segueix essent substancial i substantiu per part del Grup de Convergència i Unió, digui el que digui Iniciativa per Catalunya, garantir-ho, i alhora, home, intentar en la mesura del possible..., i ja ho sabem que una llei *per se* no és una condició suficient per rellotjar un sector, tant de bo ho fos, més que en faríem, però en qualsevol cas intentar, doncs, ajudar un sector que té una dificultat objectiva en aquests moments i que és un sector també que crea o creava, o que ha destruït, si ho volen dir així, doncs, molta ocupació. Per tant, aquesta llei el que fa és situar-se en el context que es troba. Teníem una llei pensada per a un moment de puixança; tenim un moment, doncs, que anem amb dificultat certa; el que fem amb aquesta llei és això: facilitar l'accés a l'habitatge –això és realment substantiu– i intentar en la mesura del possible, que és poc segurament, ja els ho accepto, doncs, apostar per la reactivació econòmica.

I aquests són els trets, aquest és el dibuix. I el substantiu d'aquesta llei –el substantiu d'aquesta llei– i del que ha passat amb tot el debat parlamentari és que aquesta llei –que és atípic, no ho hem negat mai; que és complexa, no ho hem negat mai, i que vagi per endavant una vegada més l'agraïment a tots els ponents, amb els qui hem acordat més i amb els qui hem acordat menys, que hi hem fet un esforç–, aquest transatlàntic que són les òmnibus, no l'hem virat, no s'ha girat, segueix anant en aquella direcció de posar les coses fàcils, de posar les coses senzilles, de facilitar l'activitat econòmica, que per si mateixa no ho resoldrà, però que en qualsevol cas ha respost a moltes i moltes i moltes demandes dels sectors que realment són els que creen riquesa en aquest país. I això és el que ens sembla més substantiu.

Deia la ponent d'Iniciativa, diu: «És que anem pel pedregar,» –diu– «ens porten el carro pel pedregar amb aquestes idees.» Nosaltres, miri... –i el símil de les pedres jo també el tenia apuntat, però en un sentit exactament invers–, jo deia: «Certament, estem en un temps de pujada, les coses no són fàcils, anem fent una pujada i encara no veiem la carena.» El que fa aquesta llei és treure algunes pedres del camí; segurament, no l'aplana la pujada i n'hi hauran d'haver d'altres, de mesures; i aquí hi han uns pressupostos, doncs, que cuiden les finances públiques. Aquesta és una iniciativa que el que pretén és reactivar l'economia i hi hauran d'haver altres mesures, doncs, des de l'Institut Ca-

talà de Finances, d'intentar mesurar, hi hauran d'haver reformes estructurals... Aquesta és una peça més, això sí, en aquesta direcció. I això és el meu substantiu i el més rellevant.

I, permetin-me, doncs, exhaurir aquests escassos segons que em queden, i demano un plus de generositat per part de la presidenta del Parlament, per donar les gràcies a tots els ponents que han fet possible aquesta llei: el senyor Collboni; el senyor Puigcercós; el senyor Santi Rodríguez; la senyora Laura Massana...; hem tingut menys relació amb el senyor Uriel Bertran, que, de fet, ens hem vist poc, les coses com siguin, a la ponència; també a la Carmen de Rivera, que no estava formalment a la ponència, però hem tingut ocasió de contrastar, entendre'ns i no entendre'ns en alguns aspectes, i, en un capítol més intern que no puc deixar de dir-lo, donar les gràcies al meu company Roger Montañola, que m'ha acompanyat en aquest procés, doncs, que ha estat intens, certament: hem compartit cafès, nits, estones, doncs, tot el que es comparteix en una ponència, també ens ha ajudat a reforçar una relació personal que ja teníem, en aquest sentit, per tant, un agraïment.

Agraïment que també el vull fer, des d'aquesta tribuna –i vostès sé que m'ho entendran i m'ho acceptaran–, a aquelles persones –en aquest cas, tècnics– que, a vegades, no pugen mai a les tribunes, però que són al grup parlamentari i fan possible que aquestes lleis, que són complexes, doncs, arribin a bon port, i, per tant, no puc estar-me d'agrair-ho públicament al Jordi Font i al Xevi Beltran, que ens han ajudat i molt, tècnics del nostre grup parlamentari.

I un darrer agraïment, doncs, a la senyora Montserrat Alcàcer, que és la gestora, i molt particular i crec que compartit sense excepció, que aquí sí que m'atreveixo a parlar en nom de tots els grups de la cambra, a la senyora Anna Casas, lletrada, que ens hi ha posat seny, que ens ha facilitat les coses, que ens ha dit per on havien d'anar els camins, més enllà..., ella no ha entrat, evidentment, com corresponia, en el debat polític, però sí que ens ha ajudat a ordenar, a fer aquesta llei, que era complexa, doncs, a fer-la molt digerible.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Procedirem a les votacions del Projecte de Llei de promoció de l'activitat econòmica.

(Ramon Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)
Senyor Espadaler...

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Perquè tinc dubtes, si ho he dit a la intervenció o no, retirem l'esmena 343. Ho dic, perquè..., a efectes de...

La presidenta

Ara mateix anava a preguntar-li-ho, a vostè i a altres grups que han retirat. Començaré per aquí. Del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinc la petició de retirar les esmenes 262, 243, 247 i 258? *(Pausa.)* D'acord.

Del Grup Parlamentari Socialista, tinc la petició de retirar les esmenes 300, 422 i 423? *(Pausa.)*

I, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, 343? *(Pausa.)* D'acord.

Queden retirades aquestes esmenes.

Procedirem a la votació de les esmenes reservades, en primer lloc, dividit per títols, el projecte de llei. Per tant, votarem les esmenes de cada títol i així successivament.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, per un aclariment, presidenta. Del patró de vot i del guió de votació que han passat aquest matí als grups i el que han fet arribar ara mateix als grups, ens podria dir quina diferència o quins canvis hi han per tenir-ho en compte a l'hora de saber les votacions?

Gràcies.

La presidenta

Estan fent, en aquest moment, còpies, per donar-los les diferències; són, de fet, desglossaments d'algunes votacions. Jo aniré a poc a poc.

Albert Rivera Díaz

Presidenta, estic convençut que ens en sortirem, però jo li pregaria que, abans de començar la votació, tinguéssim la còpia. És que...

La presidenta

Ara mateix, els estan fent la còpia; els l'han enviada, i ara estan fent la còpia en paper.

Albert Rivera Díaz

I vostè marcarà...? No hi hauran...? És que clar, el patró de vot que tenim, amb les votacions que teníem, era amb el document anterior. Ara, ens donen uns canvis, en el mateix Ple... Com entendrà, és complicat, almenys, per a alguns portaveus, poder canviar immediatament a...

La presidenta

Anirem fent-ho de manera que puguin saber els canvis.

Per tant, votarem les esmenes títol per títol, i així successivament. En acabar aquestes votacions, votarem

els articles i les disposicions del text del dictamen, de les quals s'ha demanat votació separada.

(Pausa.)

Començarem les votacions.

Votacions corresponents al títol preliminar.

Votem l'esmena número 1, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 109 en contra i 9 abstencions.

Votem el text del dictamen corresponent al títol preliminar.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 90 vots a favor, 23 en contra i 19 abstencions.

Votarem, ara, el títol primer, «Àmbit agroalimentari».

Votarem les esmenes del Grup Parlamentari Socialista números 5, 52, 62, 78 i 127.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Ara votem l'esmena número 9, del Grup Socialista, que és un dels canvis últims; esmena 9, del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 95.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 82 en contra i 10 abstencions.

Votem les esmenes números 27, 35 i 58.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem les esmenes números 39, 41, 45 i 86.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor i 92 en contra.

Votem l'esmena número 102.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 79 en contra i 10 abstencions.

Votem l'esmena 112.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 82 en contra i 10 abstencions.

Votem la número 116.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 79 en contra i 13 abstencions.

Votem l'esmena número 151.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 79 en contra i 13 abstencions.

Votem la 152.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 79 en contra, 13 abstencions.

Votem la 155.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor i 92 en contra.

A continuació, votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem l'esmena número 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 112 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 19.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 116 en contra.

Votem les esmenes 71 i 74.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor i 113 en contra.

Votem l'esmena número 92.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 116 en contra.

Votem la número 93.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 19 vots a favor i 113 en contra.

Votem l'esmena 109.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) No? Un moment. La 109. (*Pausa.*) Sí, la transacció... –perdó, perdó–, la transacció sobre l'esmena 109.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 79 vots a favor, 50 en contra i 3 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem les esmenes números 2, 83 i 136.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor, 106 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 69, 76, 94 i 134.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor i 108 en contra.

Votem les esmenes números 21, 43, 48, 50, 51, 57, 61, 66, 67, 70, 81, 82, 98, 120 i 125.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 115 en contra i 3 abstencions.

Votem les esmenes 72, 90, 99, 100, 101, 107, 108 i 130.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor i 119 en contra.

Votem la número 85.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 115 en contra.

Votem la 31 i la 33.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 106 en contra i 13 abstencions.

Votem l'esmena número 44.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 109 en contra i 10 abstencions.

Votem les números 7, 54, 64, 79 i 128.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 28 i 59.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 42, 46 i 87.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 92 en contra.

Votem les números 40 i 113.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 81 en contra i 11 abstencions.

Votem la número 103.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 79 en contra i 10 abstencions.

Votem les números 111 i 117.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 79 en contra i 13 abstencions.

Votem l'esmena número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 82 en contra i 27 abstencions.

Votem la número 36.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 89 en contra i 30 abstencions.

Votem l'esmena número 142.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 79 en contra i 27 abstencions.

Votem a continuació les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Votem les esmenes números 6, 53 i 63.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 51 vots a favor, 77 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 10, 60 i 114.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 88 en contra i 4 abstencions.

Votem l'esmena número 129.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 88 en contra i 4 abstencions.

Votem les esmenes 26 i 77.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 114 en contra i 1 abstenció.

Votem l'esmena 68.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 108 en contra i 1 abstenció.

Votem les esmenes números 84, 131 i 132.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 29.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 79 en contra i 40 abstencions.

Votem la número 141.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 79 en contra i 27 abstencions.

Votem ara les dues esmenes tècniques dels articles 10 i 13 del projecte de llei.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 105 vots a favor, 4 en contra i 23 abstencions.

Passem ara a la votació del text del dictamen corresponent al títol primer, «Àmbit agroalimentari».

S'ha demanat votació separada de tot el capítol primer, que comprèn les modificacions de la Llei 6/2001, de 31 de maig, d'ordenació ambiental de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, 14 en contra i 3 abstencions.

S'ha demanat un bloc de votacions que afecten els següents articles: articles 4 i 5, inclosos dins del capítol II, sobre les modificacions de la Llei de contractes de conreu; articles 11, 15, 16 i 19, inclosos dins el capítol quart, sobre les modificacions de la Llei reguladora de residus; articles 23, 25, 27, 34, 49, 50 i 54, inclosos dins el capítol cinquè, sobre les modificacions de la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats; articles 59, 61 i 63, inclosos dins el capítol setè, sobre les modificacions de la Llei de pesca i acció marítimes. Passem a votar tot aquest bloc.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 62 vots a favor, 50 en contra i 19 abstencions.

S'ha demanat un bloc de votacions que afecten els articles següents: article 14, inclòs dins el capítol quart, sobre les modificacions de la Llei reguladora de residus; articles 32, 41 i 46, inclosos dins el capítol cinquè, sobre les modificacions de la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats, i article 58, inclòs dins el capítol sisè, relatiu a la modificació de la Llei d'ordenació sostenible de la pesca en aigües continentals.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 62 vots a favor, 23 en contra i 46 abstencions.

S'ha demanat votació separada de l'article 51, del capítol cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 40 en contra i 13 abstencions.

S'ha demanat votació separada dels articles 52 i 53, del capítol cinquè.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 100 vots a favor, 13 en contra i 18 abstencions.

Votem ara la resta d'articles del títol primer del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 90 vots a favor, 23 en contra, 19 abstencions.

Passem a les votacions corresponents al títol II, «Àmbit econòmic».

Votem primer les esmenes del Grup Parlamentari Socialista.

Les números 174, 192 i 195.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 82 en contra.

Votem la 176 i 266.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem la 179, 185 i 275.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la 220, 225, 232 i 246, que és un dels darrers canvis que hi havia hagut. D'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor i 92 en contra.

Votem la 213.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 98 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 281 i 286.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor, 78 en contra.

Votem la 157.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 92 en contra.

Votem la 235.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor i 87 en contra.

Votem ara l'esmena número 239.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem la 245.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 79 en contra i 23 abstencions.

Votarem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comencem per les números 161, 215, 223 i 294.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 20 vots a favor i 112 en contra.

Votem l'esmena número 293.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 112 en contra i 3 abstencions.

Votem la 216.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 62 en contra. (*Remor de veus.*)

Votem les esmenes 241 i 242.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 86 en contra i 30 abstencions.

Votarem ara les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En primer lloc, les números 163, 167, 170, 202, 203, 204, 209, 210, 211, 212 i 214.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor i 109 en contra.

Votem les números 164, 165, 166, 168, 172, 173, 183, 184, 187 i 199.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor, 106 en contra, 3 abstencions.

Votem la número 259.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 189, 190, 230 i 255.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 119 en contra.

Votem 250, 251 i 252.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 234.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 91 en contra i 27 abstencions.

Votem la número 278.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 82 en contra, 27 abstencions.

Votem la número 238.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 89 en contra, 27 abstencions.

Votem les números 244, 289 i 295.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 88 en contra i 30 abstencions.

Votem la 156.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 92 en contra i 27 abstencions.

Votem 271, 274 i 285.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 89 en contra, 30 abstencions.

Votem 283.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 81 en contra i 37 abstencions.

Votem ara les números 160, 162, 181, 186, 191, 194 i 277.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 78 en contra, 3 abstencions.

Votem la 178 i 267.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 89 en contra, 3 abstencions.

Votem les números 175 i 197.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 82 en contra.

A continuació votem les esmenes 221, 226, 233 i 248, que és també un dels canvis demanats.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 92 en contra.

Votem la 282 i 287.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 78 en contra.

Votem la 158.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 92 en contra i 1 abstenció.

Votem la número 240.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 236.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 43 vots a favor i 88 en contra.

Passem ara a votar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Votem en primer lloc les números 177, 180 i 276.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 193 i 196.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 82 en contra.

Votem les números 171 i 198.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 24 vots a favor, 104 en contra i 3 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Votem primer les esmenes 159, 231, 270 i 284.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 113 en contra i 16 abstencions.

Votem les números 218 i 269.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 129 en contra.

Votem l'esmena 256.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 114 en contra, 15 abstencions.

Votem les números 219, 268 i 288.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 113 en contra.

Votem la 249.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 86 en contra, 27 abstencions.

Votem la 280.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 113 en contra i 16 abstencions.

Passem ara a la votació del text del dictamen corresponent al títol segon, «Àmbit econòmic».

S'ha demanat una votació separada en bloc dels articles següents: article 65, inclòs dins el capítol primer, relatiu a les normes de comerç interior; articles 78, 79,

86 i 87, inclosos dins el capítol segon, sobre la Llei de turisme de Catalunya; articles 99 i 100, inclosos dins el capítol tercer, relatiu a la Llei d'horaris comercials; article 102, inclòs dins el capítol quart, sobre l'Agència Catalana de Consum; articles 107, 108 i 115, inclosos dins el capítol cinquè, sobre equipaments comercials; articles 117, 118, 120 i 123, inclosos dins el capítol sisè, sobre el Codi de consum. Votem aquest bloc d'articles.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 40 en contra i 19 abstencions.

A continuació, s'ha demanat votació separada de l'article 98 ter, inclòs en el capítol tercer, relatiu a horaris comercials.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 64 vots a favor, 23 en contra, 45 abstencions.

A continuació, s'ha demanat una votació conjunta de l'article 104, del capítol quart, sobre l'Agència Catalana de Consum, i l'article 116, del capítol VI, sobre el Codi de consum.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor i 58 abstencions.

Votem ara la resta d'articles inclosos... (*veus de fons*), perdó..., sí... –sí, sí–; l'article 106 del text del dictamen, inclòs en el títol II, s'ha de votar ara.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 13 en contra i 46 abstencions.

Votem ara la resta d'articles inclosos en el títol II.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 99 vots a favor, 14 en contra i 19 abstencions.

Iniciem les votacions corresponents al títol tercer, «Àmbit sanitari».

En primer lloc, votem l'esmena número 298, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor i 106 en contra.

Votem l'esmena número 297, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 105 en contra i 1 abstenció.

Passem a votar, ara, el text del dictamen corresponent al títol tercer, «Àmbit sanitari».

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor, 23 en contra i 3 abstencions.

Passem a les votacions corresponents al títol quart, «Àmbit del territori».

Votarem les esmenes del Grup Parlamentari Socialista. En primer lloc, les números 335, 337, 340, 374, 386 i 417.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 363.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 81 en contra i 1 abstenció.

Votem les números 383, 384 i 403.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 39 vots a favor, 89 en contra, 3 abstencions.

Passem a votar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Votem, en primer lloc, les números 302, 303, 306, 307, 308, 313, 315, 316, 317, 318, 319, 339, 373 i 407.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor, 80 en contra i 29 abstencions.

Passem a votar la número 365.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 82 en contra i 26 abstencions.

Passem a votar la 367.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 78 en contra i 27 abstencions.

Passem a votar les esmenes 321, 332, 345, 349, 358, 361, 362, 385, 389, 396, 400, 405, 411 i 412.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 22 vots a favor, 106 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 323, 328 i 379.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor i 109 en contra.

Votem la 354, 356 i 370.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor i 106 en contra.

Passem ara a votar les esmenes 336, 342, 376, 382, 388, 402, 419 i 421.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar la 390.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

A continuació, votem les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; en primer lloc, les números 320, 331, 344, 348, 360, 372, 399 i 404.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor, 106 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 322 i 327.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor i 109 en contra.

Votem les números 353 i 366.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor i 106 en contra.

Votem les números 338, 341, 395, 406 i 410.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor, 80 en contra i 29 abstencions.

Votem les números 355 i 391.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 27 vots a favor, 78 en contra i 27 abstencions.

Votem les números 364 i 377.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 24 vots a favor, 81 en contra i 27 abstencions.

Votem les 375, 380, 387, 401, 418 i 420.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar una esmena tècnica de l'article 135 del projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor i 26 abstencions.

Votem ara el text del dictamen corresponent al títol quart, «Àmbit del territori»... (*Veus de fons.*) Un moment.

S'ha demanat una única votació, separada, dels articles 146, 147, 155, 159, 161, 163, 168, 174 i 175, inclosos en el capítol II, relatiu a les modificacions de la Llei del dret a l'habitatge.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 63 vots a favor, 49 en contra i 19 abstencions.

S'ha demanat una votació separada de l'article 145, del capítol II, relatiu a les modificacions de la Llei del dret a l'habitatge.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 63 vots a favor, 23 en contra i 46 abstencions.

Votem ara la resta d'articles inclosos en el títol IV.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 90 vots a favor, 23 en contra i 19 abstencions.

Passem ara a les votacions corresponents a la part final del projecte de llei, disposició addicional, transitòries, derogatòria, final, i votacions al preàmbul.

Votarem en primer lloc les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem l'esmena número 432 –432.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 72 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la transacció sobre l'esmena número 426.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 74 vots a favor, 45 en contra i 13 abstencions.

Passem a les esmenes del Grup Parlamentari Socialista.

Votem l'esmena número 424.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 63 en contra i 12 abstencions.

Votem l'esmena 435.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 79 en contra, 11 abstencions.

Passem a votar l'esmena número 425, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 63 en contra i 13 abstencions.

Passem a votar l'esmena número 433, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) No! Interromp... (*Veus de fons.*) Quatre-cents trenta-tres. (*Veus de fons i pausa.*) Crec que s'ha votat. (*Veus de fons.*)

Per tant, votem la 433, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 73 vots a favor, 46 en contra i 12 abstencions.

A continuació passem a votar el text del dictamen corresponent a la part final del projecte de llei.

En primer lloc, votem les disposicions transitòries primera i segona.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 90 vots a favor, 29 en contra, 13 abstencions.

Passem a votar la disposició addicional, la resta de disposicions transitòries i la derogatòria.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 90 vots a favor, 13 en contra i 29 abstencions.

A continuació votem la disposició final.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 64 vots a favor, 13 en contra, 55 abstencions.

Passem a votar una esmena tècnica d'adaptació del preàmbul a l'articulat del projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor i 26 abstencions.

Per acabar, votem ara el text del dictamen corresponent al preàmbul del projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 63 vots a favor, 23 en contra, 46 abstencions.

El Projecte de llei de promoció de l'activitat econòmica ha quedat aprovat en els termes d'aquestes votacions.

Interpel·lació

al Govern sobre la política per a mitigar el canvi climàtic (tram. 300-00101/09) (retirada)

Passem al punt següent de l'ordre del dia.

El número setè ha estat retirat.

Interpel·lació

al Govern sobre les accions per a lluitar contra la pobresa (tram. 300-00103/09)

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les accions per lluitar contra la pobresa, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Pere Bosch té la paraula, però que esperi un minut o un minut i mig.

(Pausa llarga.)

Senyor Pere Bosch, ja pot començar, eh?

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, diputades i diputats..., honorable conseller, avui el volem interpel·lar, i no és la primera vegada que ho fem, de forma monogràfica, però també dintre del marc d'alguna altra interpel·lació, sobre la situació extrema, dramàtica, en la qual es troben més d'un 20 per cent dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Un de cada cinc catalans és pobre. Es tracta d'una xifra dramàtica, esfereïdora, diríem; una xifra al darrere de la qual hi han situacions dramàtiques, preocupants, angoixants, de persones que han perdut la seva feina o el seu negoci i que s'han vist impellits, moltes vegades en pocs dies, a una situació precària, sovint sense un coixí familiar o sense el suport de les administracions públiques; de ciutadans i ciutadanes que no poden fer front a la seva hipoteca i ni tan sols garantir la subsistència de les seves famílies, i que es troben literalment al carrer o fent cua en entitats com la Creu Roja, Arrels, el Banc dels Aliments. Tres de cada deu d'aquests són derivats per la mateixa Administració, segons ens deia Càritas fa només alguns dies.

Els informes i memòries que ens presenten diàriament, pràcticament, setmanalment, alguna d'aquestes entitats ens van donant situacions alarmants i ens informen d'un retorn a la beneficència, que molts ja crèiem oblidada. Ens ho deia fa pocs dies el director de Càritas de Barcelona, Jordi Roglà. O també, tal com ho ens explicava fa poques setmanes, fa pocs mesos, el responsable de la Creu Roja Enric Morist; ens deia gràficament que estem literalment en una situació de postguerra.

Totes aquestes dades ens informen d'una situació realment dramàtica, esfereïdora. Aquesta pobresa té moltes expressions. En el temps que tenim en una interpel·lació de quinze minuts –deu i cinc minuts afegits– és impossible abordar-les totes. I avui ens volem centrar en una que al nostre entendre és probablement de les més dramàtiques, que és la crisi alimentària, sobretot en allò que fa referència als col·lectius més vulnerables: les persones que viuen soles, les famílies monoparentals i, per damunt de tot, els infants. Ho volem centrar, doncs, en aquest àmbit.

En el primer estudi que va fer l'Observatori de la Vulnerabilitat de la Creu Roja, presentat el juliol passat i a més a més en el marc de la Comissió de Benestar i Família, s'afirmava que un 38 per cent de les llars catalanes no es pot permetre un àpat de carn cada dos dies; que gairebé un terç dels fills no pot menjar un cop al dia ni carn, ni pollastre, ni peix, i, finalment, s'alertava que el 25 per cent de les persones ateses no podia anar al menjador escolar. I fins i tot apareixia un testimoni, que jo voldria traslladar aquí, d'una mare de quaranta-dos anys que ens deia, i cito paraules textuais seves: «Tinc cinc fills. Només una filla es pot quedar al menjador escolar, perquè té beca; els altres quatre porten l'entrepà de casa.»

Això està succeint a casa nostra. I des dels centres educatius es detecta que hi ha infants que van a l'escola sense esmorzar o que tenen en els menjadors escolars l'únic àpat decent, la qual cosa converteix en

certament dramàtica i, si m'ho permeten, francament irresponsable la retallada que ha efectuat la responsable del Departament d'Ensenyament en allò que fa referència a les beques menjador.

En aquests moments la tasca d'algunes entitats –n'hem citat algunes abans i algunes d'elles ens acompanyen, aprofito també per saludar-les–, és absolutament imprescindible, estan a primera línia d'aquesta situació dramàtica, i des d'aquí els volem agrair la seva tasca.

És evident que en aquests moments cal que aquestes entitats i voluntaris o voluntàries, algunes de les quals treballen fins i tot sense l'aixopluc d'alguna entitat, trobin la màxima complicitat i el màxim suport per part de les administracions públiques. Però allò que ens preocupa no és, lògicament, la feina que fan aquestes entitats i aquests voluntaris o voluntàries, sinó el paper del Govern, i, específicament, el del Departament de Benestar i Família que, com bé sap vostè, és l'encarregat de vetllar per la cohesió social d'aquest país.

Fa alguns mesos amb motiu de la celebració del Dia Internacional per l'Eradicació de la Pobresa el president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, va reconèixer el paper d'aquestes entitats i va apellar a la solidaritat dels catalans i catalanes. El senyor Artur Mas va tenir l'oportunitat d'escoltar, de primera mà, la crida, el prec d'algunes entitats. Però, al nostre entendre –i crec que aquesta impressió va ser compartida per moltes entitats que van comparèixer i que van ser presents en aquell acte–, la resposta del president fou absolutament decebedora. Perquè aquí no es tracta d'apellar perquè fem una marató contínuament; del que es tracta és, sobretot, que el Govern ens digui què pensa fer; del que es tracta és, sobretot, que tinguem un govern que estigui a primera línia de la trinxera, que coordini, que impulsi, que lideri allò que necessita el nostre país. Perquè nosaltres ens preguntem, quin és el paper que ha de jugar el Govern en aquests moments? O, dit en altres paraules, quina és la responsabilitat del Departament de Benestar i Família en uns moments en els quals més d'un 20 per cent de catalans i catalanes viuen sota el llindar de la pobresa.

Ens va preocupar que, més enllà de referir-se al Pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa –que, a més a més, va impulsar el nostre grup parlamentari, i que ens en felicitem que rebés el suport unànim de d'aquesta cambra–, no sentíssim del president de la Generalitat cap mesura nova, cap proposta, cap anunci que en el pressupost de l'any 2012 hi hauria una partida específica, una pla de xoc per lluitar contra la pobresa. Res, absolutament res de res. I, ho repeteixo, va ser francament decebedor.

Però és que, a més a més, contràriament, el Govern ha pres algunes mesures que van en un sentit diametralment oposat que encara perjudiquen més als més febles. Ho ha fet, i això ens preocupa especialment, amb el silenci, o, en alguns casos, amb la connivència de vostè com a titular del Departament de Benestar i Família.

I nosaltres li preguntem, conseller: on era vostè quan el titular del Departament d'Empresa i Ocupació mo-

dificava el sistema de pagament i els requeriments per accedir a la renda mínima d'inserció? Què va dir vostè quan la titular del Departament d'Ensenyament restringia les beques menjador o les ajudes per a les escoles bressol públiques? Què va fer vostè per evitar la retallada a les ajudes universals a les famílies? Més enllà de la responsabilitat de cada conseller vostè és el màxim responsable per garantir, ho repeteixo, la cohesió social d'aquest país. I no hem sabut veure en el conseller Cléries la mateixa exigència que vostè tenia com a diputat, en aquest cas, la mateixa autoexigència. No hem sabut veure-li el lideratge, tant intern, en el si del Govern, per imposar determinades mesures per fer que el Govern fes marxa enrere en la retirada, per exemple, de l'impost de successions que hauria permès impulsar mesures importants a nivell del Govern, o també, tampoc li hem sabut veure un lideratge extern en el conjunt del país, que és el que es requereix en aquests moments per afrontar la situació.

Tampoc volem deixar de reconèixer, però, alguns gestos. Vostè ha fet alguns gestos i li ho reconeixem. Volem reconèixer, en primer lloc, la possibilitat..., el fet de destinar aquest milió d'euros de les entitats. Ens va semblar una bona mesura, i també que en el seu moment recolzés aquest pacte nacional que proposava el nostre grup parlamentari. Però també, ho repeteixo, ens lamentem que vostè no intercedís per intentar posar fre a allò..., a aquella mala gestió que va fer el Departament d'Empresa i Ocupació en la renda mínima d'inserció.

Però allò que ens preocupa no és l'existència d'idees; d'idees n'hi ha moltes, i el grup de treball... –vostè probablement s'hi referirà en la seva intervenció–, el grup de treball que ja existia però que el seu departament ha impulsat, n'ha deixat algunes al damunt de la taula. Volem saber, més enllà d'aquestes idees, allò que hi ha reflectit en aquest document, quin compromís assoleix el seu Govern per fer que aquestes idees, que aquests compromisos, que aquest treball d'aquest grup de treball es reflecteixin en el pressupost de l'any 2012.

Ens preocupa, certament, més enllà d'una anàlisi que tindrem oportunitat de fer de forma més detallada, que hi hagi novament un retrocés... –tot i que no sigui superior a la mitjana que pateixen el conjunt de conselleries–, un retrocés de l'1 per cent en la conselleria de Benestar i Família.

Volem saber, en definitiva, què traduirà el pressupost, quines mesures té previst vostè impulsar, quin calendari posarà en les accions que ha dissenyat aquest grup de treball, si hi haurà un reforçament de les beques menjador, si hi haurà un reforçament, també, de les ajudes a les entitats que estan treballant a primera línia.

Volem referir-nos també –per cenyir-nos a allò que especificàvem en la nostra intervenció– a l'altra cara de la moneda, en la qual també volem incidir i voldrem incidir en la nostra moció, que és l'altra cara de la moneda d'aquest drama social i d'aquesta crisi alimentària, que és el malbaratament alimentari que es pro-

dueix en totes les societats occidentals i també en la nostra.

Hi ha alguns informes..., fa pocs dies hi havia un informe de la Comissió de Medi Ambient, Salut Pública i Seguretat Alimentària que especificava que cada any es llençaven dos-cents vuitanta quilograms per habitant a l'any a la Unió Europea. I hi ha un informe també, que en el seu moment es va presentar a l'Agència de Residus, que xifrava en 262.000 tones d'aliments que es llençaven a les escombraries en el nostre país. Això mentre ciutadans i ciutadanes han de recórrer a la part posterior dels supermercats per intentar manllevar alguna cosa dels contenidors.

Ens sembla un autèntic escàndol –i lògicament això no és responsabilitat del seu Govern– des del punt de vista econòmic, ambiental, social i ètic...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Bosch i Mestres

..., lògicament, un país com el nostre –vaig acabant, senyora presidenta– no s'ho pot permetre. Hi ha un munt d'experiències, un munt de propostes. En la segona part de la intervenció els en donarem testimoni.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats..., bé, una vegada més el senyor Pere Bosch interpel·la el Govern sobre el tema de la pobresa, i és bo que sigui així, doncs, per poder comentar i, alhora després en la moció subsequent, intentar buscar acords; perquè jo crec que en el tema de la lluita contra la pobresa i contra l'exclusió social és bo que hi hagi, doncs, voluntat d'anar endavant plegats en tot el que puguem.

I vostè fa algunes reflexions; algunes les comparteixo, altres, òbviament, no; però jo també li vull donar algunes dades del que vostè comentava.

Cert, ara les darreres dades que tenim sobre la pobresa és que a Catalunya, l'indicador, la taxa de risc de pobresa és d'un 19,9 per cent, el 20 per cent que vostè deia, i és del 2010. I també constatem una cosa, que s'ha vist en tots els Idescat, i també si es mira a nivell de l'INE, que, en els moments de bonança econòmica, no s'ha sabut afrontar el tema de la pobresa. I aquí el president Mas, el dia 17 d'octubre, en l'acte per l'eradicació de la pobresa hi va fer referència, que hi ha una certa pobresa estructural, i, per tant, doncs, hi hem de lluitar i hi hem de lluitar plegats, però també quan hem tingut més recursos econòmics no s'ha sa-

but afrontar amb valentia el tema d'eradicar la pobresa. I, alhora, l'any 2010 a l'Estat l'índex de pobresa estava al 20,7 per cent, una mica..., 0,8 per cent per sobre de Catalunya. I és cert que són unes dades preocupants. I per això, doncs, malgrat la situació econòmica que ens hem trobat en les finances de la Generalitat hi hem posat una prioritat, i després li ho diré amb algunes xifres.

I a mi també el que em preocupa, com que sé que també els preocupa a vostè i a vostès, és en l'àmbit de la pobresa infantil: la taxa de risc de pobresa infantil i juvenil és del 23,3 per cent, que vol dir un 3,4 superior a la mitjana de Catalunya, amb aquest 19,9 que dèiem, no? I a qui afecta? Doncs, especialment a les famílies monoparentals, al fet de procedir de famílies emigrades o nombroses. I també, doncs, veiem que en aquests contextos també són contextos d'infants, d'adolescents amb fracàs escolar. I, per tant, doncs, són unes dades que ens preocupen i que ens preocupen molt.

Nosaltres en el Pla de govern, precisament, una de les nostres línies ha estat el treball per la inclusió social i la lluita contra la pobresa, i fer tot aquest treball des de la proximitat. Jo crec que, precisament, una de les coses de què ens hem de sentir orgullosos a Catalunya és que hi ha unes administracions –i ho dic en plural– que treballen en la lluita contra la pobresa, que hi estan compromeses, però tenim una gran xarxa social, una gran xarxa social que de sempre l'hem tinguda, fins i tot abans de tenir institucions democràtiques, i que aquesta xarxa social està funcionant. I una de les coses per les quals ha optat el Govern és donar suport i treballar conjuntament amb aquesta xarxa social.

Ahir mateix, doncs..., jo no sé si he de liderar, si no he de liderar, però ahir mateix jo estava amb la comunitat de Sant Egidí presentant una guia d'on menjar, on dormir, on rentar-se, no?, que és una guia que afavoreix això, i, en cada lloc, hi hem d'estar, al costat de les entitats que treballen en tots els àmbits. I, per tant, nosaltres estem al costat de les entitats, treballant-hi i fent tot el que podem en aquest sentit.

Fixi's, l'any 2011 el pressupost de l'ICASS va augmentar un 6,7 per cent. I, precisament, algunes actuacions que hem fet en aquest camp –li ho diré ràpid perquè pugui comentar altres aspectes–, doncs, per exemple, en tot l'àmbit del contracte programa 7,1 milions d'euros a lluita contra la pobresa, per donar suport als ajuntaments i consells comarcals. Complementant les pensions, 80 milions; que, per exemple, si el Govern de l'Estat ja pagués unes pensions dignes aquests 80 milions d'euros els podríem destinar a altres programes socials de lluita contra la pobresa; doncs, 80 milions d'euros a complementar pensions i uns altres 5 milions en altres programes de lluita contra la pobresa.

En l'àmbit d'infància, per primera vegada hem donat uns ajuts per infància en risc, que estan contemplats en la Llei d'infància, que... –falta el tancament a final d'any, que veurem quant puja, però–, estem sobre els 2,2 milions d'euros, que són uns ajuts nous per infan-

cia en risc; per tant, doncs, famílies amb problemes en recursos econòmics han tingut aquests ajuts.

Centres oberts. Hem augmentat un 4 per cent els recursos que hem destinat a centres oberts: 6,48 milions d'euros, en 199 centres oberts que han rebut l'ajut.

Plans de desenvolupament comunitari, coordinats també des del departament, en l'àmbit de la prevenció: 91 plans de desenvolupament comunitari, fets conjuntament amb administracions locals i amb entitats en 151 barris que han tingut aquests plans, 2,8 milions d'euros.

Després, vostè ha citat aquest milió que, a més a més, vam donar a entitats..., a catorze entitats que estan en això que en diem «la trinxera» de donar resposta.

I, després –vostè diu que ja existia, però–, nosaltres hem creat un grup de treball sobre la pobresa, que nosaltres d'aquí és on volíem consensuar unes mesures i després venir-les a presentar, i després va sortir en tres diferents accions que el seu grup parlamentari va portar a terme –i encantats que hagi estat així–, i després s'aprova promoure un pacte nacional contra la pobresa.

Jo recordo que, a partir del grup, vaig dir..., dic: «Aquest grup...» –per tant, jo no volia articular-ho exactament com un pacte, però en un diari va sortir– «volem que això sigui un gran pacte.» Després, partint d'aquestes propostes que fan..., fixi's, en quatre grups de treball: ocupació, habitatge, recursos a les persones i a les famílies i estratègies territorials. I aquests quatre grups de treball –i aquests quatre grups de treball– dintre del grup general, tot el que s'ha consensuat també ha rebut el vistiplau dels diferents departaments de la Generalitat afectats per les seves competències; per tant, també un treball interdepartamental.

Per tant, hem enfocat això, i ho vam fer des del mes d'abril, no des d'ara, des del mes d'abril. I després hem dit: «Les mesures adoptades, proposades per aquest grup de treball, seran la base, el punt de partida per començar a dialogar i a pactar, doncs, aquest pacte nacional contra la pobresa.» I, a més a més, ara no recordo la data –em sembla que la tinc apuntada aquí–, el 30 de novembre, un dia així, vaig demanar, quan ja estava acordat aquest document, venir-ho a presentar i donar el tret de sortida de la negociació d'aquest pacte, que espero que tingui el màxim consens i que sigui un instrument útil de reflexió, però també de mesures concretes, perquè el moment el que requereix són mesures concretes. I alhora també amb aquest grup de treball el que hem fet és crear una comissió de seguiment amb les entitats municipalistes i les entitats i també el Col·legi de Treballadors i Treballadores Socials. Per tant, jo crec que tenim, diguéssim, un conjunt de mesures a implementar; que mentre es faci tota la negociació del pacte nosaltres el que volem fer és anar impulsant mesures –després li'n comentaré algunes, que, a més, algunes ja les he anunciat–, i va tot plegat en aquesta línia.

Per tant, nosaltres què volem? Reforçar la xarxa social, perquè és un bon instrument, és un instrument de proximitat. Reforçar el treball amb ajuntaments i

consells comarcals. Per què? Perquè és un altre instrument de proximitat i és la porta d'entrada als serveis socials des dels serveis socials bàsics. I alhora també trobar en aquesta cambra tot el consens polític, el màxim possible, per tirar endavant tota aquesta feina. I estem segurs que ho aconseguirem, perquè també li ho he de dir: sé del seu grup, sé d'altres grups..., el Grup Socialista, el Grup d'Esquerra Republicana, segur que el Grup del Partit Popular, el Grup d'Iniciativa, els altres grups de la cambra, Ciutadans, que veig que estan aquí, Solidaritat..., Desitjo que hi hagi un gran consens, amb el Grup Parlamentari, també, de Convergència i Unió, per, junts, fer aquest camí per eradicar la pobresa. Serà difícil, perquè l'any 2012 serà difícil, però aquí és on també hem de demostrar la nostra alçada, la nostra alçada política, amb un repte de país que tenim, per treballar junts i donar resposta a aquesta situació, que per a moltes persones i per a moltes famílies és una situació de gran dificultat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Dues reflexions abans d'entrar pròpiament en allò que són les propostes que presenta el nostre grup parlamentari i que es traduiran en la propera moció.

Jo crec que la feina més important que té vostè no és convèncer la resta de grups parlamentaris; una de les feines més importants és convèncer algú que comparteix amb vostè el Consell Executiu de la Generalitat. Perquè vostè citava abans el document del grup de treball, un document que nosaltres compartim plenament; li llegeixo la pàgina 5 d'aquest document de treball: «Garantir la renda mínima d'inserció a tota persona en situació de pobresa i exclusió social.» La pregunta que ens fem és: això ho comparteix el conseller Mena? El conseller d'Empresa i Ocupació, que ha dut a terme una retallada en la renda mínima d'inserció en aquest país, precisament en uns moments de màxima precarietat, comparteix allò que diu el grup de treball? Per tant, el gran objectiu, el gran repte ha de ser no només que ho compartim la resta de grups parlamentaris, que segurament que trobarà complicitats, sinó que ho comparteixi...

És més, voldria referir-me a la moció que va presentar el nostre grup parlamentari fa només algunes setmanes. Vàrem fer un esforç notable, li vàrem lliurar a vostè la moció abans d'entrar-la a registre en aquesta cambra parlamentària, vàrem estar discutint-la, debatent-la fins al darrer moment, fins i tot acceptàvem plenament algunes esmenes que presentava el seu grup parlamentari, i a darrera hora, vint minuts abans del Ple, vostès van decidir votar-ho amb el Partit Popular. I vam perdre una gran oportunitat de sumar un gran acord en la renda mínima d'inserció, un acord que hauria sumat el Partit Socialista, Iniciativa i tota

la resta de grups parlamentaris, i que plantejava coses tan poc assumibles pel seu grup parlamentari com, per exemple, assegurar tots els representants dels grups parlamentaris per dissenyar com havia de ser la renda mínima d'inserció. Ni tan sols imposàvem el nostre model. O donar claredat sobre les xifres de frau que hi ha en aquests moments. Això no va acceptar-ho el seu grup parlamentari, no va acceptar-ho el conseller Mena.

En tot cas, ho repeteixo, la complicitat la trobarà en nosaltres i la trobarà, n'estic convençut, en la resta de grups parlamentaris, però allò que cal, més enllà que vostè tingui la complicitat de la resta de grups, del seu Govern, és que traduïm allò que apareix en aquest grup de treball en propostes. I la pregunta principal, allò que volem que centri la seva segona intervenció, és dir: aquest document que avui tenim al damunt de la taula, que s'ha elaborat amb l'esforç de totes les entitats, quina traducció tindrà en el pressupost de l'any 2012? Perquè nosaltres l'hem començat a veure i no el sabem veure; no hi ha cap traducció pressupostària, no hem vist cap traducció pressupostària de totes i cadascuna de les mesures que han sortit d'aquest grup de treball. I això és, conseller, responsabilitat seva. Si hi tenen traducció, lògicament trobaran la nostra complicitat; si no, no la trobarà, lògicament, perquè nosaltres el que no volem és fer un cúmul de documents de paper mullat en aquesta cambra.

Li explicaré la moció, perquè intentarem seguir la mateixa praxi que vàrem fer en l'anterior interpellació. Nosaltres li lliurarem la moció abans d'entrar-la en aquesta cambra parlamentària, perquè volem trobar el consens, i més en un tema com aquest. Li presentarem tres grups de propostes molt genèriques.

Primera: que el seu Govern exerceixi un lideratge per tal d'intentar fer front als excedents alimentaris, a la necessitat d'avaluar-los, controlar-los i prendre mesures contra el seu malbaratament. Volem que vostè creï una taula específica on hi hagin totes les parts afectades, des de les empreses agroalimentàries, distribuïdors, grans superfícies, associacions de consumidors, entitats, ens locals, per tal de dissenyar mesures i coordinar mesures d'àmbit nacional. Volem que hi hagi una correcta coordinació, que s'impulsi una cobertura legal, com fan altres països, per a aquelles accions d'ajut o per intentar donar cobertura a aquelles accions d'ajut o de beneficència, ideant mesures de sensibilització i, en definitiva, intentant, si és possible, establir protocols per a totes les indústries agroalimentàries i grans superfícies comercials d'aquest país.

Un segon bloc de mesures: volem que el seu departament dissenyi un pla específic en el supòsit que l'any 2014 es puguin perdre els excedents alimentaris que provenen de la Unió Europea; volem, a més a més, que s'inclogui aquest servei, el servei de distribució d'aliments, en la cartera de serveis socials, i volem també que s'incrementin i que s'estabilitzin els ajuts a les entitats que treballen a primera línia en la lluita contra la pobresa.

I un últim bloc: volem que s'incrementin les beques menjador en el pressupost del 2012 i, si cal, que es de-

fineixin nous instruments per garantir –i estic convençut que trobarem la complicitat seva en aquesta matèria– que cap infant del nostre país es quedi sense una atenció com la que rep en aquests moments –o la que rebia fins fa pocs mesos– en els centres educatius.

Són mesures que formaran part de la nostra moció. Esperem trobar la seva complicitat, perquè lògicament per nosaltres, en un tema com aquest, el que preval és, sobretot, el consens.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, en primer lloc vull agrair la voluntat que parla vostè de consens; per tant, espero i desitjo que sigui així i que en la propera moció... Però també recordar-li que a l'última moció a nosaltres algunes coses no se'ns van acceptar, se'ns imposaven, i pactar, doncs, no vol dir imposar. Per tant, si la voluntat és de consens, no pateixi, que hi haurà consens i el trobarem.

També vostè, ja que comentava el tema del conseller Mena i de la renda mínima d'inserció... Fixi's, vam sortir de 129 milions d'euros –pressupost inicial de renda mínima d'inserció per a l'any 2011– i comptant el mes de desembre s'hauran pagat 176 milions d'euros –176 milions d'euros. Per tant, ja veuen que al que hem anat és al que dèiem i al que diu el document: que hi hagi recursos per a les persones en situació de necessitat. I aquest ha estat l'objectiu del Govern amb la renda mínima d'inserció: garantir que qui ho necessita ho tingui. I aquí hi ha un conjunt de mesures d'un grup de treball plural, que la gent s'ha expressat amb tota llibertat i que hem pactat aquests acords i que, a més a més, tenen el vistiplau dels diferents departaments. I això no és paper mullat, perquè precisament per això el Departament d'Empresa i Ocupació hi ha donat el vistiplau, el Departament d'Ensenyament hi ha donat el vistiplau, etcètera, i evidentment el de Benestar Social i Família, per tot el que hi fa referència.

Vostè fa un seguit de propostes en l'àmbit del lideratge. Nosaltres precisament estem per això, per voler liderar, respectant evidentment la llibertat i la importància que tenen totes les entitats, i que alhora tinguin aquesta visió crítica. I que, escolti, doncs, si el senyor Jordi Roglà en un moment determinat vol dir el que digui, el senyor Enric Morist vol dir el que digui, doncs, encantats, perquè també necessitem en aquests moments crítica constructiva, que és la que ells fan, amb voluntat d'avançar. I, per tant, nosaltres volem exercir el lideratge, però també deixant respirar, i bé, Càritas, Creu Roja, Banc d'Aliments, etcètera, i sort que és un llarg etcètera, no?

Miri, aquest any, malgrat les dificultats pressupostàries, per al Departament de Benestar Social i Família

la lluita contra la pobresa ha estat una prioritat, i per a l'any vinent, 2012, serà una sana obsessió, la lluita contra la pobresa. I vostè no ho veurà reflectit en el pressupost, perquè es parla de números grossos, però vostè veurà –i saben que hi ha el meu compromís, perquè ho he dit aquí i ho he dit a fora d'aquí– que una de les primeres coses que farem quan estigui aprovat el pressupost és una convocatòria –com que ara serà a primers d'any ho podrem fer amb una convocatòria– de lluita contra la pobresa, per donar suport a tota aquesta gran xarxa social, amb voluntat d'estabilització. Però aquest any hi haurà un esforç pressupostari gran per fer una convocatòria, que agafarà les entitats socials en general i un apartat especial de lluita contra la pobresa infantil, que reforçarà el que ja estem fent amb aquella ajuda que ja hem dit que estableix la llei, la nova Llei d'infància. Per tant, doncs, estic segur que en aquestes línies ho compartirem.

I, a més a més, vostès ho podran veure, com a primers d'any, una vegada estigui aprovat el pressupost –per tant, m'imagino que serà a primer de febrer–, doncs, surti aquesta convocatòria. Haurem d'esperar també el pressupost aprovat i veurà com és una prioritat pressupostària, que no es veurà en els números grossos, però sí que es veurà després en les convocatòries i en què prioritzarem els recursos.

També dir-li que al pressupost presentat al Parlament amb recursos de la Generalitat sols hi ha aquesta baixada de l'1, però en els recursos globals veurà com augmentem mig punt, que vol dir que ens mantenim. Per tant, en l'actual moment, doncs, vol dir que és una prioritat del Govern tot el que fa referència a les polítiques socials.

En els diferents temes que vostè ha presentat, absolutament..., de buscar l'acord en el tema aquest d'excedents alimentaris, d'ajuts, etcètera. I, per tant, doncs, jo espero que quan fem el debat de la moció puguem trobar aquest acord o aquest acord previ.

Nosaltres farem aquesta convocatòria del 2012 extraordinària, especial, però a més a més –i això també ho va anunciar el president Mas– creiem que en un tema com aquest, que és un repte de país, cal una mobilització social, i, per tant, també farem aquesta mobilització social a mitjans d'any, que anunciarem a primers d'aquest any vinent. Perquè també és bo que el conjunt de la societat, amb un repte que tenim de país..., que les administracions complim amb els nostres objectius i amb els nostres deures com a administració, però també és bo que el conjunt de la societat no se senti aliena a aquesta lluita contra la pobresa..., que ja no ho és, perquè hem vist la gran solidaritat, per exemple, amb el gran recapte fa pocs dies, però que ara també, doncs, fem aquesta gran mobilització, i estic segur que també comptarem amb tots vostès per fer-ho possible.

Per tant, senyor diputat, agraeixo les propostes que ens faci, però també li agrairem que hi hagi aquesta voluntat de consens mutu, perquè pactar vol dir trobar-nos al mig, eh?; també dir-li això. Però crec que és un repte important, perquè hi ha molta gent –n'hem

dit les xifres– que ho està passant malament, i és el moment de l'acord per sobre de tot.

Moltes gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació dels serveis penitenciaris.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació dels serveis penitenciaris (tram. 300-00100/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Molt honorable senyora presidenta, honorables consellers... Honorable consellera, sempre m'he posat a la seva disposició per a tot allò que calgués, i el fet que avui la interpelli per la meva preocupació a l'entorn dels serveis penitenciaris no canviarà ni un bri aquesta disposició que en temes seriosos i importants estiguem sempre a disposició d'aquells que intenten fer continuïtat en una tasca com la seguretat del país. Això no obstant, i passat un any des que es va constituir el nou Govern, em permeto de fer-li un conjunt de suggeriments i de mostrar-li la nostra preocupació per com ha esdevingut aquest any que se situa a l'entorn dels nadals.

És ben veritat que cada formació política té tot el dret d'organitzar el Govern després d'unes eleccions com ho consideri oportú, però el primer dels signes que va aparèixer sobre la nostra preocupació, amb posterioritat ha esdevingut amb un conjunt de fets realitat, va ser la importància donada a l'àmbit de la justícia, la política penitenciària, les relacions amb el poder judicial, en un govern que situa la conselleria de Justícia com la darrera en rang d'importància en el conjunt del Govern. No és res personal contra vostè, però els fets són així. No havia passat mai; sempre, aquest àmbit, que entre altres coses té la relació amb el tercer dels poders de l'organització d'un estat de dret –legislatiu, executiu, poder judicial–, havia tingut una referència, una relació amb el conjunt del Govern de molta importància, cosa que sembla que ha anat perdent i que, almenys des del punt de vista de designació de rang, és la darrera.

L'altra cosa és que, sincerament, si algú diu: «I ara per què fan una interpellació sobre penitenciaris, si prou problemes té la societat per parlar de la condició de presos?» Doncs, mirin, les polítiques de seguretat pública, les polítiques de justícia, les polítiques penitenciaris, esdevenen unes polítiques fonamentals, i desmerèixer-les no està a l'alçada d'un govern que pretén governar una nació de més de 7 milions d'habitants. És més, jo afirmava quan era consellera, afirmo ara, ho continuo afirmant, que si una característica té Catalunya i en pot fer bandera respecte d'altres comuni-

tats autònoms és de tenir competències en matèria de seguretat pública pel que fa als Mossos d'Esquadra i a les emergències, i competències en matèria de justícia i en matèria penitenciària, que no té cap altra anomenada «comunitat autònoma». Per tant, si quelcom ens acosta a ser una nació, i una nació amb funcions d'estat, és precisament aquest àmbit que tinc la sensació que per alguna raó li estem donant tan poca importància que a vegades està a punt de perdre el concepte que havia tingut fins ara.

La pitjor crisi econòmica des que vàrem recuperar les institucions d'autogovern, la pitjor de les crisis econòmiques: estem en disposició d'acceptar això. Ara bé, el que no pot haver-hi únicament i exclusivament –la qual cosa succeeix molt sovint en aquesta primeres files de l'hemicicle, per tant, les files del Govern– és que la visió que es planteja dels problemes sigui estrictament economicista. Si aquest Govern ha perdut definitivament la sensibilitat social, si a aquest Govern han deixat de preocupar-li aquelles coses que identifiquen clarament la diferència entre la política que es feia a Catalunya de la d'altres indrets, aleshores és que és un govern que ha renunciat, que ha llençat la tovallola en coses que són importantíssimes.

És més, vostè, que pertany a un govern que s'identifica com a nacionalista..., jo, que sovint faig referència al fenomen polític i social que va significar el catalanisme i que significa encara avui el catalanisme polític..., és que, entre d'altres coses, entre moltes d'altres coses, intentàvem fer les coses millor que ningú perquè transcendissin Catalunya endins, i també Catalunya enfora. I no sé si cal que li recordi –entre altres coses, perquè no tindrè temps–, doncs, que el naixement del catalanisme no és només una posició política: és també arquitectura amb en Domènech i Montaner, és també dret amb De Brocà, és també filologia amb en Pompeu Fabra, és també ciència, és projecció de tot allò que es feia a dins de Catalunya per intentar explicar que era una cultura i, per tant, una nació que es projectava enfora.

Bé, doncs, la política penitenciària ha tingut durant molts anys aquesta característica: era un model de política penitenciària que no només es preocupava de la seguretat interior, sinó que es preocupava també de la reeducació, de la rehabilitació, sabent que això era socialment important i irrenunciable, però que també això tenia a veure molt amb la seguretat a l'exterior. Perquè, si no hi ha política de reeducació i de rehabilitació, tot el que és l'impuls de la violència que ha portat a cometre un determinat delictes no s'atura. I, per tant, a l'exterior acaba tenint conseqüències gravíssimes.

Per tant, aquesta bandera que havia tingut la política penitenciària, darrerament, en les seves, diguem-ne, afirmacions i les declaracions, no la veiem, no la trobem. I ja sé que em dirà que construir centres penitenciaris ha costat molts diners, i jo li respondré, i ja li ho dic a l'avançada –per tant, aquest argument se'l pot estalviar–: hem utilitzat el mateix sistema que van utilitzar al Govern de Convergència per adjudicar Brians II i Joves; per tant, no és que ens hàgim inventat pel que fa a les altres presons, per començar. I l'altre –i sobretot

tingui-ho en compte a l'hora de respondre–: el creixement demogràfic que s'ha produït en la primera dècada del segle XXI no té antecedents en l'etapa de govern democràtic d'aquest país, qüestió que en aquests moments està produint un decreixement del conjunt de la població i de vegades també de la demanda dels serveis.

Ara bé, que hagin aturat el centre de preventius de la Zona Franca, quan tots els veïns del districte més important de Barcelona i del conjunt de la ciutat de Barcelona esperen que la Model deixi de fer funcions de centre penitenciari; que no hagin entès què vol dir un centre de preventius –per tant, que l'excusa que no té tallers sigui l'excusa d'haver-lo aturat, quan resulta que els preventius..., si vol que estiguin poc temps a la presó, agilitzi la justícia, que aleshores estaran poc temps a la presó–, i que el centre de dones en aquests moments ni tan sols ens el plantegem i hàgim oblidat què significa aquella visió que encara jo la tinc gravada en el fons de la retina, de veure els nens que neixen a dins de la presó, les criatures de menys de tres anys que viuen a la presó, en el centre de dones, que cau a trossos, no ho puc entendre, perquè no hi ha concepció possible que ho pugui entendre.

Per altra banda, no només hi ha presos a sota de les presons que cauen a trossos, com la Model i la presó de dones: hi ha treballadors; i això sembla que ho oblidem. Treballadors que jo m'he fet un tip d'intentar explicar que fan una funció extraordinària, treballadors que sense cap tipus d'armes, i a vegades amb molt poca dotació de treballadors –i no direm quanta per raons de seguretat–, fan front a galeries i a mòduls on hi ha tres-cents i quatre-cents presos. Per tant, que els hem d'explicar a la societat que la funció que fan els treballadors penitenciaris és extraordinària, i no hem d'intentar posar-los com a evidència d'allò que treballa malament pel fet que hagin fet alguns mobilitzacions que jo ja he dit públicament que no comparteixo. No comparteixo les mobilitzacions quan aquestes bloquegen el funcionament d'un servei tan important com la presó Model, no ho comparteixo. Però tampoc comparteixo que del Departament de Justícia sigui incapaç de defensar els seus mateixos treballadors i permeti que les propostes que fa el Govern castiguin doblement els treballadors penitenciaris.

Per tant, igual que dic i amb la mateixa fermesa que dic «no és correcte que els treballadors amb les seves mobilitzacions aturin un centre», dic: no és concebible que el Departament de Justícia no hagi fet ni tan sols una frase en benefici d'uns treballadors que fan una feina imprescindible. Sempre ha sigut difícil, aquesta tasca; però hi va haver un temps en què el Govern de la Generalitat de Convergència i Unió i, amb posterioritat, dels governs d'esquerra i de progrés han lloat la tasca..., els equips directius que tenim en els centres penitenciaris tenen una qualitat que no tenen a cap altre país, i li asseguro que jo els he visitat, aquests altres països.

I si hi ha activitats a l'interior de la presó no és per tenir contents els presos: és per donar-los activitat i per intentar fer-los tractament. O és que hem renunciat ja a l'apartat de tractament? I no em digui que és

per diners, perquè aleshores li diré: escolti'm, el contracte amb la Universitat d'Educació a Distància quasi no costa res, i vostès no l'han renovat, i no permeten que els presos continuïn fent estudis universitaris. Escolti'm, hi havia un contracte fet amb la Fundació «la Caixa» per fer una escola d'adults a Brians I, no costava diners, ho finançava tot la Fundació «la Caixa»; no s'ha fet l'escola. Com podem argumentar qüestions d'aquestes característiques? No es tracta ni tan sols d'un tema de diners! Els ho estic dient, hem renunciat fins i tot que, aquells que tenen l'esperit que mentre estan privats de llibertat volen seguir els estudis, puguin seguir-los? No és un tema de diners. Han eliminat el material dels tallers plàstics, que són dos duros.

Torno a afirmar: si dintre de les presons hi ha activitats i possibilitats de deixar enrere l'activitat delictiva, fora de les presons la governança en matèria de seguretat pública és molt menys conflictiva. Si no s'entén això, si no entén això la conselleria de Justícia, té un problema molt més greu del que ens podem arribar a imaginar.

Per tant, aprofiti tant com pugui les modificacions del Codi penal que es van fer al 2010 –per cert, un govern socialista–, que se les han apuntat quan parlen de la instrucció sobre estrangeria. Si avui és possible que una part de la pena sigui substituïda per l'expulsió és perquè es va modificar el Codi penal, i ho va modificar el partit que sempre critiquen tant. Però, a més a més, també en aquests moments tenen menys mesures penals alternatives, perquè es poden substituir per una multa. Aprofitin, doncs, aquests recursos...

La presidenta

Senyora diputada, haurà d'anar acabant.

Montserrat Tura i Camafreita

...que les modificacions del Codi penal els permeten, per intentar no renunciar a tota la tasca de rehabilitació que es fa a les presons.

Ho torno a dir, sempre m'he posat a la seva disposició, però no ens demani que siguem coresponsables si elimina els objectius singulars que sempre han caracteritzat els serveis penitenciaris catalans. Sota les teulades de les presons velles que cauen hi ha persones; unes són presos, certament, però moltes d'altres són treballadors públics que serveixen Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera de Justícia, senyora María Pilar Fernández Bozal.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Molt honorable presidenta... Honorable consellera, en primer lloc, li agraeixo molt sincerament la seva disposició a col·laborar amb el Departament de Justícia i, a més a més, a fer una crítica constructiva i positiva de la feina del departament. Des del seu profund coneixement

del món de la justícia i de les presons, agafo aquests suggeriments i els valoraré –i els valoro, de fet– molt positivament. La importància de la política penitenciària per a aquest Govern és cabdal, i l'única manera d'explicar-li quina és la importància per al Govern de la Generalitat d'aquesta política penitenciària és ser concreta, parlar concretament de com estan els serveis penitenciaris en aquest moment, atès que és el contingut de la interpellació que el Grup Parlamentari Socialista ha interposat a la consellera de Justícia.

Només comentar el tema del rang. Miri, a mi el rang, què vol que li digui?, m'importa poc. El que s'ha de fer és feina, i fer-la bé. Per tant, l'autoritat es guanya, eh? En conseqüència, com vostè deia que parlava del darrer lloc, el primer..., miri, això, què vol que li digui? Per a mi, té la importància que pot tenir, perquè algú ha d'estar, no?, en el primer, en l'últim, el tercer, el quart... Des del meu punt de vista, això no té cap importància.

Miri, malgrat l'actual conjuntura econòmica i pressupostària, que evidentment ha provocat que s'hagin adoptat diverses mesures de contenció per tot el Govern de la Generalitat i que el Departament de Justícia, evidentment, no n'ha estat pas una excepció, jo diria que es pot concloure que l'any 2011, efectivament, ha estat un any positiu pel que fa a la gestió dels serveis penitenciaris de Catalunya. Perquè, d'una banda, a punt d'acabar l'any, ja podem afirmar que la població reclusa s'ha situat a nivells similars al desembre de 2009, amb només 10.550 reclusos, és a dir..., això és en data d'ahir, 21 de desembre; en conseqüència, un increment de tan sols trenta persones respecte a finals del 2010. I que, en definitiva, dels 8.305 interns a finals del 2005 s'ha passat als poc més de 10.500 actuals, és a dir, aquest augment és el més inferior de tota la dècada.

D'altra banda, fins a l'octubre del 2011 s'havia comptabilitzat en els centres penitenciaris un 5 per cent menys d'incidents que en el mateix període de l'any 2010.

Parlant percentualment, a més a més, si durant els últims sis anys la població reclusa a Catalunya ha crescut en un 25 per cent, podem acreditar que paral·lelament i durant el mateix període la plantilla –això, parlem d'una pluralitat d'annualitats– s'ha incrementat en un 40 per cent. Ja, després, explicaré més concretament aquest tema. Però, si podem concretar, sí que podem concretar que l'any 2011 ha estat l'any amb menys incidents registrats des de l'any 2005. Aquesta xifra, pràcticament, és similar o igual a la dels anys 2009, 2008, 2007 o 2003, per posar-ne alguns exemples.

Certament, l'any 2011 ha significat l'inici d'una nova etapa, és cert, en l'àmbit de la funció penitenciària, després de gairebé una dècada, en la qual la política penitenciària a Catalunya s'ha fonamentat, sobretot, en la construcció de noves presons –que no dic que no fossin necessàries, eh?–, però crec que sense afrontar suficientment ni les causes de la massificació penitenciària ni les seves possibles solucions.

A hores d'ara, podem afirmar que els projectes de construcció de nous centres s'han fonamentat en previsions de creixement de la població reclusa que, efectivament, no s'han complert. Així, per al gener del 2012, segons les dades del darrer Pla d'equipaments penitenciaris, aprovat l'any 2005, es va preveure una població reclusa de 12.000 interns, que ara hem situat en poc menys de 10.500.

A més, cal afegir a aquesta situació dues coses que vostè ja apuntava: l'elevadíssim cost econòmic d'aquestes construccions, que mai estan per sota dels 100 milions d'euros, les quals haurem de pagar durant els propers trenta anys, i, malauradament i amb relació a la presó Model –l'única presó que cal substituir amb prioritat, és cert–, es va tancar un contracte ja a finals de l'any 2010 que no dona, ni molt menys, el dimensionament –no és un problema de voler o no voler– necessari per fer, folgadoament, aquesta substitució.

És per això que l'acció del Govern, dels serveis penitenciaris, s'ha centrat l'any 2011 en un doble objectiu. En primer lloc, ens hem centrat en la contenció de la despesa i manteniment de la qualitat del servei, sense perdre de vista, en cap moment, quines són les seves missions principals; és a dir, la custòdia i la retenció de la població reclusa i també la rehabilitació i la reinserció laboral de les persones sotmeses a mesures penals; i, d'altra banda, abordant l'actualització dels plans d'inversió en infraestructures. I així, en primer terme, s'ha elaborat un nou estudi actualitzat sobre les necessitats d'equipaments penitenciaris basat en una projecció actualitzada d'interns fins a l'any 2018, i substituint les previsions anteriors que no s'han complert, el qual es troba ja en fase de conclusió.

Una vegada reduïda l'estructura del departament, com ja ho sap vostè, l'acció del Govern, com deia també, s'ha centrat en l'establiment de polítiques penitenciàries tendents a la reducció de la massificació dels centres penitenciaris.

En aquest sentit, vostè esmentava la circular 1/2011, sobre estrangeria als centres penitenciaris de Catalunya. Bé. S'havia de fer, no?, segons la modificació del Codi penal? Aquesta normativa interna constitueix una eina important que regula la política penitenciària en matèria d'estrangeria, i un dels eixos d'actuació d'aquesta iniciativa és potenciar el retorn voluntari als seus països d'origen a les persones que són estrangeres.

Miri, això, aquesta coordinació no s'havia fet mai, i la normativa d'estrangeria, doncs, és la que és des de fa anys, eh? En segon lloc, s'ha elaborat una nova circular sobre concessió de la llibertat condicional. En tercer lloc, s'ha mantingut l'ocupació dels interns en els tallers formatius. I, en quart lloc, com ja sap, s'ha aprovat també la circular del Codi ètic del personal penitenciari, amb una dada important: que aquesta circular s'ha adoptat amb l'acord dels representants dels treballadors.

Tornant al tema de l'evolució de la plantilla, de la qual he fet esment en començar, l'Administració penitenciària catalana, doncs, ha fet front a la gestió dels seus centres amb una plantilla, doncs, de gairebé 5.000 tre-

balladors –xifra pràcticament igual a la de 2009 i 2010, tot i els ajustos pressupostaris que s'han hagut de fer en els últims mesos. Així, doncs, mentre la població reclusa creixia entre 2005 i 2011 un 27 per cent, el personal creixia un 40 per cent. La plantilla de vigilància dels centres, concretament, en aquest període ample, ha augmentat un 48 per cent i la de tractament i rehabilitació ha augmentat un 40 per cent. Per tant, des de l'any 2005, la plantilla ha crescut un total de 1.376 persones.

Podem afirmar que, en l'actualitat, els serveis penitenciaris de Catalunya disposen d'una de les millors ràtios de treballadors per intern, no només en el conjunt de l'Estat espanyol, sinó del nostre entorn europeu. Podem dir que la ràtio global a la resta d'Espanya és d'un treballador per 3,7 interns mentre que a Catalunya és d'un treballador per 2,14 interns.

La ràtio en l'àmbit de vigilància també és millor que a l'Estat espanyol: la mitjana europea és d'un treballador per 3,6 reclusos i, a Catalunya, és per cada 3,3 interns, o sigui que encara millor que en l'entorn europeu.

I, en l'àmbit de la rehabilitació, la ràtio a la resta de l'Estat és d'un treballador per a cada 32 interns, en front d'un treballador per a cada 11 interns a Catalunya. Aquesta és la millor ràtio de l'entorn europeu, només superada per Suècia i per Holanda. Però suposo que aquestes dades vostè les coneix bé com a consellera de Justícia que ha sigut. Per tant, pràcticament, podem dir que hem fet aquesta feina amb els mateixos recursos humans i materials aquest any 2011 i s'ha gestionat els serveis penitenciaris d'una manera raonable i positiva. Això sí, per dur a terme aquesta gestió a l'hora d'administrar aquest àmbit de la funció pública, evidentment, sí que hem optat per la discreció i la prudència i per un treball silenciós, però combinat –això també– amb una total transparència.

Vostè feia esment dels bloquejos i, d'una manera una mica vetllada, que s'han produït aquests últims dies a les presons catalanes, concretament, a tres presons catalanes, però sí que és cert –i penso que en això coincidim– que no han estat..., aquests problemes no han aparegut fins al final del mes de novembre i començaments de desembre, i que aquesta situació de normalitat no s'ha vist alterada per un canvi de situació en la quotidianitat dels centres penitenciaris, sinó per les protestes d'un grup de treballadors i de representants sindicals.

En aquest context, el Departament de Justícia considera que en l'origen d'aquestes protestes que s'han radicalitzat no hi ha una suposada situació d'inseguretat generada en els centres ni tampoc per una reducció de la plantilla de personal, com s'ha exposat amb anterioritat. Considerem que es tracta, únicament i de manera exclusiva, d'una qüestió retributiva; és a dir, d'una qüestió salarial.

Però, en qualsevol cas, aquesta tarda hi ha una reunió dels treballadors amb el Departament de Justícia –en aquests moments s'està negociant–, i tampoc és qüestió de comentar aspectes que estan sobre la taula sectorial i que, a hores d'ara, s'està intentant arribar a un

acord entre el Departament de Justícia i els mateixos treballadors.

Per tant, crec que, amb aquesta petita exposició, a la qual donen deu minuts de temps d'una interpellació, he pogut aclarir una mica quina és la política del Govern de la Generalitat i quin és el capteniment en matèria de serveis i centres penitenciaris en un any de contenció de la despesa, i que no és que s'hagin aturat determinats aspectes, sinó que el que s'intenta és millorar-los en alguns dels casos o bé ajornar-los, esperant que la disponibilitat pressupostària millori aquesta situació transitòria.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Bé. La seva política penitenciària no ha estat tan silenciosa com vostè ens acaba d'afirmar en aquests moments, d'altra manera no ens hauria crescut la preocupació, quan veiem, per exemple, afirmacions del tipus que s'atura la construcció de la nova Model, que és una decisió política el tema d'incrementar les llibertats condicionals, quan vostè sap que això mai pot ser una decisió política, sinó de la Junta de Tractament, del jutge sentenciador, del jutge de vigilància penitenciària.

És a dir, més aviat, tenim la sensació d'una gran desorientació, i, per altra banda, d'un paper extraordinàriament secundari o poc important d'una política que –jo ho torno a dir– forma part del conjunt de polítiques de seguretat pública. I, si el país no entén això... I vostè em pot dir: «En aquests moments, la població ha baixat.» Jo li he dit: «La població general de Catalunya ha baixat.» Però, s'ha començat a preocupar de quin tipus de delictes comencen a créixer? S'ha començat a preocupar dels robatoris amb força que, d'aquí a un temps, poden incrementar-li la població penitenciària? Té una previsió en aquest sentit? Té la col·laboració adequada amb el Departament d'Interior per fer aquesta anàlisi?

I, sobretot, no cometi l'error de pensar que la política penitenciària només afecta els presos –perquè jo, això, ho he sentit dir a persones amb responsabilitat a dintre del seu departament–; implica i afecta el conjunt de la ciutadania en matèria de seguretat pública, i, sobretot, implica un conjunt de concepcions de com fer la feina i de no caure en aquesta política economicista de què jo li he parlat al principi. És aquest un govern només economicista? És aquest un govern només de ràtios econòmiques o, a més a més, té una explicació, encara que sigui del perquè es deixen de fer determinades coses que tinguin a veure amb l'aspecte social?

Per tant, defensi els equips directius de les seves presons. Té els millors equips directius dels millors centres penitenciaris. Li ho torno a dir: jo els he visitat, els conec perfectament, els de Catalunya i els dels altres estats

que vostè ha mencionat. Defensi els seus treballadors, no en tot el que fan, perquè, a vegades, fan coses mal fetes, alguns, efectivament, però sí en el concepte de què vol dir «treballador penitenciar», que és que, després de la difícil activitat, no pot ser que la proposta que es faci des del Govern sigui castigar-los doblement pel que fa a les retallades retributives.

Miri de no apropiarse de les reformes del Codi penal, com si el tema de la substitució d'una part de la condemna ho hagués inventat la seva conselleria. No confongui el que correspon a les juntes de tractament, i, per tant, als professionals de l'àrea de tractament de dintre les presons i als jutges sentenciadors i als jutges de vigilància amb les decisions de caràcter polític. Per tant, procuri que els seus directors generals no vagin dient si atorgaran més llibertats condicionals, perquè no és una decisió política.

Tingui cura que no hi falti una bona sanitat, que no s'ha fet la integració, uns bons mitjans, menjar i, sobretot, personal; personal preparat, personal incentivat per fer polítiques de seguretat i de rehabilitació.

No permeti... –i, això, jo me n'estic molt d'utilitzar paraules que sonen molt dures, i de veritat que no és el meu estil i no ho faria si no fos molt significatiu– no permeti nepotismes. No pot ser que la primera decisió en matèria de reestructuració del personal fos ascendir i col·locar en un equip directiu d'una presó l'esposa del director general, no pot ser.

Obri les presons noves. Obri Figueres. Figueres tanca Girona i Figueres vella. Quin problema hi ha en tancar dues presons que no compleixen condicions i obrir, encara que sigui parcialment, una que està acabada i que ens mira des de dalt del puig de les Basses dient: «I ara, què faig?» Tanqui dues presons que no tenen condicions i obri, encara que sigui parcialment, una nova que està acabada i que li costa diners a la Generalitat. *(Veus de fons.)*

I torni a guanyar per al Departament de Justícia el rigor, la importància, també el rang, en aquest sentit, de fer-se escoltar en el conjunt del Govern, i l'exemplaritat que ha suposat l'exercici d'unes competències que només té Catalunya. I, en conseqüència, el que es faci o no es faci en l'àmbit penitenciar determina el nivell de reconeixement dintre de Catalunya, però també fora de Catalunya. Aquesta ha estat, històricament, una competència de la qual el president Pujol, de manera molt especial, i tots els altres presidents han dit: «Som valents, perquè som capaços de tirar endavant les polítiques penitenciaris.» I, ara, les estem llençant a la claveguera.

Tot això que li demano no costa diners, però és important. I el que vull no és que em respongui amb ràtios que em conec, el que vull és que em respongui amb criteris de plantejament de política penitenciària. La política penitenciària és una política de seguretat pública, però és una política de concepte social del país. Tenen o no tenen un model de política penitenciària? Tenen o no tenen un discurs de com es compatibilitzen les dificultats econòmiques amb el manteniment de determinades qüestions que han estat bandera per a Catalunya?

Expliqui'ns-ho, perquè de la manera que ens ho ha dit en l'anterior, que les ràtios han baixat, perquè ha baixat la població general de Catalunya, això és cert, però procuri mirar-se també què és el que passa amb l'activitat delictiva. I, sobretot –sobretot–, reconegui la feina que fan els treballadors penitenciaris, perquè mai la societat l'ha reconeguda, i hem hagut de ser els responsables que hem estat al capdavant d'això que hem explicat que, sense cap mena d'armes, dos treballadors són capaços de contenir només amb la seva actitud quatre-cents presos. No els discuteixi segons quines qüestions a aquests treballadors, perquè, aleshores, el que farà serà que tot el sistema penitenciari no funcioni, i crearà no dic, ja, problemes a les presons...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Tura i Camafreita

...sinó en el conjunt de la societat.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, bé, entenc que l'objecte de la interpellació és que jo he de protegir els treballadors penitenciaris; només aquest, eh? No es preocupi, això ho fem, eh? Potser aquesta interpellació s'ha posat en un moment en què, clar, s'està negociant i, bé, penso que no és el moment ni el lloc per interferir en aquesta negociació. Evidentment, la meua intenció des del primer moment és protegir els meus, protegir els treballadors penitenciaris i protegir, en general, el personal del Departament de Justícia; no només ells, eh? Llavors, tranquil·litat, i deixem que negociïn les parts.

Jo sí que he fet una política penitenciària silenciosa. Potser altres no, però jo sí. Si els altres fan bloquejos a presons per millorar les condicions de la negociació... Jo sí que no he fet soroll, eh? El tema sembla que es va arreglar, i possibles aturades que estaven previstes s'han aturat també. Deu ser per alguna cosa, eh?

Tema Model. No s'ha aturat, no. Vostè és la que no vol sentir que el dimensionament del projecte Model del 2010 no és l'adient. És insuficient, és petit, tots ho sabem, una presó en alçada; però no s'ha aturat. Jo crec que és una bona ubicació, i lluitaré per aquest projecte, eh?

Està clar que el tema de la llibertat condicional no és una mesura política. D'una banda, sembla que jo no tingui política penitenciària, escolti, i m'està dient que el tema de la circular d'estrangeria és més una cosa gràcies a vostès que no gràcies a ningú més. O sigui, no estem ni parlant d'una cambra sencera. Per tant, penso que sí que tinc política penitenciària i que l'estem duent a terme.

El tema de la llibertat condicional? Aprofito aquesta tribuna per explicar una mica el tema, perquè pot ser que la gent es preocupi i digui: «Què és això de la llibertat condicional?» Ara sembla que posarem al carrer una quantitat de persones, que això incidirà en la seguretat... És el pas del tercer grau a la llibertat condicional; per tant, aquestes persones, de dia ja estan al carrer gaudint d'una llibertat i van als centres de nit a dormir. Bé, evidentment, es farà amb tots els requisits legals. Ningú ha dit que sigui una qüestió de política..., és de política penitenciària, però amb tots els requisits legals, amb juntes i amb el que calgui. Evidentment, tenim la col·laboració i la coordinació amb el Departament d'Interior. Però no només amb el Departament d'Interior: també amb la Fiscalia Superior de Catalunya. És molt important tenir la complicitat i l'entesa amb la Fiscalia Superior de Catalunya. Ells saben millor que ningú com tenim en aquest moment, des d'un punt de vista judicial, el tema de la seguretat. Pot estar tranquil·la en aquest sentit.

Quant a la feina social, bé, creiem que s'ha dut a terme durant aquest any 2011 amb normalitat. La relació amb totes les agrupacions que col·laboren amb nosaltres en aquest àmbit, crec que és correcta; difícil, pel tema econòmic, perquè, encara que vostè no vulgui pensar que tot això té una vessant econòmica, no només la feina penitenciària o l'activitat penitenciària té un caire econòmic, sinó que tota l'activitat de l'Administració pública té una vessant econòmica que no podem oblidar, perquè si no, al final, el deute ens sobrepassa i estem com estem.

I respecte de Figueres i Puig de les Basses, sí, tenim encara coses pendents per fer, per poder obrir amb normalitat la presó de Figueres i Puig de les Basses. Primer hem acabat de fer els equipaments interns, que estaven sense fer en el moment que jo vaig arribar al departament. S'ha acabat de construir internament la presó amb el subministrament del tema de l'equipament sanitari, que l'ha subministrat l'ICS el mes de novembre. Per cert, estem treballant també la integració que va quedar pendent dels metges penitenciaris amb el Departament de Salut, no es preocupi. I el que queda pendent de la presó de Figueres és dur a terme l'incompliment del fins ahir ministre de Foment, que es va comprometre amb el Departament de Justícia, Territori i Sostenibilitat i l'alcalde de Figueres a fer un accés des de l'autopista, per no haver de creuar tota la població de Figueres. Miri, això..., durant l'any 2011 el ministre de Foment no ha volgut saber quin era aquest acord a què havien arribat el Departament de Justícia i el Departament de Territori per fer aquest enllaç correctament i poder obrir la presó. Estem col·laborant amb l'alcalde de Figueres per arribar a un acord i poder trobar una solució a aquest tema.

Espero haver aclarit alguns dels aspectes dels quals vostè dubtava fins aquest moment.

Moltes gràcies.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política fiscal.

Interpellació

al Govern sobre la política fiscal
(tram. 300-00099/09)

Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats; honorable conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell; honorable vicepresidenta... Senyor Andreu Mas-Colell, la seva incapacitat, o la del Govern de la Generalitat, o ambdues, per plantar cara a Espanya està portant el país a la ruïna; a la ruïna econòmica, a la ruïna social i a la ruïna política. Ja li anuncio, com a primera proposta que fem en aquest Parlament de Catalunya, que portarem el decret llei que vostès han aprovat per «incautar» fins a un 20 per cent dels salaris dels treballadors públics de la Generalitat de Catalunya al Consell de Garanties Estatutàries. El decret que va sortir publicat ahir el portarem al Consell de Garanties Estatutàries, i ja hi ha el suport d'alguns grups parlamentaris que no permetran al seu Govern i a la Mesa del Parlament fer una altra illegalitat, com va ser no acceptar la proposta que vam enviar al Consell de Garanties Estatutàries referent a les lleis conegudes com a «òmnibus».

Vostè va al·legar que havien estat causes informàtiques les que havien provocat aquesta «incautació» illegal del 20 per cent dels sous dels funcionaris, unes causes informàtiques que avui hem descobert que no eren certes, perquè vostès i el seu Govern havien aprovat un decret llei que els facultava, illegalment, per «incautar-se» d'aquest 20 per cent dels salaris dels treballadors públics.

No plantar cara està portant el país a la ruïna, perquè vostè, en lloc de dir-li a l'Estat espanyol que no li pensa pagar 759 milions d'euros, perquè l'Estat espanyol no paga a la Generalitat de Catalunya 759 milions d'euros, és a dir, en lloc de fer un tancament de caixes de la Generalitat de Catalunya respecte a l'Estat espanyol, vostè el que fa és que tanca la caixa als treballadors públics. És el concepte que vostès no han entès. Quan tot el país els està demanant un tancament de caixes, quan tot el país els diu: «No paguin a l'Estat espanyol si l'Estat espanyol no paga a Catalunya», quan tot el país els diu: «Vostès plantin cara», vostès el que fan és tancar la caixa però als treballadors públics del nostre país, vostès el que fan és tancar la caixa dels comerços, que es veuran greument perjudicats per haver sostret de l'economia tants i tants recursos, com vostès han fet. Vostès el que estan fent és tancar la caixa de tots els nens que tindran dificultats, que es quedaran sense regals de Nadal, de totes les famílies que no podran fer les compres que tenien previstes, perquè vostès els acaben d'«incautar», amb nocturnitat, amb traïdoria, de forma amagada, obscura, un 20 per cent del seu salari públic. Aquesta és la realitat.

I vostès, a sobre, tenen la gosadia –la gosadia, que no per ser menys certa, però és una autèntica gosadia– de dir-li «penques» i «triler» al president del Govern es-

panyol. Que ho és, un penques i un triler; però vostès, escolti, no s'estan fixant amb la biga que tenen incrustada en el seu ull. Qui són els penques? Qui són els trilers? Qui són aquests que retiren un 20 per cent dels sous als treballadors públics i surten en una roda de premsa quan ja ho han fet i diuen: «Ha estat un error informàtic. N'assumeixo totes les responsabilitats.» Si vostè n'assumeix totes les responsabilitats, què pensa fer?, quines responsabilitats pensa assumir? Pensa plegar?, pensa deixar pas a algú que no cometi errors de tipus informàtic? Això és assumir responsabilitats, si és que en vol assumir alguna! Quina responsabilitat assumeix? Sap vostè què vol dir «assumir responsabilitats» en termes polítics? Esperem que estigui a l'alçada de les circumstàncies.

Vostès en aquests moments estan fora de la llei. Estan fora de la llei, perquè el decret que regula l'IRPF diu que només es pot retenir en el moment que s'ha efectuat el pagament –en el moment que s'ha efectuat el pagament–, i vostès no han pagat la paga extra de Nadal. Per tant, vostès estan retenint quan encara no s'ha fet el pagament d'aquesta paga extra. A veure què hi té a dir vostè, senyor Andreu Mas-Colell, estant fora de la llei. I és normal, és normal que, estant fora de la llei, cap entitat financera del món, cap fons financer del món vulgui deixar-li ni un sol euro. És normal –és normal. Si vostès incompleixen el seu programa electoral, si vostès incompleixen la llei, si vostès incompleixen qualsevol element substancial per donar seguretat i confiança als mercats financers, com vol que li deixin recursos econòmics per cobrir el seu deute?

No només això –no només això–, és que vostès menteixen deliberadament. Vostè en els pressupostos de l'any 2011 afirmava que tancaria l'any 2011 amb un deute acumulat de 38.531 milions d'euros. El Banc d'Espanya publica en el tercer trimestre de l'any 2011 un deute acumulat per la Generalitat de Catalunya de 39.268 milions d'euros. Ja s'ha superat en pràcticament 1.000 milions d'euros, i encara queda un trimestre per acabar l'any! –i encara queda un trimestre per acabar l'any. És a dir que en aquests moments vostè està arribant a un dèficit públic semblant a aquells 8.000 milions d'euros de l'any 2010 de la Generalitat de Catalunya que vostè va denunciar com aquella tan mala i nefasta gestió; i vostè està arribant als mateixos dèficits públics que aquella que va anunciar com a tan nefasta gestió. A on ens estan portant? Ens hem de creure aquests 41.000 milions de deute que vostè pronostica per a l'any 2012, quan ja van pels 39.000 i encara queda un trimestre per acabar l'any?

I a sobre vostè té unes declaracions farcides de cinisme, quan diu: «No, miri, és que jo no comptabilitzaré com a dèficit de la Generalitat de Catalunya aquests 759 milions d'euros.» Escolti, és que vostè..., i amb tot el respecte, però no és ningú per comptabilitzar el dèficit a la Generalitat de Catalunya. Això ho fa el Banc d'Espanya. És a dir, els mercats financers a qui creuran? El deute que publica el Banc d'Espanya que té la Generalitat de Catalunya, o el dèficit que vostè comptabilitza o deixa de comptabilitzar dels pressupostos de la Generalitat? Els fons de finançament, les entitats financeres que han de prestar diners a la Ge-

neralitat de Catalunya a qui creuran? El Banc d'Espanya o les seves declaracions que vostè no pensa comptabilitzar aquest dèficit? Si vostè no volia incorporar aquest dèficit en els pressupostos de la Generalitat, el que havia de fer vostè és no pagar a l'Estat espanyol ni IVA, ni cotitzacions socials, ni IRPF per valor de 759 milions d'euros. Llavors, vostè no comptabilitzaria aquest dèficit en els comptes de la Generalitat de Catalunya; efectivament, no el comptabilitzaria, perquè vostè no hauria fet aquesta transferència de recursos públics. Però, evidentment, amb pures declaracions no anem absolutament enlloc.

Un altre aspecte dels pressupostos de la Generalitat que vostè va presentar: confessi-ho, senyor Andreu Mas-Colell, vostè ha inflat la partida d'ingressos, de forma descarada, de forma escandalosa. Vostè posa una lletra petita que diu que l'IVA que..., i vostè incrementa en la recaptació que preveu en quasi 1.000 milions d'euros; és el que li va dir el Govern de l'Estat espanyol el mes de juliol, eh? Ho diu la pàgina 13 del seu powerpoint que van presentar, allà sota diu: «Són les dades que ens va facilitar el mes de juliol el Govern de l'Estat espanyol», que recaptaria 1.000 milions més d'euros en IVA. Vostè sap que no és cert, vostè sap que això és fals. Vostè sap que el mes d'octubre i el mes de novembre s'han revisat totes les xifres macroeconòmiques que preveien un 2,5 per cent de creixement per a l'any 2012, i avui s'està pronosticant un menys 0,2 per cent de creixement per a l'any 2012. Es desploma l'ingrés en IVA, es desploma l'ingrés en IRPF i, malgrat tot, fem com els nens petits: ens tapem amb les mans els ulls, i així ens pensem que el perill o allò que ens espanta ha desaparegut.

Escolti, això és una cosa seriosa, això de la política és una cosa seriosa. No la política autonòmica, de les institucions autonòmiques, el Parlament autonòmic i el Govern autonòmic. La política, allò que se li diu a la ciutadania, allò que ha de donar confiança a la ciutadania és una cosa seriosa! No els podem estar enganyant, no poden estar enganyant vostès els ciutadans permanentment, inflant els pressupostos d'ingressos, no complint amb el deute previst, no dient que vostès tenen un problema de tresoreria i de liquiditat i per això no paguen. Deixi's estar de problemes informàtics, de retencions d'IRPF i tot aquest camuflatge que vostès estan fent per tal de no confessar, dir, explicar la veritat als ciutadans de Catalunya, i és que no tenen líquid. I no tenen líquid perquè no planten cara a l'Estat espanyol, perquè vostès no tanquen la caixa de Catalunya a les mans de l'Estat espanyol, perquè vostès no planifiquen una transició cap a la independència política del nostre país, que és l'únic que ens pot fer aconseguir que Espanya ens deixi de robar, és l'únic que pot aconseguir que realment els ingressos i tots els recursos que es generen a Catalunya es quedin a Catalunya.

Resulta que els diu el Govern espanyol, el senyor Mariano Rajoy, els diu: «Miri, escolti, això del pacte fiscal, a mi què m'expliquen? A mi amb què em vénen, amb això del pacte fiscal?» I el senyor Duran i Lleida diu: «Com que no en vol saber re, el Govern del Partit Popular, votem "no" a la investidura.» I dius: bé, fins

aquí bé. Però el dia següent ja surten el senyor Duran i Lleida i el Govern de la Generalitat dient: «És un bon govern, l'espanyol, aquest que acaba de conformar el senyor Mariano Rajoy. Els donem una oportunitat, els allarguem la mà.» Bé, en què quedem? Ja n'hi ha prou, de jugar a la puta i la Ramoneta (*remor de veus*), ja n'hi ha prou! Sí, és una frase feta catalana. No sé si vostès l'havien escoltat o si d'això de les frases fetes catalanes també ja se n'han oblidat.

A què juguem? D'una vegada per totes ens dediquem a llançar un missatge clar, a plantar cara a l'Estat espanyol, a dir-los al Partit Popular que a partir d'ara hi haurà una Catalunya que inicia el camí cap a la transició a la independència, o continuem abaixant el cap, o continuem posant el genoll a terra, o continuem mostrant mostres de feblesa. Ens hi va el futur del nostre país.

Si no fem això, si no ens plantem, si no diem prou, ens n'anem a més crisi econòmica, a més retallades socials, a més impostos i a menys solucions per al conjunt de la ciutadania, que avui més que mai està enormement preocupada i vol un govern de la Generalitat que li digui la veritat, que expliqui què està passant i que deixi d'amagar el cap sota l'ala.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Honorable president, senyors i senyores diputats... Senyor Bertran, haurà de provar-ho més i hi haurà d'insistir; avui no ha aconseguit arribar al punt de, per entendre'ns, fer-me saltar. Haurà de... La mala bava no ha sigut suficient. Continui-ho, continui-ho provant i potser hi arribarà en algun moment.

Com que m'estava escoltant altra gent, deixi'm, permeti'm clarificar que mai he dit que cap tema de retenció, etcètera, fos degut a problemes informàtics. La desafortunada situació en què estem ens ha portat a haver de posposar un 20 per cent de la paga extraordinària. Es va considerar que era millor fer la retenció ara que no que els treballadors de la Generalitat haguessin de fer una declaració complementària dintre de dos anys. Cap problema informàtic. Hauríem hagut d'informar millor, això és ben veritat, i per això he demanat excuses.

Com que és, aquesta interpellació, sobre política fiscal, he pensat que resumiria una mica a on són en la política fiscal. La política fiscal té dues dimensions: una seria el debat de la immediatesa o del curt termini, són totes les polítiques que, per entendre'ns, ens han de portar a l'estabilitat fiscal, i la segona és a mitjà termini, les que tenen a veure amb la mida, amb la di-

menació del Govern de la Generalitat i dels serveis que ofereix. I aquesta és tota la política que té a veure amb el pacte fiscal.

Avui no els parlaré gaire de la primera, perquè ja he presentat els pressupostos, estem en el procés que començarà amb el debat de pressupostos, però deixi'm dir que en general del que es tracta és d'arribar a l'estabilitat pressupostària. I això vol dir arribar en algun punt –hem fixat el 2018– a nivells de balanç fiscal, de dèficit o superàvit fiscal, de dèficit fiscal en particular, molt baixos, pràcticament zero; en comptes de zero, 0,14, perquè confiem que hi hagi creixement i amb creixement 0,14 és com zero.

I això ho fem per dues raons. Una, molt important, és perquè en aquests moments el nivell d'endeutament, de deute de la Generalitat no permet mantenir una política d'increment d'aquest deute; és essencial que arribem a l'acotament d'aquest deute. És a dir, és una conseqüència del fet que ja tenim nivells molt elevats de deute.

I, en segon lloc, perquè, francament, l'experiència de tots aquests últims mesos i últims anys ens indica que la necessitat d'apel·lar als mercats, la necessitat d'endeutar-se per una fracció de la despesa que es fa cada any, crea moltíssima dependència: crea dependència dels mercats financers, crea dependència del Govern central.

Realment, en aquests moments he de dir que penso que la nostra possibilitat, realment, de sentir-nos amb les mans lliures o raonablement lliures seria molt superior si no tinguéssim aquesta dependència. I, per tant, com a norma d'actuació, em sembla que és molt més segur i molt més prudent pensar que, tinguem el sistema fiscal que tinguem, tinguem la dimensió que tinguem, tenint els instruments que tinguem, sempre serà millor que ens mantenim dintre d'un objectiu de no haver d'apel·lar al crèdit extern, que, ho repeteixo, ens crea una doble dependència: la dependència dels mercats, que és la que tindrà qualsevol que apel·li al crèdit, una família o un govern, però, a més a més, en el nostre cas, ens incrementa la dependència respecte al Govern central.

Pel que fa al pacte fiscal, és a dir, al replantejament de fons i global del nostre sistema fiscal, com saben, el pacte fiscal en la línia del concert econòmic té dos aspectes: un aspecte és una reivindicació que hem de retenir a Catalunya molts més recursos dels que en aquests moments retenim, és a dir, hem de deixar de transferir a la resta d'Espanya les quantitats que ara estem transferint, i, en segon lloc, hem de tenir un sistema a on la caixa, la recaptació dels impostos es faci des d'aquí.

Jo m'imagino que el senyor Uriel Bertran, com que és titulat universitari, deu saber com funcionen les coses; fa veure que no ho sap per veure si engalipa algú. Nosaltres..., la Generalitat de Catalunya no té cap caixa; la caixa la té el Govern central. Cada mes, no cada mes, de vegades dues vegades el mes, rebem des d'aquesta caixa central els diners que corresponen al mes.

No és un sistema que a mi m'agradi, evidentment, eh?, això que quedi clar, i per això volem el pacte fiscal. Però aquesta història del tancament de caixes que sona tan bé i de què els parla el senyor Uriel Bertran fins ara només l'he vista possible i exercida en una direcció: l'Estat ens ha tancat la caixa a nosaltres. L'Estat té la caixa i ens la pot tancar. I ens la tanca, eh?, ens la tanca quan li dóna la gana, i de manera arbitrària.

Nosaltres no tenim cap caixa per tancar-li a l'Estat, més enllà de retardar-ho una setmaneta o deu dies, fins que ells ens han d'enviar la liquidació, que, naturalment, si ho retardem deu dies, la liquidació ve amb la quantitat rebaixada. Ho he volgut clarificar per als que ens puguin escoltar. I, realment, no em puc creure que el senyor Bertran això no ho sàpiga.

Ara, ell sí que pot deixar de pagar impostos, eh? Ell, si vol deixar de pagar impostos, sí que pot fer-ho, perquè ell la seva caixa personal sí que la té. O sigui que suposo que serà un gest que farà, eh?, i que jo li respectaré molt, eh? Ho repeteixo, em semblarà molt respectable.

Deixi'm que tracti els dos temes separats, el tema de quines són les transferències que fem amb l'Estat, i, el segon, el de l'Agència Tributària, però passaria més temps amb el primer.

Per al primer hem de saber amb precisió quin és l'estat de les balances fiscals territorials. En això hem fet força feina en aquests darrers períodes, i ja els en parlaré després. Ara donaré una oportunitat al senyor Bertran per veure si em pot treure de polleguera. Jo crec que no, eh? Però provi-ho, provi-ho. (*Rialles.*)

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Torna a tenir la paraula, per a la rèplica, el senyor Uriel Bertran, que no cal que segueixi fil per randa les paraules del conseller, eh? (*Rialles.*)

Uriel Bertran Arrué

Miri, hi ha una frase, senyor conseller Andreu Mas-Colell, que diu que qui s'excusa s'acusa. Ja l'he tret de polleguera des del moment que vostè no ha parat de parlar-ne, senyor Andreu Mas-Colell. Aquesta és la realitat. Però, miri, sap què passa?, que tampoc era la meva intenció treure'l de polleguera.

A qui ha tret de polleguera i a qui ha fet saltar és al conjunt del país, vostè. A qui ha tret de polleguera i a qui ha fet saltar, amb els seus errors d'informació, amb la seva incompetència, amb les seves excuses que ha demanat, però que no resolen el problema que ha creat, és al conjunt del país, al conjunt dels treballadors públics, a la gent que té por, que no sap si arribarà a final de mes, que no saben si ho complirà. Això és a qui vostè ha tret de polleguera.

Així no l'haurien de preocupar les meves intencions. El que preocupa tot el país és els seus fets, que estan portant a una situació límit moltíssimes famílies; 200.000 famílies del nostre país s'han vist afectades per les retallades de vostè en plens dies de Nadal, quan

es planifiquen les principals compres de l'any, i que afectaran de forma molt notable el comerç. Això és a qui vostè ha tret de polleguera. I per això vostè hauria d'assumir responsabilitats que no assumeix.

Miri, vostè ha de tenir molt clar el següent. Sí que es pot tancar caixa. Miri, li posaré un exemple, perquè ja s'ha fet en aquest país. Els hospitals concertats tenen un deute històric amb la seguretat social que no han pagat. Ho sap, suposo, no, això, senyor Andreu Mas-Colell? Si no, el conseller de Salut li ho pot dir, el senyor Boi Ruiz. Hi ha un deute històric amb la seguretat social que no han pagat. Sap per què? Perquè no tenien prou recursos, i no van pagar, i van continuar prestant el servei assistencial a la ciutadania perquè això era el primer.

Ho poden fer els hospitals concertats del nostre país i no ho pot fer tot un Govern de la Generalitat? No pot deixar vostè d'ingressar cotitzacions socials i ingressar-ho a l'Agència Tributària? Retencions d'IRPF, l'IVA... Pot declarar-ho a més a més, pot declarar-ho, però no ingressar-ho a l'Estat espanyol, i aguantar amb aquests recursos la liquiditat del país sense fer-ho pagar als més febles, que són treballadors públics, proveïdors, que en aquests moments estan tancant empreses en el nostre país perquè vostè no paga les factures, estan tancant empreses. I aquesta és la responsabilitat que vostè com a govern de la Generalitat hauria d'assumir i aquí no assumeix. I vostè s'evadeix amb frases fetes, amb recursos acadèmics il·lustrats però que no resolen absolutament cap dels problemes que té el nostre país.

Jo no dubto, senyor Andreu Mas-Colell, que vostè era un gran professor, no ho dubto. Ara, com a gestor, que es dediqui a no pagar les nòmines dels treballadors públics del nostre país, la veritat és que no és en cap cas equivalent. Segur que per això no el nomenarien com a premi Nobel de gestió política si és que aquest premi Nobel existís.

Miri, en aquests moments vostè ha de pagar, per a l'any 2012, 2.000 milions d'euros en interessos, 2.000 milions d'euros. Sap en què s'ha convertit, en l'ordre jeràrquic, el departament pagament d'interessos a entitats financeres de 2.000 milions d'euros? En el tercer departament de la Generalitat de Catalunya; després del Departament de Salut, després del Departament d'Educació, el departament, eh?, aquest departament que amara tots els altres, que es diu «pagament d'interessos» és el tercer en valor absolut de fins a 2.000 milions d'euros; el doble del que es destina a Empresa i Ocupació, el doble que es destina a Economia i Coneixement. El pressupost d'Empresa i Ocupació ha disminuït aquest any. Ho torno a dir, eh?, perquè segurament les persones que ens escolten en aquests moments es deuen estar posant al cap... El pressupost d'Empresa i Ocupació, el principal problema que té el nostre país en aquests moments, ha baixat les seves dotacions. El pressupost en Economia i Coneixement ha baixat en les seves dotacions. I, per quin pressupost es veuen doblats ambdós departaments? Pel de pagament i interessos. Per què? Per la seva gestió –per la seva gestió.

Perquè, miri, fins als 31.000 milions eren imputables a l'anterior Govern de la Generalitat. D'acord; però, fins als 38.000 on som ara, de deute, a qui és imputable? Fins als 40.000 i escaig a què arribarem l'any que ve, a qui és imputable? A la seva gestió. I a la seva gestió perquè vostè no accepta i no assumeix el canvi de règim en el nostre país, el canvi de règim que passa per fer una transició a la independència política.

Com en aquests moments vostès poden, encara, estar parlant del pacte fiscal, amb una majoria del Partit Popular que els va menysprear, que els va bandejar, que els va arranar en el debat d'investidura? Que li va dir: «Respecte a Catalunya..., miri, poca cosa tinc a dir jo.» I els ho va dir, sense cap tipus de mania. I vostès, avui, un dia després, ja ens vénen amb el canvi de disc i diuen: «No, va, donem-li una mostra de confiança al proper Govern de l'Estat espanyol.» És que se'n fan un tip de riure. És que no paren de riure. És que quan vostès giren l'esquena el que fan és fer somriures de conxorxa entre els diputats del Partit Popular fotent-se'n –fotent-se'n– dels diputats catalans que van allà i que amb dues raspalladetes a l'esquena ja se'n tornen tots contents cap a Catalunya.

Prou de fer el ridícul! Prou de deixar a la intempèrie els ciutadans del nostre país! Prou d'immergir-nos en aquest abisme de la crisi econòmica que la seva incapacitat està portant en el conjunt del país!

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Em sembla que si a Madrid volen riure's d'algué el triaran a vostè. (*Veus de fons.*)

Sobre l'endeutament –ho vull fer constar altra vegada, que hi ha gent que ens escolta–, quan aquest Govern va començar, hi havia un deute acumulat i el dèficit de l'any anterior va ser el 4,2, del Govern anterior amb el qual vostè hi va estar implicat durant una etapa, no sé quanta etapa i no sé, al final, qui feia nosa a qui, però, jo, certament, no vaig tenir res a veure amb el Govern anterior.

I també, miri, em fa l'efecte que si, seguint la seva idea aquest any no s'hagués acumulat gens el deute, la qual cosa voldria dir que l'objectiu de dèficit per a aquest any hauria de ser el 0 per cent, el 0, eh? Miri, a mi em fa l'efecte que vostè no li hauria agradat, però potser sí, eh?, potser vostè és el partidari més gran que pugui haver-hi de l'estabilitat fiscal, i vostè el que hauria volgut i votat és un pressupost que digués que aquest any fèiem un dèficit igual a zero, que, ho reconec, si aquest any haguéssim fet un pressupost amb un dèficit igual a zero, llavors no hauríem acumulat més deute –més deute– aquest any. Bé. Prou d'això.

Hi ha un tema que sí que voldria mencionar, perquè vull que els punts estiguin clars, i és que, de vegades, se'ns pregunta –i és una pregunta legítima–: «Però, escolta, aquí què passa? El Govern central no et passa

els diners dels 759 de la disposició addicional tercera, tot i que està en els pressupostos, que s'havia acordat a la comissió bilateral, etcètera, i t'enfades molt i els portes als tribunals i, pam, pam, pam, i després, doncs, és natural que a tu et passi exactament el mateix, quan tu deixes de pagar el 20 per cent de la paga extraordinària?»

Aprecio la simetria, és un bon punt. Vull fer constar a on para la simetria: la simetria para en el fet que el Govern central té obert el mercat de crèdits, té obert... –ho podem veure en els diaris cada dia–, pot apel·lar al crèdit, tant el Govern central com les autonomies. Això val per a mi, val per a València i val per a Andalusia. Vivim en un univers de dèficits. Per tant, necessitem apel·lar al crèdit, que és la cosa més normal, que és la cosa..., que hauria de ser la cosa més normal del món.

El Govern central podem veure que ho pot fer, ho pot fer cada dia més sense dificultats. De fet, el Banc Central Europeu ha posat en marxa el petit bazuca per fer arribar indirectament molts diners a compte de deute estatal per la via dels bancs. En aquest curiós Estat que tenim, les autonomies són com si fossin unes desconegudes: no estan a cap paraigües que mutualitzi deute, i, per tant, no tenim aquest accés en el crèdit. Aquesta és una simetria fonamental, no només el Govern central no ens ha enviat amb traïdoria, perquè ells tenen la caixa, no la tenim nosaltres –perquè ells tenen la caixa–, no només no ens han enviat amb traïdoria diners que ens corresponen, no només ha fet això per arreglar-se els seus números i per encolomar-nos dèficit a nosaltres, sinó que ho fan en un moment en què les possibilitats de curtcircuitar els efectes d'això a través de l'apel·lació al crèdit estan totalment tancades per nosaltres, mentre que estan totalment obertes per a ells; els hauria de caure la cara de vergonya.

I ara no estic parlant de vostès, senyor Bertran, sinó dels que acaben de deixar el Govern en el dia d'ahir, i, per tant, ara ja no m'he d'aguantar de dir, per allò que s'han de mantenir bones relacions, que han estat uns penques.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica
(tram. 300-00102/09)

L'onze punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, senyor Mas-Colell, jo penso que ja comença a haver-hi ja prou d'aquestes apel·lacions contínues que

Madrid fa això o Madrid fa allò. És veritat. Però pensi que tots aquests governs de la Generalitat, tots, des de l'any vuitanta fins ara els ha passat situacions semblants. Sembla que només els hagi passat a vostès la situació de dificultats i de relació, tant en l'àmbit social com en l'àmbit econòmic, amb el Govern de Madrid.

Els set anys dels governs d'esquerres també van tenir moltes dificultats, però no varen fer un espectacle com fan vostès, no només vostès, sinó tot el seu Govern, amb relació a aquest tema; la realitat és la que és, però no la utilitzin per amagar la seva incompetència.

Miri, aquesta interpel·lació té com a objectiu saber quins són els problemes de tresoreria del Govern de Convergència i presentar algunes alternatives, per si li sembla bé, no?

Vostès prenen la decisió que davant l'incompliment del Govern, execrable totalment, incompliment del Govern de l'Estat de no pagar el 750 milions de la disposició addicional tercera, que està previst per infraestructures, decideix retardar el pagament als proveïdors i als més de dos-cents mil empleats públics de la Generalitat. Ells cobraran la paga extra de Nadal el dia 28, en lloc del dia 21 d'aquest mes, no? A més a més, prenen la decisió que l'import de la mateixa s'haurà reduït un 20 per cent, que es liquidarà quan sigui possible. Bé. Jo crec que és una decisió greu i injusta.

Miri, hi ha un senyor que diu..., funcionari, que diu, li ho llegeixo textualment: «Jo que sóc funcionari em sento utilitzat quan escolto els raonaments que exposa el Govern; sóc una mica ostatge, que em volen exhibir perquè jo me'n vaig corrents a Madrid i els digui que “no em poden pagar per culpa vostra?” Això és poc seriós i cap conseller pot utilitzar aquest argument més d'una vegada sense caure en el ridícul.» Això ho diu el degà d'econòmiques en el programa *Aquí parlem*, de Radiotelevisió Espanyola, el senyor Clavera. Diu ell que també és amic seu, no sé si a partir d'aquest moment, no? Perquè Clavera diu: «Els funcionaris tenen garantida la paga extraordinària de Nadal, i que s'exagera el problema puntual de liquiditat.»

Senyor Mas-Colell, vostès exageren el problema puntual de liquiditat? Quines són les raons que poden portar el Govern a prendre aquesta decisió tan greu i tan injusta, sobretot pel que fa referència als treballadors i treballadores públics?

Si tenen problemes de liquiditat, no pot ser degut, també, a una mala gestió per part seva? És, únicament i exclusivament, imputable als 750 milions? Una mala previsió de la gestió de tresoreria no és una responsabilitat seva? En què s'han gastat aquests diners reservats per infraestructures? Una cosa és a inversions i l'altra, vostès, en canvi, ho consignen, una bona part al capítol I. Si els han fallat les previsions pressupostàries, que és possible, vostès han de sortir amb valentia i explicar-les. I em sembla que és una realitat que haurien d'aportar.

L'altra possibilitat és que vostès, aprofitant que Madrid no paga, amenaçar els funcionaris en plena negociació. Aquesta podria ser una tàctica, potser no pas

directa seva, però sí a través de la vicepresidenta, no? Jo crec... –perdoni l'expressió, però em sembla que és adequada–, jo trobo barroer vincular la impossibilitat de pagar el sou dels treballadors públics amb el deute del Govern central que estava destinat a inversions d'infraestructures; tant, que ahir la senyora vicepresidenta va vincular el pagament del 20 per cent espoliat al cobrament de la disposició addicional tercera al fet que es cobri la disposició addicional tercera. Vostès diuen: «Al llarg del 2012». Ahir la vicepresidenta va dir: «Fins que no cobrem de Madrid, no cobraran els funcionaris la paga extra.» Segur que estarà amb mi que aquesta és una declaració totalment barroera; bé, no només la declaració, sinó la decisió, que és seva, no?

Per què no deixa de pagar a qui incompleixi una norma estatutària? Per què s'atreveixen amb els funcionaris i no s'atreveixen amb els treballadors públics i no s'atreveixen amb l'Estat? Això és una pregunta que jo voldria que vostè ens contestés, més que m'ho contestés a mi, que ho contestés als dos-cents mil treballadors i treballadores públics que estan en aquesta situació.

Però, escolti, senyor Mas-Colell, encara és més greu, perquè encara han anat més enllà, no?, han estafat els treballadors públics, fent una retenció de l'IRPF d'una paga que no han cobrat, sense cap informació, i, a més a més, a consciència, «traïdoria» que es diu. Això és una il·legalitat, i, d'apropiar-se d'una cosa que no és teua, se'n diu «robatori», definició ja de diccionari. Aquelles dues paraules que la presidenta del Parlament volia censurar es poden aplicar al Govern de Convergència i Unió: espoli i robatori. Això sí, dirigit als treballadors i treballadores públics d'aquest país.

I, sap què és més deplorable encara? Són les excuses: primer, una dificultat informàtica, després que calia balancejar les pagues del 21 i del 28, i, més tard, per evitar una declaració complementària.

Miri, senyor Mas-Colell, amb aquestes excuses em fa la sensació que vostè se'n riu, dels treballadors públics, o és que ja no dóna per a més? Una de les dues coses. Del que es tracta és de redistribuir la riquesa –i sap que jo li ho he dit moltes vegades–, no de balancejar les retallades. Del que es tracta és respectar i mimar els treballadors públics i no tractar-los com a menors d'edat. Per això no tenen cap més remei que presentar una denúncia –i així ho han fet, no?– per incompliment de la normativa de l'IRPF. (*Veus de fons.*)

Vostè sap que, l'article 78, apartat 1, diu, en castellà: «Con carácter general la obligación de retener nacerá en el momento en que se satisfagan o abonen las rentas correspondientes.» Com els ha tret, vostè, l'IRPF d'una cosa que no els ha pagat? És il·legal, inconstitucional i consisteix en un robatori. I no és una paraula dura, és una definició exacta del que vostès han fet. Com pot fer una cosa així, vostè, senyor conseller? És que no m'ho crec! No m'ho crec, de vostè; d'algun altre membre del seu Govern sí que m'ho creuria, però de vostè és que no m'ho crec. No entenc com han pogut fer aquesta irregularitat gravíssima que, evidentment, suposo que tindrà conseqüències, no?

Però, a més a més, és conscient del que ha provocat? Moltes persones planifiquen tenint en compte la paga extra, i ho fan sabent que els diners els arriben abans de Nadal. Sabien que no els arribaria la paga extra. Feia poc que ja se'ls ho va anunciar abans de Nadal, però el que no sabien és que els robarien a través de la retenció de l'IRPF.

És clar, trobem..., miri, segur que a tots vostès –a tots vostès–, no només en aquest cantó, sinó a tots vostès els han trucat molts funcionaris, molts treballadors i treballadores públics, que els han dit: «A mi, cinc-cents, sis-cents, set-cents, vuit-cents, mil euros de menys el dia 28.» I això és gravíssim, perquè forma part de les expectatives que cada un té, i, evidentment, ben justament, doncs, amb relació a aquestes dates, no? Però vostès tampoc ho han tingut en compte, i em costa creure que siguin tan poc rigorosos i tan prepotents, però em temo que és el que són en aquest cas.

Clar, dimarts a la reunió del Govern ja varen perpetrar l'acció contra els treballadors públics via decret llei, no? Clar, com vol negociar amb els funcionaris, amb els treballadors públics? Quina confiança poden tenir en un govern que els utilitza, els enganya i els estafa? No veu que no pot anar bé? Per això, crec que aquest decret llei tampoc té les condicions necessàries, i el nostre grup, conjuntament amb altres dos subgrups, portarà el decret llei d'aquestes mesures urgents en matèria de tresoreria al Consell de Garanties Estatutàries. Necessitem que algú amb criteri, doncs, defineixi..., informi si veritablement aquest decret llei que vostès van aprovar dimarts pot tirar endavant o no pot tirar endavant.

I deia, també, alternatives. Li pregunto: «Quina és la quantitat que representa aquest 20 per cent de la paga extraordinària que no cobraran?»

Miri, jo, fent un càlcul molt ràpid –potser m'hauré equivocat, però penso que no–, poden ser al voltant dels 100 milions d'euros. Estic parlant només del 20 per cent, eh?, 100 milions d'euros. No els podien treure de cap altra partida? Cent milions d'euros, no els poden ajornar uns dies de pagament a les cotitzacions de la seguretat social del mes de desembre? Quina previsió de cotitzacions tenen, de pagament per cotitzacions en aquest mes? Miri, al voltant de 120 milions; 20 per cent, 102; cotitzacions, 120 milions. No els podrien treure ajornant per uns dies el pagament de les retencions de l'IRPF dels treballadors de la Generalitat que han d'abonar a l'Agència Tributària? Gairebé el càlcul són 100 milions, quasi la mateixa quantitat. Veritablement, no es podien pensar que hi havia altres alternatives per portar a terme això? Si tenen tan clar com s'ha de portar a terme i les decisions que han de fer, per què fan pagar als treballadors públics aquesta situació i no fan pagar-ho als veritables responsables, que és el Govern de l'Estat? Per què s'atreveixen amb els treballadors públics i no s'atreveixen amb l'Estat, vostès que sempre acaben dient-los unes quantes coses, no?

Miri, vostè, senyor Mas-Colell, crec que ha traspassat els límits de la decència política amb aquesta decisió. Jo crec que hi ha uns límits que, en tot cas, vénen determinats, doncs, per la feina de cada un i el que pen-

sa, però hi ha unes coses que no es poden traspassar. I el que no es pot fer és el que jo li he dit, no?

Si no pot fer front amb dignitat, que és el que necessita qualsevol polític, a la complexitat de gestionar una situació de crisi, li demanem que presenti la dimissió per aquesta actuació que ha portat a terme. Sé que no és cap garantia de solució el fet que vostè dimiteixi per dignitat política, ja que el problema no només és vostè, sinó el president Mas i tot el seu Govern, que amb aquestes mesures ultraliberals que apliquen ens porten a una recessió econòmica i a una fractura social d'aquesta país.

Però, en tot cas, vostè és el responsable directe d'una decisió que ha portat a una situació molt complicada, molt indignant a més de dos-cents mil treballadors públics d'aquest país, per la qual cosa vostè n'ha d'assumir les responsabilitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpel·lació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. I certament li agraeixo que em doni l'oportunitat de parlar d'aquest tema, no la defugiré.

No hi ha cap mena de dubte que totes les decisions que s'estan prenent, tant en l'àmbit de les que s'estan discutint amb els sindicats i que afecten el pressupost del 2012 com les que tenen a veure amb la crisi de tresoreria per la qual estem passant, són greus, són molt greus. Són decisions que no es prenen, en absolut, a la lleugera; en sóc plenament conscient, i així ha sigut, per tant, permetin-me que m'expliqui una mica.

La crisi de liquiditat per la qual passem no és cap exageració. És possible..., vaja, m'ho crec, que governs anteriors i altres etapes dels governs hagin passat per situacions on una partida determinada no arribava. I, evidentment, això estava..., les contingències existien. Què ha canviat? Bé. Vostè ho sap, perquè la situació ja va començar el maig del 2010 quan vostè era al Govern –i no dec estar sonant molt diferent de com ho explicava el conseller Castells–, va haver-hi, llavors, un tancament dels mercats, un tancament que va portar a obrir la via dels bons minoristes; després, cap al final del 2010, a principis del 2011, la situació va millorar, però, des del juliol i agost del 2011, la situació és simplement dramàtica. I jo crec que no haig d'insistir en això, n'hi ha prou a veure els diaris per veure fins a quin punt és dramàtica. I ens afecta especialment, perquè afecta especialment l'Estat espanyol, primera, i segona, pel fenomen que ja he descrit abans, per la iniquitat, si ho volen, de la desprotecció de garanties en la qual es troben el crèdit i l'endeutament autonòmic; no només de Catalunya, sinó de totes les altres..., algunes de les quals en situació molt pitjor que la nostra. I aquesta és la diferència entre abans i ara.

Dit això, a mi em toca aquí defensar, i ho faré aferrissadament, la feina dels funcionaris que es cuiden de la tresoreria, que treballen, que treballen hores extres i que treballen intensíssimament per rascar on poden i per tenir plans de tresoreria que puguin encaixar. Però, en la situació actual, un xoc de tresoreria de 759 milions arribats a mitjan desembre és un xoc devastador. I no hi donin..., i no hi donin voltes; per encaixar-lo ho toquem tot –ho toquem tot.

I no es preocupi, tractem de no fer soroll. No es preocupi: no paguem les cotitzacions socials. Volia sentir-ho, això? No paguem. Ara jo quan..., quan això surti més i s'esbombi –i s'esbombi– diré que comptem amb el seu suport complert, eh?, que estem retardant al màxim el pagament de les cotitzacions socials. Ja ho estem fent això. No es preocupi, ja ho estem fent! Això, abans, eh?, i no un 20 per cent; tot, estem retardant el pagament d'impostos tot el que podem. Però, com ja he explicat abans, aquest és un tancament de caixes transitori, perquè ens ho descomptaran; però, en fi, servirà per passar..., servirà per passar unes setmanes, i les tresoreries es gestionen d'aquesta manera.

Podríem treure aquests 100 milions d'alguna altra banda? Home..., sí, els podríem treure als farmacèutics. Podríem deixar a zero l'ajust als proveïdors, sí. Podríem carregar-ho tot, cent per cent, als proveïdors; uns proveïdors que en molts casos també és nòmina. No ho hem fet. No ho hem carregat al cent per cent als proveïdors. No puc dir que fos impossible, eh?, però, carreguem molt als proveïdors, però ens sembla..., ens sembla que en una situació tan crítica i tan..., vull dir, dramàtica com la que tenim, tots els components del sector públic han de participar a encaixar aquest xoc. I aquesta ha sigut la nostra norma d'acció.

Aquests..., vull dir que aquest..., ja ho dic, és un xoc de tresoreria. El nostre compromís és que aquests diners que es retenen es faran efectius tan aviat com sigui possible i no més tard, perquè no pugui haver-hi cap dubte, si demà passat rebéssim els diners de l'addicional tercera, els 759, demà passat –perquè no pugui haver-hi cap dubte. I, evidentment, no esperarem..., si aquests diners no arriben mai, ho repeteixo, ho farem tan aviat com sigui possible, moltes coses s'hauran de clarificar en els dies que vénen. Hi ha un nou govern. La situació afecta totes les comunitats autònomes, per tant, el lògic és que s'obri un procés que les afecti a totes.

Hi ha un altre punt dels que..., que li volia esmentar, perquè vostè l'ha tocat, que és aquesta cosa de «com és que els diners d'infraestructures van per a nòmines, etcètera?» Home, vostè ho ha plantejat i jo li ho haig d'explicar, no? Perquè això cal dir que és un efecte..., és un efecte de tresoreria. Aquestes infraestructures són infraestructures que ja estan fetes. Són infraestructures que van fer vostès. I ara acceptem que eren bones infraestructures, no li discutiré les infraestructures, però les van fer vostès, les estem pagant nosaltres, les hem estat pagant durant tot l'any. Per tant, hi han hagut euros, eh?, euros líquids que se n'han anat a pagar aquestes factures, i que en la planificació aquests diners es cobrien amb els pagaments que venien per l'addicional tercera. I, per tant, ara no vénen

aquests diners per l'addicional tercera, per tant, la tresoreria no encaixa, perquè hi havia diners que..., que, de fet, ja s'han pagat aquestes coses. Ja s'han pagat, i ara resulta que no ens envien els diners per pagar-ho. Sí, hem pagat les infraestructures abans, però perquè s'han anat pagant al llarg dels mesos.

També com que..., permeti'm afegir-ho, com que l'exministre, benauradament, exministre de Foment ha fet tot el possible per crear confusió a aquest respecte, permeti'm, també, clarificar un altre punt. Quan el ministre Blanco diu: «Bé. Els vam proposar que ja els enviaríem per fer aquesta obra o aquella altra obra, el port, etcètera.» Dos punts: un, les obres del port les havia de fer ell amb el seu pressupost d'aquest any, perquè això era obligació de l'Estat. Per tant, no era fer-ho amb els diners de l'addicional tercera de l'any 2000, que era una liquidació de l'any 2008. Ho havia de fer amb els seus diners. Ara, ell se'ls ha gastat a un altre lloc. I, en segon lloc, és que no és el que volia Economia, que és qui enviava els diners. El requeriment d'Economia és que els diners de la disposició addicional tercera no poden anar a fer res nou, perquè no poden crear despesa, han d'anar exclusivament a compensar dèficit. A nosaltres, això ja ens estava bé. I com que li asseguro que la quantitat de pagaments a fer que ens van deixar sumen molt, hi han tones de factures per justificar, per justificar el que s'hagi de justificar amb l'addicional tercera.

Bé. Volia clarificar aquests punts, perquè no augmentés la confusió possible.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, de fet, jo plantejava tota la meua interpellació en dues qüestions: una és la decisió de la retallada del sou als funcionaris i, l'altra, el procés que vostès han portat a terme. És aquí, en aquesta il·legalitat del procés de la retenció de l'IRPF que vostès han fet, on rau la nostra demanda de reprova- ció –de reprova- ció... Aquí rau, no pas en aquesta decisió que forma part de la seva política, la política de retallades constants, no, perquè ja no parafem..., i no ho hem fet encara per aquest tema, perquè el que és dolent, el que és negatiu, el que és terrible del que vostès han fet és en aquest procés, no?, de tractar de mala manera, sense cap consideració, els funcionaris, els treballadors i treballadores públics del nostre país, no?

Perquè vostè diu que té problemes de tresoreria. En som conscients, no? Però vostè va fer una emissió de bons i va obtenir 523 milions d'euros més, recaptats, dels que vostè tenia plantejat. Vostè devia fer una proposta de pagar els bons anteriors i a més a més els seus interessos. Devia fer un càlcul, no? Va treure 523 milions més. A on són? (*Veus de fons.*) No, no m'ho expliqui, a on són. No, no, però dic..., sí, però li ho puc dir: ja que té tants de problemes de tresoreria, aquests

523 milions, per què no podien anar destinats a aquesta funció? Ah!, no ho sé. És clar, i vostè em dirà: «És una caixa única.» D'acord, ja hi estem d'acord, amb aquesta caixa. Bé, però qui ho diu que no poden anar destinats a aquí? En cap moment. Vostè no em pot negar que aquests poden anar destinats aquí i que poden servir per fer aquesta funció.

Miri, si nosaltres mirem quin és el pressupost executat el mes d'octubre, només tenen executat el 65 per cent del capítol no financer, eh?, sense capítol I. O sigui, encara tenen..., a novembre i desembre han de pagar 8.000 milions d'euros per executar el pressupost. Estan convençuts que vostès acabaran i executaran el pressupost? Té, en dos mesos, 8.000 milions. Miri, aquests 120 milions que jo li dic no representen ni l'1 per cent; l'1,2 per cent. No hi havia diners d'una altra partida i no provocar aquesta situació gravíssima als treballadors i treballadores públics? No m'ho crec, senyor conseller, no m'ho crec. I com que no m'ho crec, jo penso que vostès estan gestionant malament tot aquest procés. I per això nosaltres li expliquem aquesta situació. Insisteixo que això és un element important.

Jo li he preguntat: «Per què no ho treuen del pagament que han de fer a l'Agència Tributària de l'IRPF?» Bé, sí... (*Veus de fons.*) No, no; ha dit «cotitzacions de la seguretat social». (*Veus de fons.*) No, no, doncs, si..., no faci les dues coses. Doncs, si pot fer una cosa, per què ha de provocar aquesta situació tan greu a aquestes persones. Per què? Com no sigui que està relacionat amb la negociació que porta la vicepresidenta, la senyora vicepresidenta, doncs, ja m'explicarà per què és aquesta situació. Per què s'atreveixen amb els funcionaris, amb els treballadors públics, i per què no s'atreveixen amb l'Estat d'una manera clara? Per què no es paren, no es tanquen davant de l'Estat i diuen «s'ha acabat»?

Aquests dies... (*Veus de fons.*) No, s'ha acabat, no; prenguin les decisions que creguin, és responsabilitat seva. Deixin de plorar com uns Calimeros i actuïn; actuïn, que aquesta és la seva funció. Perquè, hi insisteixo, ja li ho dic jo, ja li ho dic jo de veritat, també hi havia problemes gravíssims en el Govern anterior, perquè la crisi comença, i forta, a partir de 2007, sobretot d'ingressos, i 2008, i estem en una situació..., i varem haver de fer front a situacions semblants a la seva, però no es va sentir enlloc, excepte el senyor Pujol quan deia –ho va escampar– que hi havia problemes de tresoreria. I ara què, senyor Pujol? I ara què? Se'n recorda del que deia vostè durant..., fa un quant temps? Doncs, miri ara què és el que passa. Aquesta és la situació.

Miri, vostès han passat tot aquest any de govern proclamant que els responsables de la situació i de les mesures que ha de prendre el Govern són..., o culpa de Madrid o culpa del Govern d'esquerres; a vegades tots dos junts. Vostès no són responsables de res. Fins i tot a la premsa amiga, pública i privada, els presenten com unes pobres víctimes que una vegada han accedit al Govern se'ls ha de protegir de l'herència deixada. Sort en tenen, d'això.

Però ha passat un any –ha passat un any– i els homes i dones de Catalunya estan pitjor que el desembre del 2010. Perquè hi ha més atur; perquè estan més temps en llista d'espera per a operacions quirúrgiques; perquè hi ha més llits i més plantes hospitalàries tancades; perquè hi ha més copagament amb la taxa sobre la malaltia; perquè hi ha més funcionaris acomiadats; perquè hi ha menys metges; perquè hi ha menys moscosos; perquè hi ha menys mestres; perquè hi ha més recessió econòmica; perquè hi ha moltes menys PIRMI davant la situació de crisi que hi ha; perquè hi ha més desigualtats, menys equitat. En definitiva, el que hi ha és més fractura social.

Aquestes són les dades d'un any del seu Govern. De qui és responsabilitat, també de Madrid i també del Govern d'esquerres? O vostès durant un any no tenen cap responsabilitat? Jo crec que la tenen tota i sobretot la té vostè amb tot el procés que ha portat amb els treballadors i treballadores públics. I per això, hi insisteixo, li demanarem –li demanarem–, i en la moció subsequent, la reprovació per aquesta actuació.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Jo no sé què faria vostè en la situació actual si estigués al Govern, perquè el que li surt de dintre, que és gastar, gastar, gastar i gastar, no podria fer-ho. Mira, ves per on. Miri, no ens oblidem que estaríem diferent si no tinguéssim els nivells de deute que tenim i si no estiguéssim pagant tot el que vostès van engegar. O sigui que sí, la culpa la tenen vostès. Entesos? (*Remor de veus.*) D'acord.

Però també hi ha un altre punt, que voldria continuar amb les clarificacions, sobre el tema que va sortir ahir de les retencions per l'IRPF. I, sobre aquest, repeteixo el que vaig dir ahir, que són tres punts.

El primer és que la decisió de retenir, de fer tota la retenció de l'IRPF aquest any, l'any 2011, acceptant el risc que no poguéssim pagar el 20 per cent de la paga extra i que, per tant, retinguéssim més del compte d'aquest any, va ser perquè l'alternativa, totes les consultes jurídiques que vàrem fer ens varen dir que llavors seria inevitable que l'any 2013, i suposant que paguéssim el 2012, com espero que serà, doncs, que el dos mil... No, jo mai dic res segur en aquest món. Espero que serà, però no ho garanteixo, eh? La situació encara pot empitjorar bastant. Però, en fi, podem estar persuadits que serà el 2012. Però llavors ens enfrontaríem al fet que els treballadors públics l'any 2013 haguessin de fer una declaració complementària pels diners rebuts el 2012 però meritats el 2011. Al fer la retenció ara, aquest tema, això, no serà així. Aquest és el primer punt i aquesta és la raó per la qual es va fer aquesta decisió.

El segon element de decisió –ens hi vam pensar molt i admeto que poden haver-hi opinions diverses– era si la retenció es carregava completament sobre el dia 21, si es carregava sobre el dia 28, és a dir, les dues fases de la paga, o es distribuïa entre el dia 21 i el dia 28. Es va decidir pel 21. Jo m'imagino que per una multiplicitat de raons, però almenys una que a mi en aquells moments em va semblar persuasiva, que era aquesta de balancejar. Com està la situació ara, el dia 28, quan els treballadors públics rebin la seva paga, la seva paga extraordinària, aquesta no tindrà cap retenció, evidentment, perquè la retenció ja s'ha pagat tota, de manera que la paga del dia 28 no rebrà, per dir-ho així, dues bufetades: la bufetada de la possible..., de posposar el 20 per cent, i la bufetada de la retenció de l'IRPF; tota la retenció de l'IRPF va el dia 21, la possible..., posposar el 20 per cent de la paga, de la paga extraordinària, va el dia 28. Llavors, diguem-ne, l'ingrés el dia 28 no serà tan desproporcionat, perquè serà el 20 per cent menys però hi haurà de més que no hi ha la retenció de la renda. No sé si era la millor decisió o no era la millor decisió, però aquesta és la que vàrem prendre.

I el tercer punt, que vaig mencionar ahir i pel qual vaig demanar excuses, és que efectivament aquest punt s'hauria hagut d'informar –s'hauria hagut d'informar. La intenció era fer-ho, però no es va fer. I, per tant, demano excuses i assumeixo la responsabilitat per no haver informat d'aquest punt pel que fa a les retencions de l'IRPF.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenen la sessió i la reprendrem a les quatre de la tarda, amb el dotzè punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les dues de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les quatre i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació.

El vicepresident primer

Reprenem la sessió.

Interpellació

al Govern sobre la concreció de les mesures de retallades i d'augment de taxes anunciades pel president del Govern (tram. 300-00105/09)

El dotze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la concreció de les mesures de retallades i d'augment de taxes anunciades pel president del

Govern. Ha estat presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Honorable conseller, diputats i diputades, jo crec..., no si hem fet el rècord avui o no, però, en tot cas, estem en família, diputats i diputades. Nosaltres hem presentat aquest interpellació al Govern per dos motius. Primer, perquè s'ha dit una cosa i se n'ha fet una altra, perquè ens entenguem. Perquè abans de les eleccions del 20 de novembre aquest Govern va dir públicament, en declaracions de la vicepresidenta del Govern, que no hi haurien retallades als funcionaris, als servidors públics; perquè aquest Govern, el senyor Duran, candidat de Convergència i Unió, va dir que no hi haurien pujades d'impostos per als ciutadans de Catalunya, i el 22 de novembre, sense esperar, sense demora, en dos dies, en quaranta-vuit hores, el Govern diu tot el contrari del que s'havia dit just abans del 20 de novembre. Per tant, dir una cosa i la contrària és el primer motiu que volem que ens aclareixi el Govern, per què ho va fer d'aquesta manera.

I el segon motiu d'aquesta interpellació és que hem conegut, a través d'aquell anunci en una roda de premsa, però sobretot a través de les conseqüències, que avui molts ciutadans que ens estiguin veient, especialment familiars de servidors públics, servidors públics..., 220.000 persones afectades, en definitiva, per les mesures d'aquest Govern amb relació al cobrament de la paga del desembre, amb relació a la negociació i, sobretot, a les retallades de cara al 2012.

Per tant, motius en les formes, motius en el fons. I dintre d'aquest fons també volem saber com seran aquestes taxes que ha anunciat el Govern, perquè, si bé és cert que s'han anunciat, hi han detalls que volem conèixer. S'ha parlat d'una taxa sobre els medicaments, és a dir, que els ciutadans hagin de pagar copagament pel fet de ser, en tot cas, malalts o pacients, pel fet d'estar malalts o ser pacients i rebre fàrmacs per part de l'Administració. I dic «l'Administració» perquè els vull recordar –i és la posició que té el nostre partit– que qui expedeix, en aquest cas, els medicaments no són els ciutadans, que van a una màquina de *vending*, eh?, perquè ens entenguem, i demanen uns fàrmacs o uns principis genèrics. No, no: és l'Administració qui administra aquests fàrmacs, són l'Administració i el servidor públic qui ho fa.

I, per tant, no entenem, en primer terme –ja entrant al contingut–, per què el Govern diu que el que farà és fer un efecte dissuasiu perquè els ciutadans no consumeixin medicaments. Ens està dient el Govern, primer, que els ciutadans consumeixen medicaments quan ells volen? Ens està dient aquest Govern, està assumint que l'Administració no té protocols d'actuació, protocols de moderació, a l'hora de concedir aquests medicaments? Ens està dient el Govern amb aquesta mesura i amb el que deia el conseller Mas-Colell que són els ciutadans els qui s'autoserveixen, *self-service*? Es demanen ells els medicaments?, o és que estan malalts i hi ha un metge que els prescriu un fàrmac? No

serà això? No serà, per tant, un problema de l'Administració en la relació amb el servidor públic o amb les farmacèutiques, qui hauria de posar fre i no pagar un euro cada ciutadà per cadascuna d'aquestes receptes? Doncs, si entenem tots que l'Administració és qui expedeix el fàrmac, el que no podem fer és carregar amb impostos, amb més impostos, pel fet d'estar malalt, No podem posar un impost pel fet d'estar malalt, i no es pot.

I no ho diu Ciutadans: també vostès saben que el ministeri ha fet un informe on diu que no poden ser les comunitats autònomes qui decideixi incrementar, fer un copagament en el servei d'aquests fàrmacs. Perquè ens entenguem: si hem de passar a pagar la salut, primer ho hem de debatre, però, sobretot, no és competència de cadascuna de les comunitats autònomes. És cadascuna de les comunitats qui té competències gestionades i cedides, però és l'Estat qui ha de decidir en un debat polític i amb unes mesures si hem de pagar o no hem de pagar per tenir medicines i si hem de tenir impostos a cada comunitat igual.

I, miri, remetent-me a les paraules que va dir una altra presidenta, en aquest cas d'una altra comunitat autònoma..., ho va dir la senyora Aguirre, referint-se precisament a aquesta il·legalitat; diu: «Mientras la ley me obligue, tendré que dar medicinas gratis a Botín», assumint –assumint– que la comunitat autònoma no pot decidir si hi posa preus o no. Però és que aquí hi ha una gravetat: que és que aquí no és que sigui el senyor Botín, o el senyor Mas-Colell, o el senyor Rivera, qui pagarà; no, no, és que aquí pagarà tothom igual, el que està a l'atur i el que és diputat, el que està a l'atur i el que té una fortuna, tothom –és el que ha proposat el Govern– pagarà igual. Una greu injustícia, perquè no tothom té la mateixa renda.

Per tant, primer, hi ha un debat de legalitat; segon, hi ha un debat de conveniència –perquè no és la fórmula, posar un impost, sinó que la fórmula és regular com s'expedeixen aquestes medicines–, i tercer, si es posa en marxa, si l'Estat ho decideix, un debat de justícia social, si tots els ciutadans han de pagar el mateix tenint rendes molt diferents. I nosaltres no estem disposats que tothom hagi de pagar igual, perquè aquesta crisi l'està pagant la classe mitjana i les classes populars, perquè aquests nous pressupostos i aquestes taxes anunciades van directament a les esquenes d'aquells que menys tenen, d'aquells que no arriben a final de mes i hauran de pagar exactament igual que aquells que més tenen. Per tant, en primer lloc, no estem d'acord amb aquesta taxa per motius polítics, jurídics i de justícia social.

Una altra qüestió: la rebaixada, la retallada en els sous dels servidors públics. Jo vull recordar, perquè potser la gent que ens estigui veient..., no tothom, lògicament, és servidor públic, no tothom és família d'un servidor públic, però sí que crec que molta gent sap que ja es va fer un gran esforç per part dels servidors públics, no només de Catalunya: d'arreu d'Espanya. Se'ls va retallar, amb el Govern Zapatero i per les mesures que es van prendre, una mitjana d'un 5 per cent a les seves nòmines. Hi ha alguna cosa més essencial per a un treballador que el seu sou? Hi ha alguna

cosa que dignifiqui més les persones que fan una feina per als altres que el seu sou? Doncs, no és que es congelessin: és que es van abaixar. I ara vostès anuncien més rebaixes, segona onada de rebaixes als servidors públics.

Però ja, en un cúmul de despropòsits, no només parlem de retallada, sinó que avui, ahir i avui, i ho hem sentit també del conseller, coneixem que vostès el que van fer no és només una retallada: el que van fer el passat dimarts és directament la violació del principi més essencial de seguretat jurídica, que és suspendre el conveni col·lectiu, fer un *decretazo* llei d'amagat de l'opinió pública i, a més a més, mal fet, perquè vostès el que han fet és retenir –retenir– l'IRPF de pagues no cobrades; està en l'absoluta il·legalitat. I és per aquest motiu que ja li anuncio que alguns grups parlamentaris portarem al Consell de Garanties aquest decret llei, i que demano a aquesta cambra, als grups parlamentaris, que no donin suport a la convalidació d'aquest decret llei, especialment el Partit Socialista, Esquerra Republicana, Iniciativa, Solidaritat i el Partit Popular, que tindrà la clau per dir si està com a còmplice de convalidar un decret que se salta «a la torera», literalment, qualsevol principi de seguretat jurídica.

Per tant, nosaltres ens oposem a aquest decret, però també, senyor conseller, li avanço ja que no només ens hi oposem, sinó que creiem que aquest Govern i vostè, com a conseller, si se'n fa responsable, com ha dit avui, han de rebre la reprovació d'aquesta cambra; una reprovació política, una reprovació votada per una cambra que li diu al Govern que no tot s'hi val –que no tot s'hi val–, que vostès poden plantejar canvis en els pressupostos del 2012, vostès poden plantejar retallades, i s'hauran de debatre, i s'hauran de parlar, però el que no poden fer vostès és apoderar-se d'una part de la paga dels servidors públics. Vostès no es poden quedar, tirant pel camí del mig, amb una il·legalitat, una part de la paga dels servidors públics. I això és el que han fet. I no només han de demanar perdó, des del nostre punt de vista, sinó que, a més a més, ha d'haver-hi una reprovació, perquè, si no, semblarà que això ho poden fer quan vulguin, com vulguin i durant tota la legislatura. I demanem als grups de la cambra, i ho demanarem en el seu moment, que reprovem aquest tipus d'actituds, perquè, independentment de qui governi i de qui sigui el conseller, no es pot permetre la imatge, la injustícia que suposa i, sobretot, aquesta violació de drets laborals dels nostres treballadors públics.

Per tant, nosaltres, conseller, no estem d'acord ni amb el fons ni especialment, en aquest cas, amb les formes. Li demanem no només –no només– que demani disculpes, sinó que, a més a més, rectifiqui; que retiri aquelles taxes que tenen visos d'il·legalitat o d'inconstitucionalitat; que si ha de posar en marxa un debat sobre el pagament o no de fàrmacs, que sigui un debat polític, que, a més a més, tingui un debat a nivell d'estat i que no sigui una decisió unilateral d'un govern. Li demanem, a més a més, que, quan posin en marxa mesures, com a mínim tinguin un mínim de base legal. Jo els vull recordar que una altra mesura que vostès posen en marxa –que és cert que ja ho va fer el tripar-

tit anterior– és la taxa, el que és conegut com «el cèntim sanitari», aquell cèntim que tots els catalans, quan anem a ficar benzina, paguem més que a altres comunitats –no totes, que d'altres també ho han ficat, no?

Per tant, jo li vull recordar, senyor conseller –i vostè ho sap–, que la Unió Europea ja ens ha dit que no es poden incrementar les taxes sobre hidrocarburs a cada comunitat quan vulgui, que ha d'haver-hi una harmonització fiscal. I, per tant, el que no pot fer cada comunitat autònoma a interès propi és anar apujant o abaixant les taxes sobre hidrocarburs. Això atempta contra la competència, això atempta contra l'harmonització fiscal europea.

Per tant, en definitiva, vostès estan incrementant taxes, estan incrementant taxes de dubtosa constitucionalitat, estan incrementant taxes il·legals, que també van contra els principis de la Unió Europea, estan retallant els sous dels funcionaris i, a més a més, ho estan fent de manera il·legal, com és el cas d'aquesta retenció d'un IRPF d'un sou que encara no s'ha cobrat! Vostès estan retenint el que no s'ha cobrat! És això, perquè ens entenguem, això és el que s'han trobat tots els funcionaris quan han anat a mirar la nòmina; els que han pogut, perquè alguns no han pogut, de la saturació de la intranet de molts àmbits d'aquests funcionaris.

Per tant, demanem respecte per una banda, demanem rectificació, senyor conseller, i demanem que tiri enre-re totes aquestes mesures que no compleixen la legalitat o que no compleixen el mínim principi de justícia social. No tothom té el mateix per pagar el mateix. No es pot carregar sobre les classes mitjanes i populars la crisi econòmica, de la qual no tenen responsabilitat. Per tant, en el següent torn aprofitarem també per fer les nostres propostes en aquesta interpellació, però li avanço que nosaltres el que volem és rectificació, el que volem és no només disculpes, sinó canvis, i volem un canvi d'actitud també en les formes d'aquest Govern.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president, senyors i senyores diputades, és interessant que, quan proposem que el Parlament de Catalunya faci alguna cosa diferent de la d'altres comunitats autònomes o del que ha pogut ser a iniciativa del Govern central, vostè en digui «decisió unilateral». Ja sé, ja prou sabem que aquesta mena de «decisiones unilaterals» a vostè no li agraden. Com que aquesta va de taxes, etcètera, faré un petit resum de quin és el plantejament del pressupost del 2010, perquè les taxes que proposem estan en aquest context, com també ho estan les diferents mesures que afecten els treballadors públics.

El pressupost del 2010 –vostè ho sap, estava a la sessió on el vaig presentar l'altre dia, però ho explicaré una mica més extensament, perquè hi han altres diputats– el podríem resumir..., la proposta de pressupost del 2010, la que ha aprovat el Govern, la podríem resumir com..., és un pressupost que manté el nivell de despesa; el nivell de despesa baixa un 0,7, però manté el nivell de despesa. I, per tant, com que el dèficit ha de baixar del 2,66 a l'1,3 això vol dir que hauran d'augmentar els ingressos.

Però, en fi, parlant primer de les despeses, aquest manteniment del nivell despeses és el que ha de permetre que no hi hagi una afectació del servei públic, és a dir, que els ciutadans, els usuaris dels serveis públics, no notin la diferència; malauradament, amb una excepció. Aquest manteniment de la despesa, malauradament, és global, és el que l'any 2011 va ser el 10 per cent, ara és el 0,7, molt menys, però hi ha un increment important de la partida d'interessos, hi ha un increment important de la partida de pagaments diferits d'inversions ja fetes en el passat. Aproximadament, això ve a ser un increment d'uns 1.100 –milió més, milió menys– milions. Això vol dir que, com que s'ha de mantenir la despesa, altres partides han de baixar.

Com encaixem aquesta rebaixa per encaixar la pujada d'interessos i de pagaments diferits, doncs, i fer-ho compatible amb el manteniment dels serveis públics al nivell del 2011? Doncs, de dues maneres. Una, perquè hi ha les recurrències naturals respecte al 2011; moltes de les mesures –que aquestes sí que van ser mesures de despesa i mesures que van afectar activitat–, moltes d'aquestes mesures tenen recurrències, no es van implantar fins al mes de juliol o agost i, per tant, ara seran vàlides durant tot l'any. I en segon lloc, per tot el que afecta els treballadors públics; i per això he dit abans que és cert que hi ha un segment dels ciutadans, el segment de treballadors públics, que sí que notarà efectes de la segona fase de l'ajustament bianual que estem tenint, que són els treballadors públics. Evidentment, això no m'alegra. Vull fer constar que l'economia està en la situació que està. La crisi està afectant a tots els treballadors, no només els treballadors públics, a tots; el patiment és general. A mi ja m'agradaria que els treballadors que tinc més a la vora meva, doncs, estiguessin exempts d'aquest xoc; malauradament, no pot ser el cas, perquè les seves compensacions salarials vénen dels ingressos pressupostaris, els ingressos pressupostaris estan subjectes a totes les tensions i les demandes que vostès coneixen.

I sí..., ara ja dirigint-me al senyor Rivera, sí que hi ha una cosa més preciosa que un 5 per cent del salari, que és tenir feina; aquesta és més preciosa, i, d'aquesta, els treballadors en general no hi estan immunes; o sigui, que això és part del compartir i d'encaixar la situació en la qual estem i que tots confiem que puguem revertir en algun moment.

Ingressos. Hem d'augmentar els ingressos perquè, amb el mateix nivell de despeses, aquest any hem planejat 2,65; l'any que ve ha de ser 1,3. Això, doncs, vol dir que han d'augmentar els ingressos. A aquest augment d'ingressos en la proposta de pressupost s'hi arriba de dues maneres. Per una banda, hi ha una part

no recurrent –és a dir que ho podem fer en un any, excepcionalment, l'any 2012, però que no podríem repetir–, que és la disposició de patrimoni: concessions, vendes, etcètera. I en això hem pressupostat uns 888 milions. Aquest any han sigut 200, i, per tant, això és un increment important. Repeteixo que això no és repetible; si l'any 2013 fos tan difícil com és aquest any, això no ho podríem repetir. En aquest cas, esperem que l'any 2013 no sigui tan dolent, però si ho és també hem de pensar que l'any 2013, en el model de finançament avui vigent, sí que ens correspon el Fons de competitivitat. I, per tant, la disponibilitat del Fons de competitivitat podria substituir aquesta no-possibilitat de disposició d'actius, de manera que permetria singularitzar l'any, en el pitjor dels casos, justificaria una acció excepcional l'any 2012.

L'altre tipus de mesures són mesures d'ingressos que són repetibles i que, en principi, hi podem comptar per més anys. I n'hi ha una varietat, i vull posar èmfasi que el que hem presentat és una proposta de pressupost, que és una proposta que té elements oberts, que estem oberts a la negociació i, com que el Govern no compta, d'entrada, amb tots els vots necessaris per aprovar un pressupost, som ben conscients que hi han moltes coses que s'han de pactar en el procés d'esmenes amb els grups que ens puguin donar suport i que tinguin els vots necessaris per fer la diferència.

Quines són algunes d'aquestes mesures? Les aniré enumerant els pròxims cinc minuts, però deixi'm començar amb una, que encara no s'ha mencionat gaire, que és: incrementem la taxa-impost per actes jurídics documentats, però conceptualment la compensem amb mesures especials que són de bonificació i que afecten la dació. Per ser més precisos i com segurament saben, una possibilitat de facilitar el procés d'acomodació de dificultats en situacions d'hipoteca és que, si hi ha uns residents que tenen una hipoteca i que tenen dificultats econòmiques, és bo que les entitats financeres passin aquesta hipoteca a lloguer, amb un dret a transformar de tornada, des de lloguer a compra, quan la seva situació personal millori.

La implementació d'aquest esquema topava amb la dificultat que aquesta construcció implica dos actes jurídics documentats: un és el del pas a lloguer, l'altre és del pas de lloguer a propietat. Bé. Hi ha un sistema pel qual aquestes dues imposicions queden anul·lades.

Continuaré després amb altres mesures.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té ara la paraula el diputat interpellant, el senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, consellera... Jo, la veritat, no tinc ara en ment el Reglament d'aquesta cambra, però no sé si hi deu haver algun article que reprovi també o que eviti que un conseller no contesti o contesti el que li dóna la gana quan li pregunten per unes coses molt concretes.

No m'expliqui, senyor conseller, els pressupostos 2012! Li estic dient què ha fet vostè amb l'IRPF de la paga extra dels treballadors de Catalunya. Li estic preguntant quin tant per cent de retallada farà en els sous dels funcionaris de Catalunya. Li estic preguntant si pensa cobrar-li igual al senyor Mas o a mi per una recepta que a un senyor a l'atur. Què m'explica dels pressupostos? Si ja ho ha dit vostè. Ja hi érem l'altre dia! Una mica de respecte per la cambra, pels ciutadans i per la intel·ligència humana! Una mica..., senyor conseller. Vostè..., no li nego la seva capacitat matemàtica, el seu notable coneixement matemàtic, però un mínim de dignitat i de justícia. Això també és important conèixer-ho, en política, eh?

Vostè parla aquí dels funcionaris no com si fossin números. No, no..., és que diu vostè que, a sobre, han de donar gràcies per tenir treball. Escolti'm, els servidors públics han fet unes oposicions, que no els ha regalat vostè els sous! Que si fos per vostè, a més, la meitat estarien fora, ja ho sabem; però tenen oposicions, s'han guanyat el seu treball i es mereixen, com a mínim, que se'ls pagui la nòmina. Home, això és el mínim! Vostè sap la imatge de república bananera que dóna Catalunya no pagant ni les nòmines? Home, vostè..., després anem a buscar al mercat bons i paguem el 7,75. No m'estranya. I el 10, a aquest pas. Perquè, si jo hagués d'invertir a Catalunya, i no paga ni els sous dels treballadors i diuen que és un error informàtic quan han fet vostès un *decretazo* el dia 20 de desembre... Per favor, que no som «tontos»! Home..., no ens prengui el pèl, conseller.

Li ho he dit abans, aquesta actitud mereix no la reprovaçió, si seguim així anirem més lluny, perquè és que em consta, fins i tot –i no m'estranya–, que dintre el seu Govern i dintre el seu partit hi ha gent que no entén el que vostè ha fet. I no m'estranya –no m'estranya–; és intolerable el que vostès han fet. I ens ve aquí a explicar els pressupostos 2012, com si fos això enginyeria comptable. Que no, que són persones, famílies, treballadors, la nòmina, que no són subvencions, que és la nòmina; subvencions són el que vostè els dóna, mentrestant, a alguns grups de comunicació. Això és diferent. Que mentre això passa vostè segueix repartint subvencions a aquells que li han fet la campanya. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., 2 milions d'euros, fins i tot. Aquesta és la realitat.

Per tant, li venim a demanar avui aquí al Parlament que vostè expliqui com i quan retallarà, i en quin tant per cent, als servidors públics. Perquè, sap què passa? Mentre aquí estem parlant jo rebo missatges pel Twitter, e-mails de treballadors que han de suspendre les seves vacances aquest Nadal, perquè vostè ha fet una enginyeria comptable: ha tingut una gran idea, que comptabilitzi d'una altra manera. Sap què ha fet, vostè, amb aquests assentaments comptables? Deixar gent sense vacances. Això és el que vostè ha fet. Deixar gent que no arriba a final de mes, 220.000 famílies afectades pel que vostè diu que és un error informàtic.

Home, l'error jo no sé si és informàtic, potser l'error és fer comptabilitat amb persones; potser l'error és fer enginyeria comptable amb el dret més essencial del treball, que és cobrar el sou, i el pitjor de tot: ho fa

una administració pública, no ho fa una empresa. Vostè, senyor conseller, és responsable d'una administració pública, que és la Generalitat de Catalunya. I, per tant, la imatge que estem donant és lamentable, però, sobretot l'afectació a moltes persones.

I vostè no m'ha contestat a la taxa, en aquest sentit, de salut. Vostè opina, creu que cada comunitat pot posar impostos sobre els fàrmacs, sobre els malalts? Creu que ho pot fer? Ha llegit, vostè, l'informe del Ministeri de Sanitat? L'ha llegit? Fins a tres articles, fins a tres lleis afectades per aquesta legalitat. Li sembla poc important que els ciutadans hagin de pagar a partir d'ara per cada recepta? Li sembla poc important? Si? A mi em sembla molt important. Vostès ja sé que al final han d'ajustar la comptabilitat, però és que els pressupostos són la llei més important, i també aquests tipus de taxes que vostès fiquen afecten les persones, afecten les famílies i, el pitjor, afecten a tothom per igual. Li ho he dit: jo estic disposat a debatre quant hem de pagar cadascú. Però després vostès són els mateixos que suprimen l'impost de successions, els mateixos que posen taxes per cobrar sobre els fàrmacs, el mateix Govern. I ara ens quadren els números –ara ens quadren–: que les classes mitjanes i populars suportin aquesta crisi.

Per tant, nosaltres, resumint i acabant, volem i demanem a tots els grups de la cambra, i especialment al Partit Popular, que repensin la reprovaçió del conseller per les mesures preses amb els servidors públics de Catalunya. No té cap cabuda, és intolerable que això passi. I avui pot ser aquest Govern i demà un altre, i de cap color, de cap color polític es pot permetre. Perquè això vostès ho saben, perquè aquest decret no ens vinguin a vendre que és un error informàtic, que no s'ho creu ningú. Aquest decret està aprovat el dimarts, i vostès ho saben des de fa temps.

I, finalment, senyor conseller, no ens vingui un altre cop amb la cançó del senyor Homs i la seva..., de la disposició transitòria, de la disposició addicional, ni dels 759 milions. Això són diners per fer obra pública, no per pagar nòmines... (*Veus de fons.*) Senyor conseller, no em faci aquest gest i tingui una mica d'educació, que estem al Parlament de Catalunya. Home, per favor... (*Remor de veus.*) Per favor...

El vicepresident primer

Si us plau, il·lustre diputat...

Albert Rivera Díaz

Senyor president...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, acabi ja, que se li ha exhaurit el temps.

Albert Rivera Díaz

Sí, vaig acabant, però li demano al conseller una mínima educació, perquè el mateix respecte que jo tinc per vostè l'ha de tenir vostè per als diputats de la cambra...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, se li ha acabat el temps.

Albert Rivera Díaz

No, no..., ja veig que se m'ha acabat el temps, perquè resulta que quan un li diu...

El vicepresident primer

Si us plau... –si us plau.

Albert Rivera Díaz

Puc seguir? Acabo, president.

El vicepresident primer

Acabi –acabi. Senyor Rivera, acabi, que se li ha exhaurit el temps.

Albert Rivera Díaz

Només li demano al conseller que no aixequi la mà així quan un està fent política i defensant un programa electoral i un model de societat. Tenim el mateix dret a dir-li a vostè això que vostè a contestar aquí. I, si pot, contesti el que li he preguntat i no el que li doni la gana.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

També, per exercir el torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Li demano excuses. Vostè té tot el dret de fer demagògia des d'aquí, li reconec tot el dret.

La pregunta que jo em pensava que estava contestant era sobre concreció de les retallades i augments de taxes, i, per tant, això és el que estic contestant.

No sé si vostè estava aquí aquest dematí, però preguntes sobre el tema de les retencions, les he contestades aquest dematí; les puc repetir, però em sembla que no val la pena que les repeteixi.

Sí que diré que vostè no trobarà cap prova o cap enunciat que jo hagi dit que això s'ha fet per raons informàtiques. Això deu ser un invent. Jo..., home... *(Veus de fons.)* Ah, celebros..., celebros que vostè faci tant cas al diari Ara, eh?, ho celebros, que tingui tanta credibilitat en vostè el diari Ara. Jo no he dit això, en absolut. Per tant, demani-li al diari Ara que digui d'on... *(Persisteix la remor de veus.)*

El vicepresident primer

Si us plau...

El conseller d'Economia i Coneixement

...que digui d'on ho ha tret. No s'ha fet per raons informàtiques –no s'ha fet per raons informàtiques. Ja està. No s'ha fet per raons informàtiques, s'ha fet per les raons que he explicat aquest dematí, que poden ser més bones, poden ser més dolentes..., això és opinable. I, per l'aspecte d'informació, ja he demanat excuses. El tema que aquests diners, si eren per a infraestructures o no..., una altra vegada no sé si era aquí o no era aquí, però és que, si no ho ha entès, és que o no ho vol entendre o el cap no li dona per a més, però la cosa era ben clara i transparent.

Sobre les noves taxes que es proposen, efectivament n'hi han tres. Una té a veure amb arribar al límit amb el cèntim sanitari. En això, és veritat que hi ha una controvèrsia a Europa, és molt possible que amb aquesta forma aquesta taxa no existeixi dintre de dos o tres anys, però també és evident que estem en un procés dinàmic, moments excepcionals, etcètera. En aquests moments és legal i, per tant, hi participem amb la legalitat del moment, però efectivament és possible que això evolucioni amb el temps.

Sobre el tiquet moderador, dues observacions. Una, que som plenament conscients que no han d'haver-hi topalls per dalt, llindars, etcètera, i que estem totalment oberts a modular, a afinar i a negociar aquests aspectes. És ben sabut que Espanya té un consum de medicaments per sobre de la mitjana europea. Hi ha altres països on el que estem proposant existeix, no és cap cosa que vingui vés a saber d'on. Tots sabem que al final hi ha molts medicaments que acaben no utilitzant-se. Per tant, l'èxit d'aquesta mesura, realment, seria que fos un factor d'una certa limitació del consum farmacèutic i, per tant, un estalvi. La seva finalitat principal no és, ni molt menys, de recaptar. I, evidentment, si altres comunitats autònomes ho volen fer, magnífic; jo no hi tinc cap inconvenient.

I l'última mesura de tipus taxes és la taxa turística, a la qual vostè no s'ha referit. Jo m'imagino, deixi'm imaginar..., també hi està en contra, eh?, també deu estar-hi en contra, perquè no ho fan els altres, perquè és «anar pel seu compte». Doncs, miri, en fi, pensem que hem de cuidar aquesta indústria i hem de tindre programes potents de promoció turística, i això ha de generar recursos des del sector, i per això..., sabent també que s'ha de negociar i modular.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellacions

al Govern sobre la política d'incompliments en matèria econòmica i financera del Govern de l'Estat (tram. 300-00104/09) i sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors (tram. 300-00106/09) (retirades)

(Les interpellacions corresponents als punts tretzè i catorzè de l'ordre del dia han estat retirades.)

Interpel·lació

al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 300-00107/09)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Juan Milián.

Juan Bautista Milián Querol

Gràcies, honorable vicepresident. Senyores, senyors diputats... Honorable vicepresidenta, el seu Govern i el grup parlamentari que li dona suport van arribar a un compromís amb el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya per als pressupostos de la Generalitat del 2011. El tercer punt d'aquest compromís, el que fa referència a la nova orientació de les funcions i la gestió de les oficines d'acció exterior de la Generalitat, és molt clar. En aquest punt, des del Partit Popular demanàvem –i així s'hi va comprometre el seu Govern– que es canviés l'orientació de les funcions i la gestió d'aquestes oficines i delegacions a l'exterior. Nosaltres creiem que han de tenir com a funció primordial donar tot el suport possible a les necessitats integrals d'internacionalització de l'economia i l'empresa catalanes.

En un context com l'actual, de forta crisi econòmica, de globalització i d'una major competència de les economies emergents, l'acció exterior del Govern de la Generalitat s'ha de centrar en la internacionalització de la nostra economia. L'activitat de les delegacions s'ha de reorientar cap a l'atracció d'inversions estrangeres cap a Catalunya, i també a facilitar les exportacions de les empreses catalanes.

Senyora vicepresidenta, no té cap sentit que Catalunya tingui una política exterior que pretengui ser una representació política o diplomàtica, no té sentit que s'estigui encara seguint la línia o les línies que van iniciar el tripartit i, més concretament, el senyor Carod-Rovira. I és que l'acció exterior ha passat per diverses etapes els últims anys; ha estat un terreny força canviant, fins i tot diria que convuls.

Certament, en l'anterior etapa de Convergència i Unió al Govern, hi havia una acció exterior, diguem-ne, de viatges i connexions internacionals amb un objectiu de promoció econòmica i comercial de Catalunya. Després, amb el tripartit, amb el Govern del tripartit, els objectius canvien i es produeix una reestructuració de l'acció exterior força particular i molt lligada a la

idiosincràsia del que va ser aquell Govern, on almenys hi havia dues polítiques bastant diferenciades respecte a l'acció exterior. Algunes funcions es van quedar a Presidència, i d'altres van anar al departament del llavors conseller en cap. Seria difícil parlar, doncs, d'un model clar, ja que l'acció exterior es va veure perjudicada per la crisi política permanent d'aquell Govern. Més tard tot torna a canviar per a passar el gruix de l'acció exterior al Departament de Vicepresidència, i sota la direcció del senyor Carod-Rovira és quan neix la figura de les delegacions del Govern de la Generalitat a l'exterior, amb vocació de fer una mena d'ambaixades polítiques catalanes.

És a dir, els últims deu anys, l'acció exterior de la Generalitat ha degenerat des d'una política que apostava per la promoció econòmica i comercial de Catalunya a una politització excessiva; una politització excessiva en la qual l'actual Govern continua instal·lat.

És veritat que ara hi ha una major unitat directiva sota el Departament de Presidència i la Secretaria d'Afers Exteriors, només faltaria. Ara són govern d'un partit, d'un sol partit, no de tres. Però continua aquest desgavell, com deia, amb els objectius i amb les delegacions a l'exterior. És a dir, es torna a una estructura unitària, però es continua amb la pràctica del tripartit de molta ambaixada i molta politització.

A l'acord per als pressupostos també demanàvem –i així s'hi va comprometre el seu Govern– una coordinació amb altres institucions de l'Estat d'anàloga naturalesa i funcions en l'àmbit de l'acció exterior. Ho demanàvem perquè creiem que és important si volem ser més eficients. En aquest sentit, potser seria interessant la participació activa del Govern de la Generalitat en el marc de la conferència..., o en les reunions celebrades en el marc de la Conferencia de los Gobiernos de las Comunidades Autónomas. Menysprear aquesta oportunitat de coordinació horitzontal de les comunitats autònomes no sembla massa intel·ligent quan ara el que fa falta és treballar junts, més junts que mai, per sortir de la crisi econòmica. Espero que les ànsies d'aquest Govern de tenir només una relació bilateral amb el Govern de l'Estat, amb el Govern d'Espanya, no siguin superiors al seu seny. Aquesta *conferència* pot ser un dels marcs per a coordinar l'acció exterior de les comunitats autònomes, que la facin més eficient i més forta. Aprofitin, doncs, aquesta oportunitat, i no la deixin perdre per culpa d'un desig de vocació independentista d'aparentar ser un estat. Els catalans, i menys en èpoques com aquesta, no estem per a perdre oportunitats; no estem ni per a perdre oportunitats, ni per a continuar amb duplicitats administratives, com moltes vegades ens trobem en l'acció exterior, ni tampoc per a despeses supèrflues.

Amb un dèficit i un deute com el que té la Generalitat de Catalunya, el Govern hauria de ser el primer interessat a eliminar duplicitats i aprofitar sinergies amb altres institucions. El sentit comú, i més en una època com l'actual, diu que no té gaire sentit gastar o malbaratar diners públics en allò que ja fan altres. I és que el Govern de Convergència i Unió ha retallat el que no hauria d'haver retallat i no racionalitza allò que hauria d'haver racionalitzat. Perquè hi ha molt per

racionalitzar en el sector públic català, i sobretot hi ha molt per racionalitzar encara a l'acció exterior de la Generalitat. És època de reduir l'Administració supèrflua, és hora de deixar de malbaratar diners públics en lloguers de luxe, és hora de suprimir ambaixades i de reorientació de l'acció exterior del Govern cap a una promoció econòmica i comercial, perquè l'objectiu número 1 de la gran majoria dels catalans és sortir de la crisi econòmica. Posem, doncs, l'acció exterior, senyora vicepresidenta, al servei d'aquesta gran majoria de catalans.

I finalment, en aquesta mateixa línia, el document signat pel Govern i el Partit Popular també comprometia el Govern a centrar-se en aquelles àrees que fossin imprescindibles per a la internacionalització de les empreses catalanes. Hem de suprimir aquelles delegacions que no aportin un plus en els objectius que he esmentat.

Posem-ne casos concrets: la delegació de Buenos Aires. La delegació de Buenos Aires és tot un error estratègic des del punt de vista econòmic. Potser és d'interès per al Govern, però des del punt de vista empresarial tindria molt més sentit una delegació centrada en els interessos empresarials al Brasil o a qualsevol altre país dels denominats BRIC. Si des del mateix Govern es considera que aquesta delegació té poca rellevància, no esperin més: tanquin-la.

Altres ambaixades, com les de Londres, Berlín o París, tampoc tenen sentit si prioritzen la internacionalització econòmica, la promoció de les exportacions o l'atracció d'inversions. No tenen sentit perquè dintre del marc de la Unió Europea, dins del mercat comú, els empresaris no troben tants problemes per a exportar o per a invertir com podrien ser en els països amb economies emergents. Estem d'acord que fa falta una delegació potent a Brussel·les, però les altres tres delegacions europees no tenen gaire sentit des del punt de vista econòmic i empresarial. Una prova definitiva és que cada dia surten avions, molts avions *low cost* des de Catalunya, amb empresaris que van a Berlín, Londres o París a fer negoci i en poc més d'una hora són allí, tenen la mateixa moneda i estan en el mateix mercat, sense necessitar l'ajuda de cap delegació.

Des del punt de vista econòmic, hi ha llocs, doncs, on les delegacions podrien obrir més portes i podrien fer més servei. Hem de reorientar, doncs, l'acció exterior de la Generalitat i hem de reduir el cost de la política d'ambaixades d'aquesta.

Al meu grup parlamentari –i crec que és una pregunta que es fan molts catalans– ens agradaria saber quin és el cost real de la política exterior del Govern. Ens agradaria saber el cost anual de cada una de les delegacions, el cost dels lloguers de les delegacions i el de les oficines, el cost total, no només aquell que surt al pressupost de la Secretaria d'Afers Exteriors, sinó també el que paguen altres entitats públiques per l'espai d'algunes d'aquestes delegacions, com podria ser el cas, per exemple, de l'Institut Ramon Llull. Perquè gràcies als convenis entre l'Institut Ramon Llull i l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, ACCIÓ, del Departament d'Empresa i Ocupació, sabem més o

menys el que aquesta última paga pel lloguer de les delegacions de París, Berlín i Nova York. Per exemple, sabem que paga 442.500 euros l'any de lloguer pels tres-cents metres quadrats d'oficina al Rockefeller Center de Nova York, 442.000 euros; o, per exemple, sabem que paga 400.000 euros l'any pel lloguer dels sis-cents metres quadrats a París. Ho dic perquè el pressupost d'Afers Exteriors és d'uns 32 milions d'euros, dels quals 1.142.000 són en concepte de delegacions i oficines exteriors, però, clar, el gruix de la despesa no està en aquesta partida pressupostària.

El que nosaltres volem, doncs, senyora vicepresidenta, és que els catalans coneguïn exactament el cost de la política exterior del Govern. I també volem saber si el Govern reorientarà l'acció exterior, deixarà de banda els interessos polítics i posarà per davant els interessos econòmics de tots els catalans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyor diputat, permeti'm que saludi el secretari general d'Afers Exteriors, que ens acompanya, així com el director general també d'Exteriors, que també ens acompanya.

Senyor diputat, bé, jo crec que convindrà vostè amb mi que cap política exterior té sentit si no és en funció de la política interior, és a dir, en funció d'allò que vulguem ser i d'allò que vulguem aconseguir per al nostre país i per als nostres ciutadans; en definitiva, és en benefici de l'acció que volem que tinguï la nostra política exterior. I, per tant, tota política exterior ha de raure a buscar en la nostra mateixa acció cap enfora allò que necessitem, allò que ens sigui útil per als nostres objectius de millora i de benestar cap endins, no?; per tant, també de la nostra afirmació col·lectiva i de la nostra facilitació de les millors possibilitats als nostres ciutadans, a les nostres empreses, i també a les nostres institucions.

La nostra política exterior, la nostra acció cap enfora, ha de respondre, doncs, als interessos reals de país. I en aquest moment –i vostè segur que coincidirà amb mi–, amb una conjuntura econòmica complexa, la política exterior ha de tenir com a objectiu clar, com a objectiu prioritari, contribuir a millorar la nostra economia i benestar i, en aquest sentit, a ser la punta de llança de la internacionalització de la societat catalana en el seu conjunt. I és en aquests moments, i hi vull insistir, que des del Govern volem prestar una especial atenció a la dimensió econòmica de l'acció exterior, acompanyant tots els esforços de les nostres empreses per obrir-se a nous mercats, tot prioritzant especialment també la captació d'oportunitats empresarials amb retorn cap a Catalunya.

I és per això que la Generalitat ha posat tota la xarxa d'oficines a l'exterior al servei d'aquest objectiu, de la internacionalització de l'economia catalana, i hem establert tota una sèrie d'objectius, tota una sèrie de mecanismes que milloren a més a més la coordinació entre les delegacions del Govern a l'exterior i les oficines sectorials del Govern. I no tenim cap dubte que aquesta presència a l'exterior pot i ha de promoure accions per a la recuperació econòmica de Catalunya.

I també hem estat d'acord que, tanmateix, era necessari reestructurar aquesta xarxa d'oficines i delegacions per assolir-ne la seva màxima rendibilitat, la seva màxima eficiència, especialment en temps de crisi. Simplificar estructures, reduir despeses, maximitzar esforços i oportunitats és una obligació especialment en temps de crisi. Aquest matí ho hem vist amb l'aprovació de tres lleis òmnibus –aquest dematí, una, la de promoció econòmica– que van justament en aquesta línia.

La disposició addicional novena de la Llei 7/2011, de 27 de juliol, la Llei de mesures fiscals i financeres, estableix ja les prioritats del Govern en la seva presència exterior i estableix el mandat al Govern d'aprovar un pla de reestructuració de les oficines d'acció exterior de la Generalitat durant l'exercici del 2011.

I és en compliment d'aquest mandat que el Govern té previst aprovar en breu un pla de reestructuració de les oficines d'acció exterior de la Generalitat. Amb quin objectiu? Doncs, amb l'objectiu de reestructurar aquestes oficines per donar compliment, com li deia, a les prioritats del Govern indicades en aquesta resolució i que ara li passo a detallar.

Primer, com li deia, prioritat; prioritat, la internacionalització de l'economia i de les empreses catalanes, sense perjudici de la necessària promoció de Catalunya al món; garantir el màxim nivell d'eficiència de les oficines d'acció exterior i coordinar-se amb les institucions de l'Estat a l'exterior, i centrar també l'acció exterior de les àrees geogràfiques prioritàries i imprescindibles per a la internacionalització de les empreses catalanes.

Vostè sap que, arran del debat de política general al Parlament, es va aprovar una resolució que es feia ressò del mandat d'aquesta llei, una resolució que instava el Govern a presentar davant el Parlament, en un termini de dos mesos, un pla de reestructuració de les oficines d'acció exterior que vostè ara mateix hi feia referència. I és amb aquest termini, perquè el 5 de desembre, doncs, s'ha informat ja aquest Parlament que aquest pla es trobava en tramitació i que anirà aviat a govern, que donàvem compliment a aquest mandat, com li deia, parlamentari.

Però deixi'm acabar aprofundint una mica més en la prioritització, que ara li feia referència, de les àrees geogràfiques que preveu la llei. Des del Govern, som plenament conscients que, si volem ser eficients, no podem arribar a tot arreu. I és per això que hem identificat des del Govern diferents àrees, diverses àrees geogràfiques, que considerem prioritàries, les quals, com és lògic, han de tenir una estratègia diferenciada, una estratègia d'actuació pròpia.

La Unió Europea. La Unió Europea és el nostre primer mercat i el nostre primer marc polític exterior de referència; avui, ja és el nostre mercat interior, concentra el 67 per cent de les nostres exportacions. I és, per tant, en aquest sentit que és imprescindible i indispensable comptar-hi, amb veu pròpia, a més a més, per defensar i promoure els interessos de les empreses, els interessos de la societat catalana, així com també per donar-los suport, per acompanyar-los davant les institucions i òrgans de la Unió Europea.

Igualment, senyor Milián, cal fer una atenció especial a aquells mercats veïns i que són d'una gran importància per a l'economia catalana. I em refereixo, en aquest sentit, a la importància de les delegacions del Govern a França, a Alemanya i al Regne Unit. Són fonamentals per mantenir i incrementar la capacitat exportadora de l'economia catalana i promoure una imatge de Catalunya que ofereixi rigor, que ofereixi innovació i que també ofereixi qualitat.

També ha de ser objecte d'una atenció prioritària en l'acció exterior catalana l'àrea de la conca sud de la Mediterrània, amb especial èmfasi al Marroc, país en el qual la presència catalana s'estén a nombrosos sectors.

I als Estats Units. Els Estats Units vostè sap perfectament que són la primera economia mundial i amb un gran potencial per a les empreses catalanes en tots els àmbits, especialment en àmbits com la biotecnologia, la innovació i la recerca.

L'actuació de la delegació ha de dirigir-se a fonamentar els contactes, les relacions entre emprenedors catalans i emprenedors nord-americans per afavorir especialment els intercanvis comercials i l'atracció de noves inversions, prioritzant, però, aquelles inversions, les relacions amb aquells estats amb els quals la relació és més estreta, com, per exemple, Califòrnia i Massachusetts.

Des del Govern, volem també mantenir les relacions amb els països d'Amèrica Llatina amb importants lligams amb Catalunya, com ara, per exemple, l'Argentina, però intensificar la promoció econòmica de Catalunya en tots els països del con sud, especialment amb potències de gran creixement econòmic, com, per exemple, el Brasil.

Finalment, i per acabar aquesta primera intervenció, voldria fer una reflexió envers l'Àsia, perquè el mapa del món vist per un oriental té l'oceà Pacífic al centre, té Àsia a l'esquerra i Amèrica a la dreta. I en aquest mapa Catalunya és un petit gra de sorra a l'extrem esquerre del mapa, i així és com ens veuen els països asiàtics. I som nosaltres, som Catalunya, els que hem d'anar guanyant centralitat en la cartografia econòmica. Perquè vostè convindrà amb mi que Europa ja no és el centre del món, com es reflectia en els nostres –segurament que no en els seus, però sí en els nostres– atles escolars. Ara vivim ja en un món global i intercomunicat, ple de reptes i ple d'oportunitats, però que cal sortir a buscar. I és en aquest sentit que Catalunya no pot deixar de banda l'oportunitat de ser-hi present; té l'obligació de ser-hi present i promocionar les seves empreses, els seus productes i la seva imatge com

a porta d'entrada a Europa, i molt especialment a la Xina, al Japó i a l'Índia.

Ja sense finalitzar..., però sí que m'agradaria que d'aquesta intervenció es quedés amb dos conceptes: diplomàcia econòmica i màxim suport institucional a la internacionalització de les empreses, de l'economia catalana, són i és la guia que guia tota la nostra acció exterior des del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular.

Juan Bautista Milián Querol

Gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats... Honorable vicepresidenta, li agraeixo el to, eh?, de la seua intervenció, i podem compartir alguns principis. Vostè diu que hem de fer una política exterior, tenint en compte els interessos econòmics i empresarials catalans. Ho celebro. El problema és que no veiem que aquests principis es materialitzen; ni tampoc he sentit que ens digui el cost de les delegacions, com li he demanat, el cost de cada una d'elles.

Miri, poca gent entén que s'estigui retallant en el benestar de les persones i es mantingui la despesa en qüestions merament identitàries o d'interessos polítics particulars. I tampoc és aquesta una època per a jugar a simulacions. No estem per a imitar un estat, perquè Catalunya ja té un estat, que és Espanya, i és qui fa les tasques diplomàtiques i de representació política corresponents.

La política nacionalista, senyora vicepresidenta, ens està sortint als catalans molt cara. Els catalans tenen altres prioritats com sortir de la crisi i destinar els recursos públics a allò que és realment important per al foment de l'economia i la generació de llocs de treball.

A mi m'agradaria realment creure-la quan diu que els criteris econòmics tenen una gran importància en l'acció exterior del Govern, però, si és així, és hora d'actuar i no deixar-se portar per la inèrcia política de l'anterior Govern.

Li recordo que van arribar vostès a un acord amb el Partit Popular per a reorientar l'acció exterior de la Generalitat, i poca cosa ha canviat des de llavors, continuem amb unes delegacions que poc tenen a veure amb la internacionalització de l'economia catalana, amb la promoció comercial o amb l'atracció d'inversions.

Vostè ara ens deia que les delegacions europees, les de Berlín, París i Londres, fan moltes tasques d'ajuda a l'exportació de les empreses catalanes. Bé, entri, per exemple, a la pàgina web de la delegació de Berlín i miri quines són les seves activitats; poc tenen a veure amb aquests temes que he esmentat. I ja no diguem la delegació de Buenos Aires.

Senyora vicepresidenta, si volen realment un govern que sigui *business friendly*, jo li recomano que no ens perdem amb governs *nation building*; una cosa està totalment renyida amb l'altra. I per això li demanem al Govern una reorientació clara de la seva política exterior. Governar és prioritzar i governar bé és prioritzar bé. I quan els recursos són escassos el que s'ha de fer és afinar i tenir molt en compte els interessos i problemes reals dels catalans.

Escolti, si hi ha diners per a pagar aquesta despesa de lloguers de luxe, jo espero que d'aquí a un parell d'hores, quan presenti una moció sobre els centres especials de treball, que donen feina a persones amb discapacitat, no em diguin que no hi ha diners per a ells, perquè llavors m'estaran dient que sí que hi ha diners, però que el problema és que les prioritats del Govern no són les prioritats dels catalans; m'estaran dient que prefereixen pagar lloguers de luxe, lloguers de 400.000 euros al Rockefeller Center de Nova York i altres de 400.000 euros a París, abans que pagar per unes polítiques socials que els catalans necessiten.

Potser em dirà que aquests lloguers són la xocolata del lloro, però és que a Acció Exterior hi ha tota una granja de lloros. Els catalans estem pagant una autèntica granja de lloros entre delegacions i oficines de la Generalitat.

I ja li anuncio que la moció subsegüent a aquesta interpellació anirà en aquest sentit, anirà en el sentit d'acabar amb aquesta granja de lloros, com deia, i de complir els compromisos que el seu Govern va assolir amb el Grup Parlamentari del Partit Popular respecte a la reorientació de l'acció exterior, en primer lloc, convertint les delegacions del Govern de la Generalitat a l'exterior en oficines, en autèntiques oficines, de suport a l'empresa catalana; en segon lloc, reorientant l'activitat de l'acció exterior del Govern de la Generalitat cap a la internacionalització de l'economia catalana, l'atracció d'inversions i el foment de les exportacions.

I finalment demanarem en aquesta moció que es reestructuri la presència exterior de la Generalitat, donant absoluta prioritat, com deia vostè, i esperem que ho faci, a aquelles àrees de major potencial creixement per a empreses catalanes.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora vicepresidenta, diputats, diputades.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Senyor diputat, tal qual he acabat la meua intervenció, la torno a començar: diplomàcia econòmica, suport institucional a la internacionalització de l'economia catalana, aquest és el full de ruta que ens guia.

I vostès solen insistir bastant, i en això coincidim, en el discurs aquell que diu a la ciutadania catalana que el

que interessa és sortir de la crisi i que demanen constantment propostes a aquest Govern. I diuen a vegades que el Govern està encallat. I això són propostes. Perquè, si jo els dic que la internacionalització de les nostres empreses és una proposta per sortir de la crisi, segur, senyor Milián, que vostè coincideix amb mi.

I suposo que també està d'acord que les relacions exteriors d'aquest Govern siguin la punta de llança de la internacionalització de l'economia, no?, i de la promoció dels interessos de Catalunya al món. Suposo que també hi deu coincidir.

I, per tant, suposo que li sembla oportú que aquest Govern promogui l'esforç de les relacions institucionals amb altres governs, amb xarxes i amb organismes internacionals. I segur que li sembla oportú, també, que es millori la posició de Catalunya a la Unió Europea. N'estic convençuda. Com també estic convençuda que vostès comparteixen que es promogui la cultura catalana arreu del món, una cultura catalana que, no ho oblidem, significa també que hi ha indústria cultural i, per tant, també, en aquest sentit, generadora de riquesa econòmica i no només, que també, intel·lectual o espiritual, no?

Per tant, jo estic convençuda que a vostès això els sembla bé, no?, perquè, si no, la veritat, jo no ho entendria i suposo que, segurament, doncs, molta altra gent tampoc.

Vostè em preguntava el cost i jo li explicava el benefici i el retorn cap a Catalunya. Vostè em deia que hi havia un acord per reorientar..., i jo li he dit que sí, que a més a més, doncs, el Govern es va comprometre, en un termini de dos mesos, a presentar un pla de reestructuració, però que va en aquestes línies que li deia abans, no?, la diplomàcia econòmica i, sobretot, agafar la punta de llança de la internacionalització de les nostres empreses com a referent en la política exterior. I això és el que he volgut avui explicar-li, posar-li sobre la taula.

Dir-li a més a més, doncs, que la finalitat d'aquesta coordinació amb ACCIÓ és justament oferir solucions personalitzades a moltes empreses catalanes que volen implantar-se en nous països, i que les delegacions que hi ha han d'actuar en aquesta línia, en la línia de crear oportunitats de negocis i, per tant, en aquest sentit, donar oportunitat i acompanyar al màxim les empreses catalanes, no?, i conèixer el que Catalunya pot oferir, i també conèixer el mercat objectiu per delimitar oportunitats, també ens permetrà posar-nos en contacte amb empreses catalanes amb socis i mercats exteriors.

Per tant, per acabar, senyor diputat, internacionalització de l'economia catalana, imprescindible per a aconseguir el creixement econòmic i assentar-lo especialment amb estructures comercials més diversificades, més sòlides, davant qualsevol inestabilitat.

I promoció de Catalunya també com a destí turístic. No n'hem parlat aquí, no?, però, la presència de l'exportació dels béns culturals, l'ajuda, com li deia abans, de la internacionalització de les empreses catalanes i la necessitat també de presentar Catalunya al

món com una marca de qualitat, com una marca de fiabilitat i seriositat emprenedora, són els objectius també d'aquesta xarxa a l'exterior, que estic convençuda, doncs, que en el decurs de la moció que vostè ens presentarà trobarem les bases per trobar-hi un acord.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 302-00086/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, la motivació i el sentit d'aquesta moció van en la línia d'allò que vam fer fa quinze dies en el debat en què es va substanciar la interpellació sobre les polítiques d'habitatge.

I, en aquest sentit, presidenta, li anuncio que hem arribat a una esmena transaccional dels grups que han presentat... –el Partit Popular, Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya–, sobre el text de la moció que jo li passo a lliurar i a la qual em referiré. *(Veus de fons.)*

Agraeixo a aquests grups la presentació dels textos esmenants, i, sobretot, em referiré bàsicament en aquesta orientació de què volíem i què volem, com a Grup Socialista, que pugui sortir avui, si tenim el vot majoritari de la cambra per a aquesta moció.

A nosaltres ens preocupa, i molt, la situació de les persones desnonades o amb risc de desnonament per la situació hipotecària. És un tema que no és nou, és un tema que s'arrossega de fa uns anys, i la nostra insistència –així ho vam fer també en el debat de política general, ho vam dir també en la interpellació que vam substanciar amb el conseller Recoder i ho hem dit també a la Comissió de Territori i Sostenibilitat– és dotar els instruments públics de suport a les famílies i a les persones amb risc de desnonament dels elements i dels instruments públics necessaris –suport jurídic, administratiu, financer, d'assessorament– per tal que la mediació pública es converteixi..., que la mediació pública entre els afectats i les entitats bancàries es constitueixi de forma real en un servei públic. I en un servei públic que ha de ser i té –com ho té ara, Ofideute, eh?– el segell del Govern de la Generalitat, la responsabilitat i la titularitat del Govern de la Generalitat, però també dels ajuntaments dels municipis, que han creat les seves pròpies estructures per treballar al cos-

tat dels seus ciutadans i les seves ciutadanes afectades per aquest tema.

I és en aquest sentit que hem plantejat la necessitat que l'Ofideute es doti de més instruments tècnics, professionals i de més recursos, per fer aquesta feina. I és per això, també, que acceptem l'esmena número 2, transaccionada amb Iniciativa per Catalunya, l'esmena número 2 d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que fa referència, justament, al suport als serveis municipals que es dediquen a aquesta feina.

Jo crec que seria una de les qüestions fonamentals que poguéssim aprovar aquesta potenciació, aquest estímul, aquest foment dels serveis públics de mediació, que són un dels elements bàsics per poder pal·liar la situació d'aquesta gent que està afectada, d'aquests ciutadans i ciutadanes que estan afectats.

El segon, que també li ho dèiem al conseller... Conseller, malgrat la crisi econòmica, malgrat la situació que hi pugui haver de les finances públiques, prioritzi els recursos que té, destinant-los a dues polítiques: la del foment del lloguer, i, per un altre cantó, aquelles que fan referència al foment de la rehabilitació de l'habitatge i de la millora urbana. Per què? Perquè signifiquen, no exclusivament una inversió en els barris de les nostres ciutats, en el perfil urbanístic en la seva equació territorial, sinó que signifiquen, fonamentalment, des de Territori i Sostenibilitat, una aposta –una aposta– sincera per la creació d'ocupació.

La rehabilitació no només millora la capacitat d'accés a l'habitatge de moltes persones, no només millora l'habitatge de moltes persones que necessiten l'adaptació del seu habitatge –ja sigui des del punt de vista de l'accessibilitat o ja sigui des del punt de vista de la millora de les condicions d'estalvi energètic–, sinó que és, a la vegada, una font de creació d'ocupació. I allò que en un municipi poden ser quatre o cinc persones..., amb la suma de diversos municipis pot crear, d'alguna forma, un volum important d'ocupació; podem calcular que..., amb els ingressos que hi ha destinat ja el Govern de la Generalitat, l'any 2010, rebaixats l'any 2011, demanem que tornin a ser els del 2010 en aquesta matèria, podem mantenir i, a la vegada, crear milers de llocs d'ocupació en un sector que està realment afectat.

Agraeixo també a la senyora Dolors Montserrat, a la diputada Dolors Montserrat, l'aportació que ens fa de recollir, en aquesta moció, les recomanacions del Síndic de Greuges pel que fa al redreçament dels deutes hipotecaris i a les mesures que planteja –ella també en farà l'explicació–, recollides en la Llei d'acompanyament de pressupostos, però que nosaltres creiem oportú fer-ho en aquest moment i incorporar-ho aquí.

I presidenta, només, per acabar, dir-li al senyor Milà..., hi ha una esmena molt important que fa el senyor Milà sobre l'increment de recursos per a ajuts al lloguer. Compartim plenament aquesta necessitat. Però, amb això del joc, que vostè i jo coneixem molt bé, d'aquell llibre extraordinari que deia Lenin, *Un pas enrere, dos passos endavant*, fem una cosa, el joc entre la tàctica i l'estratègia, he preferit millor, doncs, enrobustir, eh?,

enfortir allò que eren els serveis, les ajudes i les mocions i les esmenes vinculades al servei públic d'ocupació que no aquestes.

Però, li dono la meua confiança que tot allò que m'imagino que vostè presentarà en els pressupostos, que també jo presentaré, doncs, trobarem el punt de trobada, justament, d'aquesta esmena, que no acceptem avui perquè volem remarcar aquest perfil, però no perquè no estiguem d'acord amb la seva necessitat.

Moltes gràcies, diputats, diputades, presidenta, conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, per defensar les esmenes presentades.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per fer referència a la moció que ha presentat el Grup Socialista i de forma especial el senyor Labandera.

Nosaltres coincidim en aquesta moció, per solidaritat, davant la situació de precarietat que es troben moltes famílies que no poden fer front al deute hipotecari, entre d'altres, i, evidentment, els desnonaments que pateixen les mateixes famílies.

En segon lloc, perquè el plantejament de la moció coincideix, senyora presidenta, amb la nostra línia d'actuació o d'acció, mitjançant diverses iniciatives parlamentàries que hem portat a terme i que estem portant a terme al Parlament de Catalunya.

I, en tercer lloc, perquè creiem que és un bon moment parlamentari, davant dels pressupostos que el conseller, el senyor Mas-Colell, o millor dit, el mateix Govern va presentar, abans-d'ahir, al Parlament de Catalunya, i, per tant, és el moment de la possibilitat dels diputats i dels grups parlamentaris d'esmenar-los en la línia del que avui, evidentment, podem aprovar i prioritzar, totes aquestes qüestions que es mantenen dintre d'aquests sis punts i que nosaltres hem intentat esmenar-los.

Hem fet una esmena que va en la línia del que..., va venir el síndic de greuges al Parlament de Catalunya i va fer una presentació –i crec que molts diputats i diputades hi eren presents– de les mesures presentades per al redreçament dels deutes hipotecaris, especialment pel que fa a les mesures fiscals aplicables a la novació i subrogació dels crèdits hipotecaris.

Per tant, el nostre grup parlamentari hi donarem suport. Creiem que és una moció completa: parla del lloguer, de l'accés a l'habitatge, de l'Ofideute, com millorar-ne el servei, del Pla d'actuacions per a la rehabilitació i millora urbana i la dinamització econòmica –el que deia el senyor Labandera, els llocs de treball–, l'impuls a la rehabilitació i, evidentment, els convenis que es poden fer amb el tercer sector; però, també, una peça clau que s'ha incorporat que és el tema dels ajuntaments: com podem, evidentment, aju-

dar i col·laborar que els ajuntaments, que són els que estan en primera línia i que evidentment també han de donar molt de suport, doncs, tinguin també el suport del Govern de la Generalitat.

Som conscients que els temps són difícils, però estic segura que en aquests moments la solidaritat per poder arreglar totes aquestes qüestions passarà a davant d'altres qüestions, que probablement siguin menors, però que aquesta és molt important.

I, en aquest sentit i amb aquest criteri, presidenta, el Grup Parlamentari Popular hi votarà favorablement.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Intentaré ajustar-me al pacte de reduir els terminis en les intervencions.

Nosaltres, efectivament, com ha dit el senyor Labandera, hem tingut especial interès que es ressaltés la importància de les polítiques de l'ajuda al lloguer i de les ajudes al pagament de quotes hipotecàries en aquest moment en què durant l'any 2012 veurem, per desgràcia, accentuat aquest fenomen. I també donar suport a les iniciatives que estan realitzant alguns ajuntaments. I em vull referir, concretament, a una concreció que ja hi ha hagut que és l'Ajuntament de Terrassa, en què sembla que la col·laboració entre Administració de la Generalitat, Administració local, plataformes d'afectats i les mateixes entitats pot ajudar en aquest sentit.

Volíem, especialment, insistir en una cosa que li vam plantejar al conseller amb un torn de preguntes, que no s'ha recollit amb la moció, però que volem deixar-ne constància, que és que, dintre d'aquests afectats per impossibilitat d'impagament, hi ha una situació especialment preocupant que és la dels arrendataris d'habitatges d'Adigsa, en aquest cas, actualment, de l'Agència Catalana de l'Habitatge, en què, d'alguna manera, en l'últim recurs que és el parc públic, també es troben amenaçats de desnonament.

I voldríem insistir, i ens agradaria que el Govern s'hi pronunciés en aquest sentit, en el fet que hi haurà una línia d'autoajuda, perquè, en definitiva, són diners que queden a la Generalitat.

No obstant, agraïm que el proponent, el senyor Roberto Labandera, hagi fet aquesta tasca de sintetitzar les diferents propostes, encara que ho veiem amb un cert escepticisme, perquè avui justament, o ahir exactament, coneixíem que el pressupost en matèria d'habitatge i de barris, del Departament de Política Territorial, es rebaixa en un 32 per cent respecte a l'exercici 2011, que va tenir una rebaixa del 40 per cent. És a dir que, si les matemàtiques no ens surten malament, ens situarem en un 42 per cent dels recursos per a políti-

ques d'habitatge i de rehabilitació que hi havia l'any 2010.

Per tant, aquest interès del Grup de Convergència i Unió de posar això d'«en la mesura que ho permetin les disponibilitats pressupostàries i en el marc de l'exercici pressupostari» vol dir que poc exercici hi ha de prioritització respecte a això.

Però creiem també, com deia la senyora Dolors Montserrat, que en aquest moment l'important és transmetre a la societat un missatge que per unanimitat aquest Parlament continua insistint al Govern que aquesta és la política número u per a l'any vinent, i que si en ocasió dels pressupostos mantenim aquest mateix consens, estem segurs que aconseguirem ampliar les partides que el conseller Recoder podrà destinar a això. I, encara que no ens ho podrà dir, segur que ens ho agrairà si incrementem les partides d'habitatge.

I, per últim, m'ha sorprès el senyor Roberto Labandera, amb una cita leninista. Jo més aviat era..., no l'enganyaré, jo era eurocomunista. I m'agrada una altra cita que és una altra política, és la del compromís històric. I m'agradaria molt que en aquest Parlament, a la llarga, aconseguíssim –i més aviat a la curta– un cert compromís històric entre totes les forces polítiques per dotar, de veritat, polítiques d'habitatge amb sentit social per a la gent del nostre país.

I espero que aquest acord d'avui només sigui aquest primer pas amb el llarg camí cap a aquest compromís històric i que acabi més bé que l'italià.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, de nou ens trobem en aquest plenari amb una moció que, sobre habitatge, insta el Govern a actuar en diferents qüestions, en diferents mesures a les quals tot seguit faré una breu referència. Però, en tot cas, sí que voldria iniciar la meua intervenció exposant que ha quedat destacat i ha quedat demostrat que aquest Govern, a través de la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana, ha apostat i està apostant per polítiques d'habitatge que ens han de permetre ajudar al fet que els nostres ciutadans puguin accedir a un habitatge. Així ho va exposar el conseller en el darrer plenari, en la interpellació que vostè, el senyor Labandera, li va fer actuar, i també ho va destacar a la compareixença en comissió la darrera setmana.

D'acord amb això, els eixos de la política d'habitatge del Govern de la Generalitat són dos: facilitar l'accés a l'habitatge a la ciutadania, evitant així l'exclusió social residencial, i en segon lloc, també reactivar el sector de la construcció d'habitatges per recuperar alhora l'ocupació.

Agraïm al senyor Labandera la seva predisposició a acceptar les nostres esmenes, i també la de la resta de grups, ja que entenem que això enriqueix el debat i enriqueix també les aportacions. Aconseguint així, ja entrant en les esmenes en qüestió, que quedi constància que necessitem també formes diferents del que ha estat fins ara la compravenda tradicional, i d'aquesta manera el que entenem com a govern..., que aquestes no es poden reduir simplement al lloguer, sinó que poden anar més enllà. Per això el Govern està treballant en l'establiment, en la creació de noves figures de tinença intermèdia, més enllà de les tradicionals de propietat i de lloguer.

Pel que fa a l'Ofideute, és evident que aquesta ha estat una gran eina, una eina important per prevenir i actuar pel que fa a l'exclusió social, i que està efectuant una important tasca en aquest sentit, assessorant les famílies amb greus problemes pel que fa al pagament dels seus préstecs hipotecaris, i també mitjançant amb les entitats financeres. El conseller en va exposar recentment les dades: Ofideute ha atès prop d'un miler de persones i ha efectuat importants tasques de mediació, fet que ha permès evitar que moltes famílies hagin estat desnonades. I del darrer mes de setembre, i fruit d'aquesta aposta per part del Govern, el servei d'Ofideute ha ampliat els seus recursos humans, i també ha comptat amb un espai més adequat, amb millors prestacions i serveis per al ciutadà. Per tant, seguirem apostant per Ofideute i n'ampliarem el servei, en funció de les necessitats, tal com marca la nostra esmena.

I a la vegada la Generalitat ja està treballant per evitar que els processos d'execucions hipotecàries vagin més enllà, a través de processos de mediació, impulsant convenis i portant a terme convenis amb entitats financeres, que establiran procediments de mediació previs a l'inici d'expedients judicials d'execució hipotecària.

I seran molt importants també les mesures que entren dintre de la modificació del Codi de consum portat a terme pel Govern de la Generalitat; també les mesures quant a habitatge que es deriven de la modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, actualment en tràmit, i de la Llei de promoció de l'activitat econòmica, també avui aprovada al plenari.

I, pel que fa a la rehabilitació i la millora urbana com a instrument de dinamització econòmica, hi estem totalment d'acord, i aquest Govern hi continuarà apostant potenciant les actuacions de rehabilitació, prioritzant l'accessibilitat física, i també la millora de l'eficiència energètica del parc d'habitatges construït, així com la restitució allà on existeixin patologies estructurals.

I vaig acabant amb el darrer dels punts, en el sentit que, tot i estar d'acord amb aquests, hem de partir i ser conscients d'on venim i, per tant, dir que el Govern està realitzant un gran esforç per a liquidar al més aviat possible el deute pendent, deixat per l'anterior departament, amb els promotors d'habitatges privats, i també públics, que van rebre les qualificacions.

D'altra banda, cal dir que s'han mantingut durant aquest any, malgrat les dificultats pressupostàries, els ajuts a les oficines locals, i també els ajuts a la rehabilitació. I també s'han mantingut els ajuts a les entitats

de la xarxa d'habitatges d'inserció, i també s'ha obert una nova línia de convenis amb entitats del tercer sector.

D'altra banda, i pel que fa a les esmenes dels altres grups presentades, sempre ens trobaran quan s'estableixi una col·laboració amb el món local, i també ens mostrem favorables a aplicar les mesures presentades pel síndic, i, per tant, estem totalment d'acord amb aquesta esmena presentada, perquè entenem que estem beneficiant les famílies.

Per tant, acabo reiterant el que he exposat a l'inici de la intervenció: aquest Govern ha apostat i seguirà apostant fermament per les polítiques d'habitatge, polítiques que ens han de permetre fomentar l'accés a l'habitatge i evitar el risc d'exclusió.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Pot intervenir per fixar la seva posició, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Bé, senyor diputat, he llegit atentament tots els punts de la moció, i veritablement tots són molt importants i mereixerien un debat a part. Quan està vostè parlant, doncs, d'incentivar el lloguer, del deute hipotecari, de rehabilitació i millora urbana..., també, doncs, parla d'habitatge protegit, d'habitatge digne... En fi, vagi per endavant el meu suport a la moció.

També li demanaria que s'unissin a les demandes, a les peticions per recuperar la totalitat o una part dels fons que estan previstos en el conjunt de programes del Pla estatal d'habitatge i rehabilitació. Comparteixo la importància que vostè dóna a la rehabilitació i a la restauració, ja no només per una activitat immobiliària sostenible, sinó també, doncs, pel fet que hi ha un parc d'habitatges que han quedat vacants i per tant, en aquest sentit, ja bé sigui per raó demogràfica, d'emigracions o mortalitat, o per raó de desocupació, penso que també és important entrar en aquesta dinàmica de la rehabilitació i la restauració.

Bé, també crec que des del Parlament de Catalunya hem de seguir insistint en la modificació de la normativa hipotecària, en el sentit d'aconseguir que la dació en pagament de l'habitatge habitual..., dació en pagament de la hipoteca de l'habitatge habitual. Penso que, doncs, aquesta és una moció que també ho inclou i, per tant, hi dono suport.

I, finalment, també penso que el que hem de fer és donar compliment a la Llei de l'habitatge, en el sentit que del parc d'habitatge..., hem d'aconseguir que aquest 15 per cent del parc d'habitatge es destini a les polítiques socials els propers vint anys, i en aquest sentit ja, doncs, com fixa la llei, en els municipis de més de cinc mil habitants i en les capitals de comarca.

També penso que si la caixa de la Generalitat, doncs, estigués més plena, es podria aconseguir sense fissures

el que fixa la llei, que és de tenir aquest fons d'ajut financer en els municipis que tenen dificultats per aconseguir aquests objectius.

Moltes gràcies, presidenta. Donaré suport a la moció.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Solidaritat Catalana per la Independència donarà suport a aquesta moció. Dotar el pressupost del 2012 de Territori i Sostenibilitat de línies d'acció que afavoreixin les polítiques de lloguer per a l'accés a l'habitatge és una prioritat política en aquests moments de crisi, propiciat per l'espoli fiscal i la crisi que en part en deriva. És l'única alternativa viable i intel·ligent per als ciutadans que no poden comprar pisos per l'endeutament que suposa i perquè els bancs no concedeixen hipoteques. A més, vivim en un país en què, com hem denunciat repetides vegades, no existeix la dació.

En aquesta mateixa línia, cal ampliar els recursos destinats a la Secretaria d'Habitatge en el pressupost del 2012, de cara a facilitar que Ofideute pugui ajudar les persones que no poden assumir les responsabilitats hipotecàries. Assumim, a més a més, com hem dit al senyor Labandera, la incorporació del vessant municipal que introdueix la transacció. No podem donar continuïtat a un model que permet que les famílies caiguin en el xantatge de les entitats financeres i arribin a tenir uns deutes tan desproporcionats respecte als seus ingressos. En tot cas, el perill d'aquesta proposta és que acabi essent un gest de cara a la galeria, i no una mesura efectiva.

També estem d'acord a redactar un pla d'actuacions per al foment de la rehabilitació i la millora urbana, com a instrument de dinamització econòmica i creació d'ocupació a la construcció. Potser és el moment, en tot cas, de lamentar que el decret publicat el desembre del 2010 pel qual s'instaura la inspecció tècnica dels edificis i la llei subsegüent no hagin establert un temps menor als quaranta-quatre anys per exigir-les. Segur que la seguretat de l'habitatge i la creació de llocs treball n'haurien estat els beneficiaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...minutos, gastarlos desde allí, pues bajamos aquí. (Rialles.) Claro que sí, hombre. Som-hi?

Diputados, diputadas, presidenta... La primera política de vivienda es no perderla, ¿verdad? Por lo tanto, a mí me parece muy bien esta visión angular del mundo de la vivienda, y de la vivienda protegida, y del alquiler protegido..., fenomenal, y le vamos a dar pleno apoyo. Pero pongamos el eje en que el primer derecho y la primera política que este Parlamento debería haber tomado como una prioridad, no ahora, ni hace un año, sino hace dos años o tres años, que empezó la destrucción de una buena capa de nuestros ciudadanos, perdiendo su vivienda..., ¡Cincuenta mil familias en Cataluña han perdido su casa! Y ahora pensamos hacer un observatorio. Pues podemos observar el desierto, ¿eh?, un erial, un solar, porque ya hay cincuenta mil familias que han perdido su vivienda. Y no solo en primera instancia, sino personas que habían avalado, por ejemplo, a hijos. Hemos vivido situaciones de un drama humano intolerable en una democracia, en una sociedad justa. Recuerdo casos de desahucios de mujer con setenta y dos años y un hijo con parálisis cerebral, que perdieron su vivienda.

Entonces, ya..., me parece muy bien que pongamos una vez más *fil a l'agulla*. Tenemos una comisión que está debatiendo sobre la dación en pago o instrumentos similares, y está bien que tengamos una moción que intenta tratar el tema de la vivienda y del derecho a la vivienda de una forma angular; por lo tanto, vamos a apoyarla. Creemos que hay una parte de aquí de *wishful thinking*, porque recordemos el Plan de rehabilitación... de barrios; això es va tancar, eh?, la dotació pressupostària. Llavors jo, no ho sé, o molt canvien les coses, o a mi em sembla que això serà un desg. Un buen deseo navideño, ¿eh?, que todos suscribiremos.

Gracias, diputados, diputadas...

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Bé, senyor Labandera, nosaltres donarem suport a la moció, també amb les esmenes que s'hi han incorporat, tenint en compte que en la política d'habitatge bàsicament podem fer dues coses: una és gastar i l'altra és regular. Gastar, ara, podem gastar poc, perquè de fet als departaments la dinàmica que hi ha seva, pressupostària, no és una discussió d'incrementar sobre els recursos, sinó que és barallar-se a veure a qui li'n treuen menys. Per tant, és un context molt complicat per a les polítiques d'habitatge, perquè les que hem executat al nostre país, més enllà d'alguns aspectes reguladors que ara esmentaré, bàsicament han estat polítiques de foment, i, per tant..., a més, els anuncis que s'han fet aquests dies del pressupost del 2012 posen bastant en dubte que el que s'ha treballat en aquesta moció, amb molt bona voluntat i amb molt de rigor, finalment es pugui portar a terme. Per tant, aquí haurem de fer, tant el grup proposant com Esquerra Republicana també..., treballar perquè realment es compleixi el que diu la moció, més enllà..., i, per tant, mo-

dificar el projecte de pressupostos que hi ha aquí. Per tant, podem gastar i després podem regular.

La moció el que fa és abordar les dues qüestions, aquests dos àmbits de les polítiques d'habitatge. També el que situa és el model de futur de quines han de ser les polítiques d'habitatge, no tan centrades en la compravenda, que és el que surt a compte a l'Administració, perquè així recupera molt més ràpidament la despesa efectuada, però, evidentment, com a model de polítiques sostenibles d'habitatge a mitjà i llarg termini no és el millor, i, per tant, hem d'apostar pel lloguer i altres fórmules, com aquesta esmena que s'ha incorporat, que suposo que fa referència a la copropietat i a altres instruments que des del grup majoritari s'han anat impulsant.

Nosaltres coincidim també amb tots els aspectes de protecció social que aquí exposen: la dotació de l'increment de recursos per a l'Ofideute; els convenis amb el tercer sector; el suport a les empreses públiques d'habitatge protegit, que estan passant una situació de molta dificultat, perquè les empreses públiques que feien habitatge protegit eren l'instrument per derivar càrrega financera de les administracions, per poder portar a terme polítiques d'habitatge, i en aquests moments el sector financer, on el concepte «totxo» és un anatema i és un dimoni que cal extingir, també..., o encara que sigui el totxo per habitatge protegit; i en aquest sentit estan sent víctimes col·laterals d'aquesta explosió de la bombolla immobiliària.

I també incorpora –i creiem que això és important– mesures contracícliques; mesures contracícliques per tal d'entendre que el sector de la construcció, si bé probablement havia crescut més del que era raonable els anys de la bombolla immobiliària, segueix sent un sector important per al nostre país, com en qualsevol economia avançada, i, per tant, cal sostenir-lo sobre la rehabilitació, tenint en compte també les projeccions que en aquests moments tenim entre mans de la demanda d'habitatge.

Per tant, nosaltres donarem suport a la moció, i també en els aspectes, més enllà de despesa, reguladors, per tot el que fa referència a la millora de les condicions en què es fa la dació en pagament, que aquí hi havia unes propostes del Síndic de Greuges que són complementàries a les propostes que s'estan treballant en aquest Parlament i que vostè i jo estem treballant amb tres ponències en una, sobre la dació en pagament, per portar una proposta al Congrés dels Diputats, i també el canvi de normativa en matèria fiscal que s'haurà de fer per afavorir la dació en pagament, fent una petita correcció, evidentment, en el projecte de llei de mesures que s'ha presentat en aquesta cambra, on a qui beneficien aquestes mesures fiscals és a qui rep l'habitatge en dació en pagament, és a dir, l'entitat de crèdit, i no a qui el lliura. Per tant, aquí haurem d'invertir una mica també l'àmbit dels beneficis fiscals.

Res més, i esperar que en la tramitació dels pressupostos del 2012 puguem fer que aquesta moció que avui aprovem pugui ser aplicable perquè tingui la dotació pressupostària que aquí estem reclamant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Labandera, dono per...? Té temps per poder decidir..., o tornar a repetir el tema de l'esmena, o ja ho dono per acabat?

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Presidenta, penso que ha quedat clar, i, atesa la unanimitat, renuncio a aquest torn.

La presidenta

Moltes gràcies.

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció, amb l'esmena transaccional incorporada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per unanimitat.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur de l'agricultura i la ramaderia (tram. 302-00087/09)

Continuem amb la següent moció: el dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur de l'agricultura i la ramaderia. Té la paraula, per a la seva exposició, la diputada il·lustre senyora Mònica Lafuente. (Pausa.)

Té la paraula, senyora Lafuente.

Mònica Lafuente de la Torre

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en la passada sessió de ple, ja vaig explicar el sentit d'aquesta interpellació. Era bastant diferent a la resta. Li vam dir que era una interpellació atípica, no?, perquè del que es tractava i el que volíem cercar era un posicionament de la cambra catalana, tot junts i per unanimitat, si podia ser, sobre la reforma de la política agrària comuna, que el passat 12 d'octubre va presentar la Comissió Europea. La intenció era aquesta: trobar una posició catalana. I llavors instàvem el Govern, i, en aquest cas, el conseller d'Agricultura, que donés trasllat d'aquesta declaració o d'aquest posicionament al ministeri.

Val a dir que el que havia de ser en un començament una moció senzilla, en termes generals, en punts genèrics, i, d'entrada, compartits per tothom, s'ha convertit en una moció una mica «farragosa» a l'hora de redactar-la, perquè hem tingut vint-i-vuit esmenes. Això, de totes maneres, des d'aquest grup polític considerem que això és important, que això és positiu i que això enriqueix la mateixa moció, perquè era del que es tractava: que arribéssim a un consens i que tots ens sentíssim còmodes amb aquest text.

Està clar que el sector alimentari és important per a tots, i, sobretot, per aquest, cabdal, on estem redibui-

xant el futur del sector agroalimentari. I és per aquest motiu que tots els grups hem volgut deixar en aquest text la nostra petjada, podríem dir, no?, com no podia ser d'una altra manera.

Hem transaccionat moltes esmenes, i n'hem acceptades també moltes. I el que sí volia deixar palès, és que les que no s'han acceptat, no és per no compartir-les, sinó perquè entraven massa en el detall sobre alguns sectors, sobre alguna mesura molt concreta de la PAC. I això no és el que havíem acordat, havíem acordat que la moció havia de redactar-se en termes amplis i que contemplessin la filosofia o els principis rectors, podríem dir, que reivindicuem per la PAC en termes generals. Si anàvem entrant en detall, com en alguna esmena es pot percebre; si entràvem a parlar d'algun sector concret o d'alguna mesura concreta, podríem crear greuges. Llavors, aquestes han estat rebutjades, amb el vistiplau del grup proponent. *(Veus de fons.)*

Dit això, en la moció resultant es contemplen molts aspectes; l'hem suavitzada una mica, perquè és cert que en la redacció inicial dèiem que teníem o que mostràvem rebuig a la nova política agrària comuna. Això és el que ens havia arribat sempre del sector, però, és cert, i ho hem consensuat, que no podem utilitzar aquests termes... *(persisteix la remor de veus)*, si el que estem és negociant amb Brussel·les...

La presidenta

Un moment... Un moment, senyora diputada. *(Pausa.)*

Gràcies. Ja pot continuar.

Mònica Lafuente de la Torre

...si el que estem és intentant negociar..., o, en aquest cas, el ministeri intenta negociar amb Brussel·les els termes de la PAC, no podem dir que mostrem un total rebuig. Així que hem matisat i hem dit «desacords», no?

Dit això, en aquesta moció toquem temes amplis, entre altres, la simplificació administrativa i l'agilitat; parlem del marc financer, que el considerem insuficient; parlem de crisi de preus i de costos; parlem de la necessitat de mecanismes de gestió de mercat, de la volatilitat dels preus; parlem també de..., que proposem que la PAC reculli la plena excepció de l'agricultura en la normativa sobre la competència –aquest punt era important i hem arribat a un consens a l'hora de redactar-ho–; evitar pèrdues de competitivitat dels productes comunitaris davant les importacions de tercers països.

Hem parlat molt també, i ha quedat palès, i sobretot a instàncies del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que és donar valor, sobretot, a les pràctiques i tècniques mediambientals que els agricultors i els ramaders utilitzen, i que això es pogués incloure dintre del 30 per cent de verdeg. I hem parlat de la tarifa plana, entre altres aspectes.

Jo crec que entre tots hem fet un text força..., en què ens sentim tots força còmodes. Creiem que ha quedat un text acurat, compartit i consensuat, que és del que

es tractava. Jo crec que, entre tots, ens podem sentir orgullosos de la redacció final.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Sí. Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, el que vull ressaltar és el consens a què s'ha arribat en aquesta moció. Jo crec que és molt important aquest consens, perquè, a l'hora de defensar els interessos del sector agrari, s'ha de tenir la prioritat, precisament, dels interessos del sector i no altres interessos partidistes.

Però cal dir que aquesta proposta de la PAC, presentada el 12 d'octubre, no sorgeix per generació espontània, és conseqüència de les diferents propostes dels estats membres i conseqüència del document que va presentar el Govern Socialista i que es va iniciar, precisament, quan la presidència europea d'Espanya.

Per tant, i sense ànim de buscar responsabilitats, sí que cal dir que segurament no s'han defensat prou bé els interessos dels agricultors i dels ramaders espanyols i catalans. És un temps perdut que ara, entre tots, caldrà recuperar.

Nosaltres, el Grup del Partit Popular hem presentat una sèrie d'esmenes, que agraïm que n'hagin estat acceptades algunes, altres amb transacció; i, per tant, creiem que és important aquest consens, com hem dit, no? Aquestes esmenes que hem presentat nosaltres van dirigides en dues direccions, amb dos objectius que pensem que són els prioritaris: el primer és que la futura PAC ha de tenir una dotació suficient. La futura PAC ha de mantenir els 7.500 milions d'euros que tenia fins ara.

Hi ha una preocupació en el sector amb motius més que suficients: si tenim, per un costat, una inflació, si tenim en compte que hi haurà més estats membres, i, per tant, més a repartir, si tenim en compte que, a partir de l'any 2013, aquells nous estats membres que fins ara només rebien ajudes del segon pilar i que, a partir d'ara, també rebran ajudes del primer pilar, hi ha inquietud –hi ha inquietud– amb motius més suficients per part del sector.

Per tant, a partir d'ara, amb aquest període d'intenses negociacions que s'ha d'obrir, el que cal és que cada país defensi els seus interessos, reforçant la posició negociadora del nostre Govern, del Govern d'Espanya davant de la Unió Europea. I des de Catalunya –des de Catalunya– també és bo que hi hagi una posició unitària per traslladar-la al Govern espanyol que és qui haurà de negociar. Per tant, prioritat de pressupost suficient, la primera.

Però una altra prioritat, un altre objectiu –i també és en el sentit en què han anat dirigides les nostres es-

menes— són les ajudes a la producció. No pot ser que als nostres pagesos cada vegada se'ls demani més exigències. No podem permetre que un 30 per cent de les ajudes directes estiguin lligades a criteris *greening* o verdeg.

Per aquest motiu, també s'hi han presentat una sèrie d'esmenes, igual que s'ha d'arbitrar un procediment per no perjudicar els ramaders sense base territorial, que són la majoria del nostre país.

En definitiva... —ens han dit que intentéssim ser breus i que tardéssim dos minuts i mig—, en definitiva, la proposta de la PAC és una proposta ambigua, perquè no aclareix els fons disponibles per a la futura PAC, i confusa, perquè no sabem com es distribuirà, encara que sí que sabem que el repartiment per hectàrees, lligat al verdeg, perjudica especialment els països productors, com és el nostre cas.

Per acabar, aquesta proposta no assegura el que ha de ser la prioritat del futur, que és la suficiència alimentària i la garantia d'una renda digna als productors perquè no abandonin l'activitat. I la sostenibilitat del paisatge i del medi ambient és important, és bàsica; però la primera sostenibilitat que cal defensar és l'econòmica, si no volem afegir a la dependència energètica una dependència alimentària que encara seria molt pitjor.

Per tant, nosaltres aprovem amb molt de gust aquesta moció de què ens sentim participants, i esperem que, d'aquí endavant, aquesta posició unitària de Catalunya, dels partits representats a Catalunya, tingui la suficient força perquè el Govern espanyol negociï amb encert la futura PAC, que ens ajudarà a tot el sector agrari.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, en primer lloc, felicitar la senyora Mònica Lafuente per la proposta i pel treball d'aquests últims dies en intentar aquesta posició de consens.

I, feta aquesta felicitació, també permetin que ens posem una medalla, i, sobretot, de cara al Govern, que vegin que el nostre partit, quan som rigorosos, som seriosos treballant, tenim voluntat d'arribar a acords, i, moltes vegades, si no hi podem arribar és perquè vostès ens volen posar en una situació perifèrica, però quan érem al PSUC ja érem així i continuem sent així; i aquesta moció n'és una mostra.

Fet aquest aclariment, dir que nosaltres estem contents amb les transaccions a què hem arribat, perquè, malgrat que no representen tot el nostre programa ni les nostres aspiracions..., fer política és això: és consensuar, és pactar, o almenys així ho entenem. I, per tant, el fet que hàgim pogut arribar, sobretot pel que fa al tema del verdeg, a no rebutjar-lo, sinó a intentar veure

totes aquelles pràctiques que ja estem fent a Catalunya des de feia anys i que ja incorporin..., que la PAC les incorpori, és a dir, que les incorpori en la visió de l'agricultura mediterrània, que és molt diferent de les mesures que s'estan imposant del nord d'Europa. Ens sembla una posició més intel·ligent que la de rebuig frontal.

O, per exemple, la transacció pel que fa al tema de la tarifa plana, que també hem pogut fer, que també aquí..., de dir: «Una tarifa plana única, no, sinó que anem a veure, en el cas de Catalunya, que tenim una gran diversitat de sistemes productius, de tipus d'agricultura, com això ho negociem.»

També valgui dir que hi han altres esmenes nostres que no s'han acceptat, però que jo sí que voldria posar en valor, perquè ja sé que és en un tema en què estem sols, per exemple, en el tema del rebuig als transgènics, als organismes modificats genèticament, però entenem que, per la seguretat alimentària en un futur, és un tema que s'haurà d'abordar, Europa haurà d'abordar, i aquí, a Catalunya, també, el Parlament també l'haurà d'abordar, per una qüestió, ja dic, de salut; de salut, però no només de salut, sinó també de control democràtic, que avui dia aquestes companyies, Monsanto i companyia, doncs, no garanteixen.

També hi havia una altra esmena, que nosaltres sabem que no s'ha acceptat, però que voldríem posar en valor, que és la que fa la reciprocitat. Sabem que no podem parlar de reciprocitat i que només podem parlar de traçabilitat en els productes que vénen dels països tercers, però sí que ens agradaria que en aquest punt la Unió Europea fos més sensible a les qüestions de dúmping social, perquè el que no pot ser és que nosaltres venguem per sota de cost, perquè ensorrem els mercats locals, ni tampoc que nosaltres ho acceptem. Per tant, aquí allò de les normes de mercat crec que, en tant que som part dels països del nord ric, hauríem de ser més solidaris amb aquests mercats locals que acabem ensorrant.

I, bé, ja per acabar, perquè en principi sabia que només eren dos minuts, jo només els voldria fer, diputats i diputades, un recordatori, que penso fer cada vegada que intervingui en aquest Ple, que és que aquest Parlament té pendent parlar de l'energia nuclear, i que jo espero que algun dia puguem abordar aquest debat a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

(*Remor de veus.*) Senyores diputades...

Senyor Mòdol...

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Des del mateix escó, perquè ho ha dit molt bé la senyora Mònica Lafuente. Ella va fer

una interpellació que, diguéssim, tenia un valor pedagògic i instrumental. La moció també el té. Les aportacions dels grups, del conjunt dels grups, el que han fet és fixar una posició conjunta sobre la qual hi ha un cent per cent de sintonia, malgrat que les competències d'aquest Parlament i del Govern de la Generalitat en aquesta qüestió, diguéssim, estan..., a dia d'avui són més aviat molt petites, no?, tenim poca capacitat d'influir.

Nosaltres hi donem valor, a la moció, perquè aquest Parlament el que fem és instar el Govern de la Generalitat que emprengui determinades polítiques i determinades accions, no?

I la sintonia que també tenim, com s'ha anat veient, amb el grup que dóna suport al Govern i amb el mateix Govern de la Generalitat, amb el conseller d'Agricultura, volem que s'expressi socialment d'una forma molt clara, no?

Per això, fem especial menció d'aquell punt, del punt número 2, aportació d'Esquerra Republicana de Catalunya, que insta el Govern de Catalunya a defensar davant del Govern de l'Estat... –fins que Catalunya no tingui estat hem d'anar passant tràmit burro..., burocràtic i «farragós». (*Remor de veus.*) Se m'estava escapant una altra cosa, perdonin, senyores i senyors, però a vegades –a vegades– és «burocràtic» realment.

I, com deia, hem de passar per aquest tràmit. I aquesta posició que Catalunya està tenint, junt amb el sector, les forces polítiques i el sector, d'una forma unànime volem que es mantingui. Que el Govern de l'Estat, mentre així hagi de ser, ens sigui sensible –sensible. Però sabrem si ens és sensible o no ens és sensible si fixem uns indicadors, si valorem quins objectius volem assumir i si al final del procés som capaços de dir: «Ens hem quedat al 10, al 20, al 40 o al 60 per cent, o al 100 per cent, tant de bo!, d'aquests objectius.»

És això el que demanem al Govern de la Generalitat. I entenem que aquesta moció, acceptada pel grup majoritari de la cambra, va en aquesta direcció, també –el fet que la votin favorablement–, que el Govern de la Generalitat ha de ser especialment escrupolós i responsable en la fixació dels objectius i en l'avaluació del resultat final.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, el 12 d'octubre el comissari europeu va presentar el document de la nova PAC que hauria d'entrar en vigor el 2014.

La proposta de la Comissió millora alguns aspectes dels primers esborranys que s'havien passat a consulta, amb conseqüències catastròfiques per a l'agricultura i ramaderia catalanes.

Malgrat algunes correccions, el text proposat té conseqüències notablement lesives per a la nostra pagesia, i aquest no és un tema menor per a Catalunya, ja que la producció agrícola i ramadera, i la seva transformació industrial, l'agroindústria, representa un 15 i escaig del PIB de Catalunya.

És molt complicat de fer la crònica detallada de les propostes de la nova PAC, que han provocat una postura unànime de rebuig en el món agrari català i que ha estat clarament liderada pel Departament d'Agricultura i molt especialment pel conseller del ram, Josep Maria Pelegrí, amb reacció molt ràpida, convocant els representants del món agrari a la ciutat de Lleida el mateix diumenge 16 d'octubre.

Com ara la PAC estableix una tarifa plana de pagament bàsic per hectàrea que no és equitatiu per als països mediterranis, que disposen d'una gran varietat de sistemes productius, ens cal flexibilitzar el tema de les tarifes planes; cal, per una banda, treballar la regionalització, que implica subdividir el sobre espanyol, que se'ns permeti gestionar el sobre català, i alhora i també que es pugui aplicar la distinció de les zones agroeconòmiques. Aquestes mesures de flexibilitat ens permetrien aplicar la PAC considerant la varietat de produccions i afavorint clarament el sector agrari català.

Pel que fa al *greening* o *verding*, cal defensar que les aportacions que fan els pagesos europeus i catalans a hores d'ara pel que fa a la preservació d'hàbitats i a la mitigació del canvi climàtic justifiquen sobradament el cobrament del que anomenem «greening». Imposar més condicionants ambientals al món agrari català, espanyol i europeu comportaria un nou factor de competència deslleial envers la producció d'altres països no comunitaris.

Pel que fa a l'entrada d'aliments de països extracomunitaris, el que en diem «la reciprocitat», cal incidir amb força en la nova PAC que cal avançar en el que en diem «la reciprocitat», molt especialment en la seva traçabilitat i en les conseqüències de la seguretat en la salut alimentària. Per un seguit de tractats internacionals, la nova PAC no pot regular l'entrada d'aliments de països extracomunitaris, però certament pot obligar a informar els consumidors europeus dels orígens dels aliments i d'aspectes que poden relacionar-se amb la salut, com ara conservants i altres preferències.

Un altre i últim tema, la xarxa de seguretat d'ingressos, és a dir, el paquet de mecanismes econòmics que la PAC preveu de posar en marxa quan l'efecte de la volatilitat dels preus amenaça la pervivència de la producció d'aliments d'un col·lectiu, quan els risc que els amenaça és extraordinari. Aquests mecanismes són clarament insuficients per al nostre sector de producció agroalimentària.

Diputats, aquest i altres punts, aquests i altres punts, que en el seu dia va recollir el conseller Pelegrí en una compareixença recent a la Comissió d'Agricultura del Parlament de Catalunya i que va expressar amb tota mena de detalls ens han portat a tots els grups d'aquesta cambra a consensuar aquesta moció, que, presentada pel Grup Socialista, ens indueix a refermar la unitat

de criteris del sector agrari català, dels seus sindicats i del mateix Govern de la Generalitat.

Des del nostre grup, animem, doncs, a continuar amb aquesta tasca que ha engegat el Govern d'agrupar en comissions d'estudi sobre la PAC els representats del món agrari català, per tal de diagnosticar amb molta precisió els aspectes de la nova PAC que ens danyen com a país, i que ens permetin consolidar una postura única per defensar clarament davant de l'Estat espanyol i davant de Brussel·les, buscant complicitats per influir, com a sindicats, federació de cooperatives, sense oblidar que alguns diputats, que alguns grups parlamentaris que aquí voten aquesta moció de concòrdia disposen d'eurodiputats que poden defensar els interessos de Catalunya a la cambra europea, atès que durant el mes de març del 2012 s'inicia la tramitació parlamentària a l'europarlament, a Brussel·les.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Des de l'escó, presidenta. Molt honorable presidenta, entenc, doncs, que cal augmentar la competitivitat del sector ramader i agrícola. I, en aquest sentit, doncs, jo dono suport a la diversificació de l'economia rural.

Penso que la política agrícola comuna, doncs, ha de donar suport a l'agricultura multifuncional. En aquest sentit, doncs, sembla que els experts de tots els sistemes de producció consideren que l'agricultura ecològica és la que millor emplea els requisits de l'agricultura multifuncional. I a més a més cal recordar que l'agricultura ecològica és la que dona una solució sistemàtica als reptes de futur del sector, com és el canvi climàtic, la biodiversitat, la protecció del sòl i el maneig de l'aigua.

També penso, donada aquesta moció, que el que s'hauria de saber és el posicionament del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, atès que és qui ha de coordinar amb els agents implicats totes les accions tècniques i polítiques perquè el sector rural opti a això, als ajuts comunitaris.

El meu posicionament és a favor de la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies. En el breu temps que està assignat, primer jo avisaria el senyor López, el senyor Agustí López, que no diga amb tanta rapidesa allò de la unanimitat, perquè aquesta unanimitat no existeix. Nosaltres no ens unim a aquesta proposta.

Per dues raons. En primer lloc, perquè mai, mai, mai, ens unirem a cap proposta que vagi a demanar, a pidolar, a arrossegar-se davant de l'amo espanyol a efectes d'influir-lo i que sigui clement i misericordiós. És la seva política, però no és la nostra. No ho ha estat, no ho és, no ho serà.

En segon lloc, perquè ens sembla completament, diguem-ne, contrari a allò que està treballant-se, que és justament treballar a Catalunya per poder arribar a un consens entre les forces polítiques i els sindicats del sector representatius sobre la reforma de la PAC, sobre quina és la millor política agrària i de ramaderia a Catalunya. Això està fent-se a través d'una comissió de seguiment i de quatre grups de treball que estan muntats per part de la conselleria.

Llavors, aquesta moció, si de cas, hauria de ser el final del procés. Però que, abans, justament quan ha començat el procés, ja es pretengui aquí aprovar una declaració en la qual es diuen coses concretes –amb les quals en algunes estem d'acord, en algunes no, en algunes s'hauria de matisar–, doncs, no ens sembla en absolut que és el que toca. El que toca és arribar, o no, com a conseqüència d'aquests quatre grups de treball i d'aquesta comissió de seguiment, com sap el senyor conseller. Fer-ho ara ens sembla totalment posar unes condicions prèvies en matèria mediambiental, en matèria de polítiques de competència, en les quals aquí se diu unes posicions molt concretes.

Que si algú això s'ho pren com que dona igual, perquè després no es complirà, com la moció brindis al sol que hem votat abans tots, per unanimitat, sobre la pau al món i la infància desvalguda i la lluita contra la malària... Però nosaltres ens ho prenem seriosament. I, com que ens ho prenem seriosament, no estem disposats a votar ara i donar un xec en blanc a un contingut que no sabem com acabarà després del procés en el qual estem incorporats per a treballar amb els altres grups polítics i amb les forces sindicals sobre si s'arriba a un acord sobre aquestes matèries de la reforma de la PAC.

Per aquesta raó, votarem en contra d'aquesta moció, no pel contingut, quant a la seva determinació, sí perquè es faci ara i sí, en qualsevol cas, perquè d'Espanya només volem una cosa: que deixi de robar-nos i que se'n vagi de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras diputadas, diputados, estamos de acuerdo todos los grupos en la necesidad de firmar esta moción instada por la señora Mónica Lafuente, del Partido Socialista, porque evidentemente la PAC tal y como está redactada perjudica gravemente a la agricultura española, por ende a la

catalana, y a todas aquellas agriculturas de los países de la costa mediterránea en general.

En primer lugar, por la imposición de la llamada «tarifa plana», que elimina todos los derechos históricos que tenía la agricultura española, basada en su idiosincrasia. No se pueden tratar, desde nuestro punto de vista, igual situaciones que son extremadamente diferentes; con más motivo cuando esa tarifa plana beneficia a los países que pretenden hacerse una Unión Europea a medida. Además, esa tarifa plana puede generar problemas entre comunidades autónomas.

En segundo lugar, porque esta reforma vincula el 30 por ciento de la ayuda a la adopción de las llamadas «medidas verdes», y esta medida supone una exigencia desproporcionada para el sector agrario.

En tercer lugar, esta reforma supone incrementar los trámites que los agricultores deberán realizar para pedir las ayudas de la Unión Europea, y nos preocupa también la rebaja de los aranceles.

Concluyendo y acabando, el voto favorable de Ciudadanos para este posicionamiento conjunto en defensa de los intereses de los agricultores y la posibilidad de asentarse en el mundo rural, que va con la solicitud al Gobierno de España para que esta reforma no se apruebe en los términos actuales.

Muchas gracias.

La presidenta

La senyora Mònica Lafuente...

Mònica Lafuente de la Torre

Gràcies, presidenta. Ja he sintetitzat en la meua intervenció el posicionament, l'agraïment a l'esforç de tots els grups; em sap greu que, en tot cas, Solidaritat no s'hi sumi, però segueixo dient que estic orgullosa amb el text resultant del consens dels diferents grups.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció, amb l'esmena transaccional incorporada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 en contra.

(Remor de veus.)

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures econòmiques (tram. 302-00088/09)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures

econòmiques. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

(Pausa.)

Senyor Herrera, ja pot començar, sí.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ahir li demanàvem al president quins elements de redistribució, d'equitat i de justícia hi havia en la nova política fiscal. I el senyor president, amb molts arguments parlamentaris, va apellar a «l'esperit de Nadal». Aquest era l'argumentari del president de la Generalitat, i espero que no sigui avui l'argumentari del Grup de Convergència i Unió. Espero més arguments i espero millors formes dels parlamentaris de Convergència i Unió que la resposta d'ahir –lamentable resposta– del president de la Generalitat. Perquè avui tenim una nova política d'ingressos, on no hi ha cap element de redistribució, on no s'exigeix res a qui més té, a qui més contamina, a qui més especula, per sortir de la crisi, i, de fet, avui el que ens trobem és una continuïtat amb les polítiques de Convergència i Unió, amb anuncis constants de retallades que el que fan precisament és aturar l'economia i empitjorar encara més la situació.

És per això que volem presentar aquesta moció com una oportunitat, una triple oportunitat, si m'ho permeten. La primera oportunitat: per endreçar el debat, per aconseguir que en aquest Parlament, d'una vegada per totes, encarem el debat sobre el model d'estat del benestar i quins són els límits que no es poden tocar. Vostès –ho sabem– apliquen la teràpia del xoc; apliquen la teràpia del xoc i després de cada mal anunci el superen amb un anunci encara pitjor. Ahir mateix estàvem amb l'impost de la malaltia, aquest impost que pagues més com més malalt estàs. I com ho vam superar? Encarant el debat? No. Amb una nova teràpia de xoc: ara retenim l'IRPF de la nòmina que no han pagat als funcionaris.

Doncs bé, nosaltres el que diem és que avui el debat sobre l'estat del benestar s'ha de tenir en aquest Parlament, l'hem de tenir els parlamentaris, i, és més, sé que això pot anar en contra de la seva estratègia, l'estratègia del Govern i del Grup de Convergència i Unió, però sap què?, aniria bé. Aniria bé perquè aquest pinyol del Govern, cuit i fet en les escoles de negoci..., recuperessin l'ànima com a mínim social cristiana que tenia la Convergència i Unió d'en Jordi Pujol i pares sin de fer aquest desmantellament de l'estat del benestar a cop de titular, sense encarar el debat sobre el model d'estat del benestar en un debat monogràfic.

Segona oportunitat d'aquesta moció: que vostès compleixin amb els compromisos que vostès mateixos han adquirit. Vostès van dir en campanya: «No al copagament.» Avui tenim l'impost sobre la malaltia. Doncs, mirin, si vostès voten la nostra moció, podran fer que el seu Govern compleixi els compromisos de Convergència i Unió. Tenen l'oportunitat, per tant, de comprometre's en allò a què s'han compromès davant dels electors. Vostès van dir –ho va dir la senyora Jo-

ana Ortega, ho va dir el conseller Mas-Colell: «No tocarem els salaris de la funció pública.» Ep!, no ho diem els d'Iniciativa, eh?, ho diuen els diaris. Doncs bé, avui, si voten la nostra moció, exigint que es compleixi allò que es va votar en una moció aprovada el 2 de juny, podran fer que la senyora Joana Ortega i el senyor Mas-Colell compleixin amb allò que van dir en aquest Parlament, amb allò que van dir davant dels mitjans. Vostès, si voten la nostra moció, podran fer que l'impost sobre les grans fortunes, que, atenció, no és un impost sobre el patrimoni, sinó un impost sobre els ingressos anuals –ho va dir el president de la Generalitat en seu parlamentària, es recull en el diari de sessions i es recull també en un diari quasi oficial, *La Vanguardia*–, doncs, podran fer que allò que va dir es compleixi. Per tant, els donem una segona oportunitat: que compleixin amb els seus propis compromisos, que recuperin un component social i que no continuïn desmantellant l'estat del benestar.

Tercera oportunitat: aconseguir que hi hagi una política redistributiva d'ingressos. I, mirin, nosaltres els hem plantejat una cosa que vostès plantegen: la taxa turística. Hi estem d'acord. Però la pregunta és: si estan d'acord amb això, per què no estan d'acord amb altres mesures? Per dogmatisme, o perquè som complaents amb determinats sectors? Per què no imposen la taxa sobre la indústria nuclear? Ho fa Castella - la Manxa. Doncs, ja els ho responc: o per dogmatisme, o perquè vostès són complaents amb els sectors de les elèctriques; 40 milions d'euros. Un impost sobre dipòsits bancaris; ho fa Extremadura. Però vostès, en canvi, s'hi neguen per activa i per passiva. Una fiscalitat verda amb les emissions de CO2 podrien arribar a ser 153 milions d'euros. Podrien anul·lar l'eliminació que van fer de successions, i fins i tot, per la gravetat de la situació, que vostès en parlen, no aplicar l'últim tram de successions que va aprovar el Govern d'entesa; serien prop de 500 milions d'euros. Podríem aconseguir implementar major progressivitat en l'IRPF i no només demanar perdó perquè no l'abaixem a les grans rendes. Podríem implementar un pla de lluita contra el frau fiscal, no posar-nos a parlar: un pla de lluita contra el frau fiscal, que només amb una reducció del 10 per cent suposaria uns ingressos de 1.000 milions d'euros. Els donem una oportunitat, per tant, que puguin introduir elements de redistribució.

I els plantegem –acabo ja, presidenta– una austeritat ben entesa. «Austeritat ben entesa» vol dir aquella que no afecta la vida de la gent. «Austeritat ben entesa» significa, per exemple, que dels deu fàrmacs més utilitzats es prescriu només el fàrmac més barat: 90 milions d'euros. I així amb un reguitzell de propostes.

Acabo ja, presidenta, per dir que nosaltres el que volem és un govern que escolti, i no que faci callar; un govern que dialogui amb els agents socials i que no els menystingui; un govern que pacti i que no imposi, i un govern, en definitiva, que faci les coses diferents. Senyors de Convergència i Unió, fa més d'un any que governen, i en un any (*remor de veus*)..., en un any el que han fet, precisament, és fer que el país estigui pitjor, i en un any el que fan és ser incapaços de dir una sola mesura de redistribució, d'equitat i de justícia.

Tenen l'oportunitat de començar-ho a fer. A veure si aconsegueixen d'aquesta manera que la Convergència i Unió d'avui s'assembli una miqueta a la Convergència i Unió social cristiana que alguns diuen reclamar.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès, ja que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió acaba de retirar les seves esmenes.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. De l'escó estant, nosaltres coincidim amb bona part del plantejament de la moció que avui presenta el Grup d'Iniciativa. És evident que en un escenari que ens obliga a la consolidació fiscal els propers anys –perquè això són uns criteris que estan compartits i que estan impulsats per institucions on aquest Parlament poca cosa, de moment, hi té a dir, mentre sigui el Parlament d'una comunitat autònoma, en l'àmbit europeu i també en la dinàmica internacional–, la consolidació fiscal, que ens obliga a recórrer menys als mercats financers i apostar més per uns pressupostos equilibrats, com a contrapartida ha de tenir un increment dels ingressos que s'obtenen via impostos. Hi ha dos maneres d'obtenir-los. El Govern de la Generalitat aposta de manera molt significativa en aquests pressupostos per un augment generalitzat de taxes, que graven els serveis que obtenen els ciutadans de l'Administració.

Des d'Esquerra Republicana, i també d'altres grups –i en aquest sentit coincidim amb una part de la moció del Grup d'Iniciativa–, creiem que cal també que aquest augment d'ingressos s'obtingui també d'un increment dels impostos directes: sobre les rendes, sobre determinats sectors de la nostra economia, com per exemple poden ser les entitats de crèdit, i també sobre alguns sectors de producció energètica –en aquest cas s'està parlant de la nuclear– que generen en termes econòmics externalitats, o tenen unes externalitats negatives, potencials, importants sobre l'economia. Entenem que aquest Parlament, i en això coincidim amb l'apartat 1 de la moció, cal que es faci un debat sobre el futur de l'estat del benestar. Si l'escenari de futur és d'equilibri pressupostari i de recórrer menys al dèficit i, per tant, menys als mercats financers per finançar polítiques d'avui, el preu no pot ser deixar de fer polítiques de benestar, sinó que cal compensar-les via un increment dels ingressos.

També es fa referència a l'àmbit de la funció pública. Aquesta setmana no ha estat la millor, ni molt menys, en l'àmbit de la gestió de la funció pública al nostre país. Realment, podran dir, doncs, si recorden els dijous i els dimarts negres de la borsa de Nova York, el crac del 29, podem parlar del «dimecres negre de la funció pública de Catalunya», quan ens vam trobar que hi havia, doncs, una retenció sorpresa d'un IRPF

d'una paga que no havien cobrat. Que, evidentment, doncs, és una qüestió que ha generat molt i molt debat.

Sí que creiem que hi ha alguns aspectes que a nosaltres ens agradaria perfilar, i, per això, demanem votació separada del punt cinquè, ja que creiem que uns eventuais increments de fiscalitat sobre la benzina poden anar també a finançar polítiques de l'àmbit del transport públic, però no la seva totalitat. I, per tant, en aquest sentit, demanem votació separada.

I nosaltres hem presentat tres esmenes, i de manera sintètica les exposo. Una, sobre el punt 11, en què es demana que s'elimini la darrera reducció de l'impost de successions. En aquest aspecte coincidim plenament amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa. En el que no coincidim és en la moratòria sobre l'aplicació de la reforma de la Llei 19/2010, perquè entenem que aquella reforma va dotar, doncs, un model d'impost de successions que deixava al marge les rendes, els patrimonis petits i mitjans, que són els que poden tenir, doncs, una despesa. És a dir que el seu augment de la despesa marginalment produeix un augment més important del consum, i per tant podria..., ho creiem, en aquest sentit, fins i tot també, més enllà de temes de justícia, fins i tot en termes també de recuperació econòmica, entenem que és la reforma adequada.

I, després, sobre l'àmbit sanitari, el tiquet moderador nosaltres creiem que no ens hi hem d'oposar del tot, si va condicionat a aspectes de rendes, si hi ha topalls, d'aquesta proposta absolutament..., doncs, bé, m'estalvio alguns qualificatius que se'ns ha presentat.

Creiem que és una proposta que caldria revisar-se molt més a fons, perquè augmentarà les desigualtats en el nostre país i penalitzarà els malalts. No és un tiquet moderador el que s'ha presentat en aquest projecte d'acompanyament de pressupostos, sinó que directament és un impost sobre les persones que acudeixen a la farmàcia a proveir-se d'uns medicaments que els han rebut els serveis públics de salut, no se'ls han rebut ells mateixos.

Com que hem presentat aquestes esmenes, i el Grup d'Iniciativa, pel que ens consta, doncs, no les estima, el que demanàriem, també, és votació separada dels punts 11, 12 i 13.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., bé, entenc que l'argument econòmic de la seva proposta és generar demanda incrementant la despesa pública per estimular l'economia. I això ho pensen pagar, aquesta despesa, la pensen pagar amb més impostos: incrementant els impostos.

Bé. El problema, diputat Herrera, és que els impostos no són neutres i afecten els incentius i el comportament econòmic. I un excés de pressió fiscal el que fa és desincentivar el treball i desincentivar la inversió. I, a més a més, també acaba deprimint més encara l'economia, per l'efecte negatiu que té davant de la demanda privada.

En aquest sentit, doncs, fer referència que, si a sobre a Catalunya incrementem la pressió fiscal, encara pitjor, perquè ens trobem, doncs, que es produiran els efectes de la deslocalització de les empreses. Perquè serem, doncs, una comunitat molt més cara que les altres.

I la deslocalització de les empreses a què porta? Doncs, home, a un descens de la recaptació i a la pèrdua de llocs de treball.

Al cap i a la fi, la proposta que vostès fan és que el remei és pitjor que la malaltia. I, en aquest aspecte, doncs, dir-li que l'altra opció, que seria la solució o la tesi més keynesiana, que seria finançar la despesa pública amb l'emissió de deute públic, doncs, és el que vostès van fer quan estaven al Govern. I els resultats d'aquests plantejaments, a curt termini, ja els sabem, que són una despesa inassumible i un deute asfixiant. I, a més a més, que han portat la Generalitat a la situació en què es troba, que és al llindar de la insolvència.

Aleshores... (*veus de fons i rialles*) –sí, ja pot riure–, però, certament, evidentment, no donaré suport a aquesta proposta, a aquesta moció que fan vostès, atès que ens trobem que aboca la Generalitat a la fallida. I certament, jo crec que..., vaja, no es pot donar suport a aquesta moció per les raons que li he exposat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, quan analitzem quin és l'estat del benestar que pertoca a una societat, el que se'ns diu en el món acadèmic és que s'ha d'ajustar aquest estat del benestar als impostos que paguen aquests ciutadans. És a dir, a més esforç fiscal ha d'haver-hi unes majors prestacions de sanitat, educació, etcètera; no només això, sinó també depenent de la riquesa que genera en el mateix país; normalment a Europa ho saben quantificar amb un tant per cent respecte al PIB en despesa en sanitat, en educació, etcètera. A partir d'aquí, ens adonem que Catalunya no compleix aquests estàndards per una raó molt clara, que és per al dèficit fiscal que patim.

La fiscalitat que avui es paga a Catalunya sí que en alguns casos és menor a d'altres estats de la Unió Europea, però en un tant per cent molt petit respecte de la mitjana. Jo li posaré un exemple: la mitjana de despesa sanitària *per capita* a Europa és de 1.700 euros, quan a Catalunya aquest any amb prou feines arribarà als 1.200, 1.250 euros *per capita*. Per tant, hem

d'abordar el problema de fons que vostè no aborda en la seva moció.

Tot i així, aborda altres qüestions a les quals donarem suport, ja li ho he dit, excepte en alguns punts on ens trobaríem amb un dúmping fiscal molt evident: aplicar una fiscalitat en determinats àmbits de l'economia provocaria automàticament deslocalitzacions. Nosaltres, la taxa sobre pernoctacions turístiques, no la veiem clara –això pot crear un efecte desincentivadors–, podríem trobar altres fórmules, com, tampoc, el tema dels dipòsits bancaris.

Li dono una altra idea per a properes mocions, nosaltres segurament ho presentarem, però es podria aplicar un tipus d'impost sobre caixers automàtics, per exemple, o sobre oficines bancàries, de tal manera que no fos automàticament traslladable al client, que és qui té els dipòsits bancaris, el pagament d'aquests impost. Perquè l'oficina bancària si paguem, si fem pagar un impost sobre dipòsits bancaris automàticament ho traslladarà al mateix client que té aquest dipòsit bancari.

Aquí nosaltres ens n'abstindrem, perquè creiem que la filosofia pot ser la correcta i podem abordar aquestes qüestions, però ens preocupa molt el possible efecte de dúmping fiscal, el fet que ens trobem que l'efecte desitjat d'incrementar la recaptació acabi sent el de la corba de Laffer que és que depèn on situem el nivell impositiu acabem recaptant menys, perquè hi ha menys consum, hi ha menys demanda respecte als serveis als quals volem crear un impost específic.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Empezamos. Presidenta, diputados, diputadas, *consejler*, vicepresidenta, plantean ustedes algo fundamental en un país normal, que es un pacto fiscal, no este, ¿eh?, uno normal, que es saber cómo pagamos nuestro estado del bienestar y quién lo paga.

Podemos optar por unos modelos de fiscalidad progresiva, y yo diría progresista, y unos de fiscalidad regresiva, conservadora, neo-, paleo-, como queramos, ¿verdad?

Aquí hemos optado por la regresividad fiscal, cosa que es formidable, sobretudo para aquellos que tienen mucho, para aquellos que defienden..., para aquellos que tienen menos nos parece muy mal.

Pero ustedes han cometido, creo, un pequeño error, que es que ustedes han presentado una especie de ley ómnibus fiscal, y no copien ustedes los malos hábitos, para eso está la ley de acompañamiento, y ahí seguramente ustedes proponen de una forma más exhaustiva y un poco más trabajada determinados impuestos como el nuclear, como el de las emisiones de CO₂. Pues, a lo mejor, bien fundamentados pueden llegar

ustedes a recoger apoyos. Yo por eso vamos a pedir votación separada de los puntos 1, 2, 3, 4 y 5, y votar el resto si no hay otras peticiones de voto separado, porque creemos que esto hay que discutirlo con más profundidad.

Me quedan todavía treinta y cuatro segundos. ¡Qué maravilla! Entonces, por ejemplo, ustedes decían: «No hay que crear *dumping* fiscal.» No, vamos todos al *race to the bottom*, es decir, a no pagar impuestos. Pero es que esto..., el estado del bienestar hay que pagarlo. Y no es cuestión de *dumping* social, es una cuestión de determinar qué tipo de imposición queremos en función del estado de bienestar que deseemos. Pero, claro, yo creo que más *dumping*, que no cobrar la nómina..., eso sí que desincentiva a la gente, eh?, pero mucho. Vamos a empezar por pagar las nóminas... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), y vamos a empezar a asumir un concepto –acabo, presidenta– que es la corresponsabilidad fiscal. La autonomía, el autogobierno se fundamenta también en la corresponsabilidad.

Y un pequeño detalle, y acabo, los porcentajes que destinamos en salud, en educación y en bienestar respecto a nuestro PIB son absolutos, señores. Y en todos estos estamos, siempre, por debajo de la media de la OCDE.

Los porcentajes no son absolutos, son decisiones políticas, y aquí en Catalunya y en el resto de España sistemáticamente hemos preferido gastarnos las cosas en otras cosas, el dinero en otras cosas, y no en salud, en educación y en bienestar; porcentajes..., que algunos aunque no tenemos la cabeza tan bien amueblada como otros, algunas cosas todavía nos entran.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor Herrera, vostè, definitivament, té la malaltia de l'impost. I li dic això perquè vostè presenta una moció en la qual en el 40 per cent dels punts, naturalment, demana pujar impostos. Sembla que vostè ha agafat el pla electoral o la ponència política en matèria econòmica d'Iniciativa Verds o d'Esquerra Unida i Alternativa i l'ha posat en forma de moció.

Vostè demana castigar amb més impostos a qui consumeix electricitat, a qui estalvia, a la indústria, al sector turístic, a qui hereta i als contribuents en general, per no recaptar ni la meitat del deute que el seu partit va deixar quan tenia la responsabilitat del Departament de Medi Ambient i era el responsable de l'Agència Catalana de l'Aigua i d'Aigües Ter Llobregat.

Senyor Herrera, i aquesta pregunta també se li pot fer al Govern del senyor Artur Mas: vostè creu que la gent que veu retallat el sou, que veu perillar el lloc de tre-

ball, que es troba a l'atur, que veu com la inflació puja, encara vol pagar més impostos? (*Remor de veus.*) Creu que més impostos és igual a més ocupació?

Li pregunto això perquè en la seva interpellació vostè va mostrar una gran preocupació per l'atur, i quan l'escoltava, en l'últim Ple, en la interpellació que li va fer el conseller d'Economia pensava que vostè, avui, proposaria mesures per lluitar contra la precarietat laboral o per afavorir la contractació de persones aturades; però, en realitat, cap proposta en aquest sentit, només ens ha proposat més impostos, convertint-se definitivament en els fanàtics dels impostos, a més de proposar-nos mantenir els actuals nivells de despesa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i mínimes propostes sobre estalvis.

Per tant, em sembla, senyor Herrera, del tot agosarat que el seu partit presumeixi de defensar l'estat del benestar i una política impositiva redistributiva quan vostès, Iniciativa Verds amb el seu Govern, acompanyats dels seus anteriors socis de govern, ara a l'oposició, PSC i Esquerra Republicana... –Esquerra Republicana ja no sé si tant soci ara–, vostès van portar a terme una política que ara presumeixen de ser redistributiva i d'afavorir l'estat del benestar, en què es va destruir més ocupació que mai, on es van apujar més impostos indirectes que mai i on es van deixar deutes que no venceran fins al segle XXI.

I, finalment, quant al punt 12, farem una abstenció positiva, entenent que aquest és un debat que s'ha d'abordar en el debat pressupostari i que no pot anar en un punt sobre quinze punts d'una moció.

El Partit Popular de Catalunya no compartim la voluntat del Govern del senyor Artur Mas de fer pagar per accedir a la sanitat. Els catalans i catalanes mereixen el mateix accés a la sanitat que qualsevol ciutadà de la resta d'Espanya i no el que ens proposa Convergència i Unió de fer-nos pagar per accedir a la sanitat. No volem ser menys que la resta de ciutadans de la nació espanyola.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila... (*Veus de fons.*) Senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Gràcies, presidenta. Per dir-li que nosaltres del punt 2 al punt 15 hi votarem majoritàriament a favor. No del punt 5 i del punt 11, on li demanem votació separada, que ens abstindrem, exactament pels motius que argumentava fa escassos minuts el senyor Pere Aragonès, d'Esquerra Republicana. I també en el punt 10, on votarem simplement la part que diu «establir una taxa turística», perquè ens sembla que aquesta taxa turística, que nosaltres hi estem d'acord, la vam presentar en programa electoral, la vam reclamar en la negociació de pressupostos del 2011, s'ha de plantejar

diferent de com està actualment plantejada en aquests pressupostos, de forma més equitativa, atenent a la diversitat del sector i també amb consens amb el sector.

Dels altres punts hi votarem a favor, perquè hi estem bàsicament d'acord, no sempre en el literal. I també considerem que ajuntar tots aquests punts en una moció és una mica excessiu, senyor Herrera, sincerament. Però, tot i així, hi votarem a favor, perquè estem a favor d'aturar aquestes mal anomenades «negociacions» amb la funció pública, i amb l'últim episodi, fet amb nocturnitat i traïdoria, d'aquest decret que no els ho paga tot però sí que els ho reté tot.

També estem d'acord en altres temes, com insistir molt més i de forma directa en la lluita contra el frau –volem veure els programes d'aquesta lluita contra frau–, o amb l'impost sobre energia nuclear o d'altres. O en desacord, deixi'm també dir-li, amb la manera que s'han formulat moltes de les taxes incloses en aquests pressupostos. I aquest punt demana justament aturar les taxes tal com estan anunciades. Perquè jo crec que ningú entén que fem pagar un euro més per la T-10 o que fem pagar un euro a tothom de manera universal per cada factura de medicament que regepta el metge –per cert, que no ho trien els ciutadans, anar-los a comprar, perquè no trien mai estar malalts–, i al mateix temps els estiguem dient a aquests ciutadans: «Vostès pagaran més, però, saben què?, tindran menys: tindran menys transport públic i tindran menys sanitat», perquè el retall en sanitat en aquest pressupost és del 5 per cent, que s'acumula al 10 per cent de l'any passat, i, per tant, estem en un 15 per cent acumulat que traspasa tots els límits, que toca l'os del servei públic i de la seva qualitat.

Nosaltres, per tant, votarem sí en tots aquests punts, amb les excepcions que ja li he esmentat, presidenta, perquè són punts de discòrdia, són punts de discòrdia amb aquest pressupost, són punts que volem posar sobre la taula i dialogar-los amb el Govern. Això sí, si el Govern vol dialogar, si el Govern vol ser ajudat. Perquè honestament aquests pressupostos, tal com estan plantejats, són molt i molt millorables, perquè tal com estan plantejats no són útils ni per sortir de la crisi, ni contenen un mínim relat equitatiu, progressiu o que destilli una mínima sensibilitat social, que en aquests moments de dificultat, que existeixen, això no els ho negarem mai, és necessària la sensibilitat social.

També votarem, senyor Herrera, a favor del punt 1, perquè efectivament hi ha d'haver un debat..., no el tenim amb calma, no el tenim amb calma en el debat pressupostari, hi ha d'haver un debat sobre el nostre estat del benestar, perquè el Govern planteja tota l'estona com a inevitables coses que són simplement eleccions polítiques. I hi ha una altra manera de fer les coses; hi ha una alternativa possible, hi ha una tria que és aprofitar la situació, complexa, difícil, i retallar per desmantellar, i n'hi ha una altra, que és la que defensem nosaltres, que és reformar per preservar. Aquest debat és un debat important, és un debat que s'ha de tenir, polític, amb els ciutadans. I, per tant, nosaltres votem a favor de fer aquest Ple extraordinari.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Maria Llop.

Josep Maria Llop i Rigol

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, la veritat és que la intenció que d'alguna forma ens portava al Grup de Convergència i Unió a debatre aquesta moció era una intenció, doncs, clarament negociadora, amb ganes d'intentar arribar el màxim possible als màxims acords amb el grup que l'ha presentada, aquesta moció, el grup que l'ha presentada de forma subsegüent a la interpellació. No obstant, això no ha estat possible principalment per diferències de model.

I, per tant, doncs, nosaltres, davant d'aquesta situació, també hem preferit, i ho dic amb tota franquesa, retirar les nostres esmenes, perquè aquesta possibilitat de diàleg i de transacció precisament amb el grup que planteja aquesta moció no ha estat del tot fàcil en aquest sentit, eh? Per tant, doncs, nosaltres això sí que ho hem fet.

Bé, permeti'm, també, com a introducció, de dir-li que, home, hem captat un to una mica –una mica– agressiu, un to que potser..., doncs, potser no cal, no? Aquí estem per debatre. Però en tot cas no sóc jo qui per jutjar. Sí que aquest to m'ha posat en la situació de recordar coses que no volia recordar, i és allò que anteriorment li ha comentat el diputat Coto, que és el nivell altíssim de déficit que tenim i l'endeutament –ep!, a partir de l'1 de gener d'aquest 2012, d'aquí aproximadament a quinze dies, una mica menys, diàriament pagarem 6 milions d'euros de deute, diaris. Per tant, jo crec que això és una qüestió prou seriosa i que correspon en bona part, no exclusivament, però sí que en molt bona part, a la gestió que vostès van contribuir a fer de forma important en aquest Govern.

Dit això, jo li voldria comentar algunes coses sobre la seva moció. La primera és què persegueix aquesta moció. I a mi em sembla que, si ho posem allò, una mica negre sobre blanc, hi ha dues coses que es desprenen d'aquesta moció. La primera –la primera– és que aquesta moció demana que es faci un debat sobre l'estat del benestar. Aquesta és la primera cosa que demana aquesta moció.

La segona cosa que aquesta moció d'alguna manera posa damunt la taula. Bé, els punts 2 a 15, per tant, un total de catorze punts, tots ells, directament o indirectament, van adreçats o bé a l'establiment de nous impostos o a l'augment dels impostos ja existents. Per tant, estem davant d'una situació d'increment d'impostos per destinar-los d'una manera o d'una altra al que en podríem anomenar «l'estat del benestar».

Bé, jo sobre aquest punt una mica li diria allò que li va dir ja fa unes certes setmanes el mateix president de la Generalitat quan vostè li va posar en una pregunta la possibilitat de fer un debat sobre l'estat del benestar, i el tema és bastant clar. Miri, si creuen que s'ha de fer un debat sobre l'estat del benestar, dema-

ni'l –demani'l–, que hi hagi els suports parlamentaris, doncs, que són necessaris, i aquest debat, evidentment, doncs, es farà, no? I, de fet, si no vaig mal informat, el mateix Reglament del Parlament preveu aquesta possibilitat.

Dit això, home, dit això, em sembla també evident que el debat sobre l'estat del benestar té també una component molt clara; és a dir, allà on es produeix realment és en el debat de pressupostos. I, per tant, al debat de pressupostos és allà on realment totes les polítiques d'ingressos i despeses..., en el debat de pressupostos i en les lleis que l'acompanyen, com la Llei de mesures financeres i fiscals, es produeixen tots aquests debats; tots aquests debats tant en l'àmbit dels ingressos com en l'àmbit de les despeses i també de les polítiques, evidentment, de benestar. Per tant, jo el convido que en el debat de pressupostos això, doncs, tots els grups d'aquesta cambra ho puguem fer.

La segona cosa que també li va dir el president quan vostè va fer aquesta pregunta és que, és clar, de fet, tot el que tingui a veure amb el benestar va directíssimament vinculat al creixement. I, de moment, escolti, jo crec que allò que hem de procurar principalment en els pressupostos és que hi hagi creixement; si hi ha creixement, hi haurà major benestar social. Per tant, jo crec que aquestes dues polítiques, benestar social i creixement econòmic, van directíssimament vinculades.

Bé, en el cas, doncs, que es demani aquest debat i que arribi a prosperar, jo convido que sigui i es faci...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps, sí...

Josep Maria Llop i Rigol

...i, per tant, doncs –acabo, presidenta–, que es faci aquest debat segurament en els pressupostos.

Bé, en segon lloc, i ja també per acabar, no?, la resta de mesures que es plantegen són o bé nous impostos o bé incrementar impostos. I, clar, això, diríem, de cara al creixement econòmic, no és bo, no és el que el país necessita. I, per tant, doncs, creiem que nosaltres no podem donar suport a aquesta moció de cap manera.

Bé, per tal de..., tindria més coses a comentar-li, però per tal de no allargar-me en el temps, només sí que aprofito per dir que nosaltres demanaríem votació separada del punt 3, perquè en aquest punt hi podem estar d'acord, i dels punts 14 i 15, doncs, que també els podem votar a favor.

Per tant, res més.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes que han quedat l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. I, abans de pronunciar-me sobre les esmenes, vull demanar unes disculpes, pel to, perquè sé que amb al meu to mai em podré posar a l'alçada del to que utilitzen, l'amabilitat que vostès utilitzen amb la funció pública, amb els usuaris del transport públic, amb els usuaris de la salut pública, amb els usuaris de l'educació pública; mai podré estar en el seu to. Però, ja els ho dic, en el to que mai em podré posar d'amabilitat és amb el to que vostès utilitzen amb les grans fortunes, amb qui més té. Amb aquest són molt amables, sigui Nadal o no ho sigui. I, per tant, jo els ho confesso, mai podré ser tan amable com vostès ho són quan, després d'un any, vostès continuen sent tan amables amb qui més té, fins al punt que no han expressat ni presentat ni una sola proposta amb ells.

En segon lloc, jo avui me n'alegro d'una cosa. Vostès apliquen la teràpia del xoc, de l'anunci constant. Jo crec que un govern hauria de tenir la responsabilitat de portar en aquest Ple –en aquest Ple– la necessitat de parlar sobre el model d'estat del benestar. Però no ho volen fer. És lògic, eh? La teràpia del xoc els està resultant efectiva; la lògica de la por els resulta efectiva. Però avui me n'alegro d'una cosa, que hi han moltes forces polítiques en aquest Parlament –Iniciativa Verds - Esquerra Unida, el PSC, Esquerra Republicana, Ciutadans, Solidaritat– que estan d'acord a fer un debat monogràfic sobre el tema, perquè potser serà la manera que vostès aparquin ja la teràpia del xoc, de l'anunci constant, la teràpia de la por que estan aplicant. I, per tant, és una bona notícia precisament que avui, encara que siguem derrotats, siguem molts, i, és més, que avui això coincideixi amb el primer cop que una enquesta del CEO suspèn un govern.

Tercer element. Sí que lamento una cosa, que vostès tinguin majoria parlamentària per al copagament. Senyor Coto, no enganyi ningú. Vostè avui és copartícip que el Govern de la Generalitat tingui un missatge: que hi ha una majoria parlamentària per tirar endavant el copagament. Amb vostès. (*Veus de fons.*) Sí, sí, amb vostès. Amb vostès quan, amb l'abstenció, el que plantegen és que poden tirar endavant. I també li haig de dir que em preocupa òbviament el que ha plantejat Esquerra Republicana, obrint les portes al fet que Convergència i Unió pugui continuar explorant aquesta línia.

Per últim, avui el frau fiscal es deriva de les grans fortunes; el 78 per cent del frau fiscal ve de les grans fortunes. La lluita contra el frau fiscal és una via. I la lluita contra el frau fiscal és allò que no es vol explorar.

Però, és més, el senyor Mas deia: «Hem de ser com els països de referència», no? En esforç fiscal estem a la cua d'Europa. I la pregunta és on s'ubica la deslocalització en l'impost de l'energia nuclear? Que tancaran Vandellòs i la posaran al País Valencià? Enlloc –enlloc. És una qüestió de voluntat política o no; si es té voluntat política o si no se'n té amb determinats sectors econòmics.

El nostre esforç fiscal, la nostra pressió fiscal és l'equivalent a un país de referència, potser, per al senyor

Mas: Estònia. Jo crec que això no són països de referència, que aquells països que se'n surten són aquells que tenen una fiscalitat justa i progressiva. I aquí tenim un problema, un pacte fiscal amb Espanya, però un pacte fiscal entre els catalans que no l'he encarat. Un 30,8 per cent de pressió fiscal és ridícul. I el que volem és una política fiscal justa per poder-nos-en sortir, perquè, si comencem a desinvertir, com estem fent, en cohesió, en equitat i en inversió, el que farem precisament és anar pel camí del pedregar, que, per cert, és exactament allà on estem.

Per tot això, esperem que la moció tingui un ampli suport. I, en tot cas, sí que constatem que avui hem sumat molts vots per aconseguir allò que aquest Govern no vol fer: un debat monogràfic sobre el model d'estat del benestar per aparcar la teràpia del xoc i per encentar, en definitiva, una via d'endregar el debat i garantir que vostès no toquen allò que no han de tocar, els pilars bàsics de l'estat del benestar.

Gràcies, presidenta.

(*Pausa. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Voldríem demanar si fóra possible agrupar la votació d'aquests quinze punts en tres blocs...

La presidenta

Senyor Millo, tinc bastantes votacions demanades i potser ja ho arreglem amb el que jo els explico, i, si no, ho canviem.

(*Uriel Bertran Arrué demana per parlar.*) És el mateix, senyor Bertran? (*Pausa.*)

Doncs, les propostes que tinc són: votar primer els punts 1, 2, i 4; després, votar el 3; després, votar el 5; després, votar els 6 i 7, i 8 i 9; després, votar el 10; després, l'11; després, 12 i 13, i després 14 i 15.

I, si hi ha alguna cosa més, votem d'un en un.

(*Uriel Bertran Arrué i Laia Bonet Rull demanen per parlar.*) Senyora..., senyor Bertran...

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres el 7 també voldríem que es votés de forma separada. Ha dit un bloc que em sembla que era 6, 7, 8 i 9. Nosaltres voldríem que el 7 es votés de forma separada i el 10 també.

La presidenta

El 10 ja estava previst.

Uriel Bertran Arrué

Doncs, el 7.

La presidenta

Senyora Bonet...

Laia Bonet Rull

Sí, presidenta. Tal com havíem comentat, ens interessaria votar el 10 separat, fins a «taxa turística», «establir una taxa turística», per una banda, i la resta del 10, per separat.

Gràcies.

La presidenta

Vol dir simplement «establir una taxa turística»? (*Pausa.*) I després la resta.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Queríamos también pedir la votación separada del punto número 12.

La presidenta

De?

Jordi Cañas Pérez

Del 12, por favor.

La presidenta

M'havia demanat 1, 2, 3, 4, 5, i ara el 12.

Jordi Cañas Pérez

Sí, el 12, por favor, sí.

La presidenta

A veure, molt bé.

Doncs, podem votar, primer, 1, 2 i 4? (*Pausa.*) Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

M'ha semblat entendre que ajuntava els punts 6, 7 i 8 en una sola votació?

La presidenta

Sí, 6, 8 i 9, perquè el 7 me l'han demanat per separat.

Josep Enric Millo i Rocher

Doncs, demanaríem treure el 6 d'aquí.

La presidenta

O sigui, 6 per una banda, 7 per una altra, 8 i 9 per una altra? (*Pausa.*)

Doncs, començarem pels 1, 2 i 4 –1, 2 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 50 vots a favor, 63 en contra i 15 abstencions.

Ara votarem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 en contra.

Ara votarem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 78 en contra i 38 abstencions.

Ara, votarem el punt 6. Senyor Millo, m'ha dit el 6, no, separat? (*Pausa.*) Sí.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 63 en contra i 20 abstencions.

Ara votarem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions.

Ara votarem els punts 8 i 9 –8 i 9.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 46 vots a favor, 77 en contra i 6 abstencions.

Ara votarem el punt 10 en la primera part, que és «establir una taxa turística».

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 78 en contra, 4 abstencions.

Votem la resta del punt 10... (*Veus de fons.*) Ha quedat... (*Algú diu: «Decau...»*) D'acord? (*Pausa.*)

Passem a la votació del punt 11 –el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 77 en contra i 28 abstencions.

Ara votem els punts 12 i 13. Així, no, senyor Cañas, 12 per una banda...? (*Pausa.*) D'acord. Comencem pel 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 63 en contra, 24 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 63 en contra i 27 abstencions.

I votem finalment els punts 14 i 15.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 129 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'atenció a les persones amb discapacitat (tram. 302-00089/09)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'atenció a les persones amb discapacitat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

(Pausa.)

Senyor diputat, esperi un moment. (*Veus de fons.*) Té cinc minuts, sí.

(Pausa.)

Senyor diputat, ja pot començar.

Juan Bautista Milián Querol

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, senyores i senyors diputats (*remor de veus*), vull començar aquesta intervenció donant sincerament les gràcies...

La presidenta

Senyors diputats, si us plau. (*Pausa.*) Segueixi.

Juan Bautista Milián Querol

Deia que volia començar aquesta intervenció donant sincerament les gràcies a tots els grups parlamentaris i subgrups que han volgut sumar esforços per consensuar un text que dóna resposta a la urgent situació de molts centres especials de treball.

Aquesta moció, finalment transaccionada amb tots els grups i subgrups, té diverses idees, però només una motivació: no deixar enrere les persones amb especials dificultats; no deixar-les enrere en una època d'especials dificultats, en una època de crisi, que està castigant especialment l'ocupació i aquells que viuen en una situació de major feblesa. Creiem que en moments de forta crisi econòmica el Govern ha d'estar al costat no només d'aquells que necessiten més ajuda, sinó també d'aquells que volen ajudar.

En aquest sentit, Catalunya té moltes persones disposades a ajudar; té una societat civil que des de fa molts anys ha apostat pel treball com la millor manera d'inserir socialment les persones amb discapacitat.

I una part important d'aquesta societat civil són els centres especials de treball. Aquests centres són empreses que fan una bona tasca d'integració de persones amb discapacitat en el món del treball ordinari, són empreses on almenys el 70 per cent de la seva plantilla

està integrada per treballadors amb un grau de discapacitat igual o superior al 33 per cent.

Des dels anys vuitanta, Catalunya ha estat al capdavant en la creació de centres especials de treball, però des de fa un temps diferents factors han fet que aquest model entrés en crisi: des d'una excessiva homogeneïtat del sistema d'ajuts o la pujada del salari mínim interprofessional, fins a una crisi econòmica que afecta les administracions que contractaven serveis o compraven productes a aquests centres especials de treball.

Senyores i senyors diputats, els centres especials de treball estan vivint una travessia pel desert, a l'espera de l'arribada d'un nou model. El conseller ens deia l'altre dia en la interpel·lació..., parlava de transició, però podem parlar perfectament d'una travessia pel desert. I hem de fer alguna cosa perquè aquests centres no morin assedegats.

Una part d'aquest text transaccionat és instar el Govern de la Generalitat a presentar el Pla de polítiques actives per a les persones amb discapacitat. Fem que la transició, que aquesta transició sigui ràpida i que totes les mesures que es prenguin a partir d'ara vagin en la direcció d'un model consensuat amb el sector.

Però, mentre arriba la implantació d'aquest nou model, el que sí que demanem al Govern és mantenir els ajuts als centres especials de treball, assegurant la subvenció del cost salarial corresponent al lloc de treball de fins el 75 per cent del salari mínim interprofessional per a aquells treballadors amb discapacitat amb especials dificultats. Això seria el segon punt de la moció, de la moció transaccionada, i potser el primer punt seria més important, però és que aquest punt segon és molt urgent.

Aquest és el principal pilar de finançament dels centres especials de treball i aquest any han vist que no els han arribat tots els diners que els havien d'arribar. A més, en època de crisi les empreses i les administracions que contracten serveis a aquests centres han pagat més tard o han contractat menys. Ha estat un any especialment difícil i ho està sent més per a aquells que són menys competitius: els centres especials de treball que contracten persones amb especials dificultats.

Abans, en una interpel·lació amb la vicepresidenta, deia que governar bé és prioritzar bé, i no es pot abandonar en la incertesa uns centres especials de treball que ho estan passant realment malament. En èpoques de crisi és quan més s'ha de prioritzar els que estan en una situació més feble i tenen més possibilitats de quedar-se enrere.

I per això demanem que s'asseguri la subvenció fins al 75 per cent del salari mínim interprofessional per als treballadors amb especials dificultats. I, en aquest sentit, també demanem que a aquesta subvenció es puguin acollir els centres que creïn nous llocs de treball per a persones amb les característiques que he esmentat.

Finalment, vull acabar, un cop més, donant les gràcies de nou a tots aquells diputats, que han estat durs negociadors, però que han sabut cedir en aquells punts que

permetien tirar endavant aquest text, que sincerament crec que comença a donar una resposta important a un sector que està en una situació molt complicada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, vicepresidenta, bé, en primer lloc, m'agradaria també felicitar el senyor Milián, que s'estrena, doncs, amb una moció que serà votada per unanimitat –unanimitat.

Però també vull posar de manifest que aquesta agradable sorpresa que el Partit Popular presentés aquesta moció sobre el finançament dels CET..., dic «agradable» perquè ho és i és positiva per als CET, però dic «sorpresa» perquè el passat 20 d'octubre jo mateixa vaig portar a aquesta cambra aquest mateix afer i, no sé si va ser per desconexament, no sé si va ser per descuit, no sé si va ser pel pacte que hi ha no escrit amb Convergència i Unió, però amb el seu vot, conjuntament amb el de Convergència, van fer possible que no prosperés cap acord amb relació als CET, que és el que avui es planteja.

Mirin, intentaré ser el més clara possible. Les persones que formen part del sector esperen alguna cosa més de nosaltres que típiques excuses com les que Madrid no paga. (*Remor de veus.*) Jo personalment –i miro la diputada Borràs; deixeu-me acabar, senyors diputats–, ho sap, que a Madrid li demanem el que sigui necessari. Però en aquests moments, que ens obliguen a prioritzar més que mai, i vostès ho diuen, no és de rebut que a deu dies d'acabar l'any –quan jo vaig presentar la moció faltaven dos mesos–, a deu dies d'acabar l'any, molts CET no sàpiguem encara si hauran de tancar la porta, abaixar la persiana.

I, per tant, hi ha dos aspectes que m'agradaria..., perquè nosaltres hem presentat una esmena que diu que això quedi concretat en els pressupostos, que no ha estat acceptada així, no ha estat acceptada.

I ho diem, per què? Perquè entenem que una qüestió que avui no estarà en el pressupost, potser serà encara una despesa més gran per al demà. Perquè si el cost de l'atenció, que és de 2.300 euros per persona i any, en un entorn laboral és aquest, si no fos en aquest entorn laboral, si hagués de rebre atenció residencial i altres prestacions econòmiques, és a dir, si haguessin d'abaixar la persiana, ens costaria nou mil euros l'any i no estarien en un entorn productiu.

El segon aspecte que vull destacar és que m'agradaria..., i crec que és el que hauríem d'estar debatent sempre, no tant sobre els diners, sinó sobre el futur model de CET, i no presentar en excés el pes del debat en el finançament. Perquè hauríem de tenir-ho su-

perat i assumit. No hauríem d'estar discutint que els paguem o no, perquè és un model que ens creiem. Els catalans i catalanes creiem en aquest model. I nosaltres, des del nostre grup, apostem per la seva continuïtat, perquè compartim el valor afegit que representen en termes socials i també en termes de territori.

Si tots els que avui estem aquí reconeixem aquests èxits d'aquests models d'atenció –i suposo que per això la unanimitat–, de la capacitat d'inserció, hem de ser capaços d'arribar a acords. Avui arribarem a un. Però jo vull que aquest acord serveixi –perquè no ho explicita la moció– perquè estigui en els pressupostos del 2012.

I ja sabem i reconeixem que hem de seguir exigint a Madrid. Però això va anar així: el 2009, la senyora Berbel, a través de la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats, va començar a treballar amb el sector i va assumir uns compromisos pressupostaris, que després Madrid va dir que els continuaria, però que és cert que els va incomplir. Ho sabem, ho reconeixem. Però fem que aquest Govern i aquest acord que teníem amb el Govern el 2009 continuï, recuperem-ho, modifiquem-ho, però no espolem les puces –no espolem les puces.

Estem parlant d'un col·lectiu de més de cent centres especials de treball d'iniciativa social, que donen ocupació a 9.500 treballadors, dels quals més de 7.300 presenten algun tipus de discapacitat, persones de què probablement la millor integració és la seva inserció laboral. Estem parlant d'entitats que mai es deslocalitzaran i que, per tant, la seva funció social i econòmica ha de ser –i ho és, per nosaltres– altament valorada.

Per això les esmenes –ja n'explicava una– que presentem són... La primera es dirigeix, i sí que ha estat recollida, que aquestes subvencions es dirigeixin a entitats d'iniciativa social, com ho diu la Lismi, que estableix que les compensacions de les administracions públiques vagin per millorar la viabilitat dels CET, especialment la dels sense ànim de lucre. I considerem molt important fer aquesta distinció, perquè, com he anat dient des del principi, hem de prioritzar. I aquest és un aspecte fonamental, ja que tots coneixem la proliferació –i el conseller crec que en va parlar– d'iniciatives de caràcter lucratiu que aborden l'atenció a les persones amb discapacitat com un mitjà i no com un objectiu. I des del nostre grup compartim la necessitat de ser molt rigorosos en aquest aspecte.

La segona era la que comentava del pressupost. Exigim a Madrid el que calgui, quan calgui, ens hi trobaran sempre, però queden deu dies perquè els CET sàpiguem què passa o què no passa. Necessiten un compromís i el necessiten clar, clar i transparent. I això al nostre entendre només pot estar en els pressupostos, amb independència d'aquestes transferències, diputada Borràs, i vostè ho sap. És un moment crucial, tots hi hem de posar el nostre gra de sorra. Crec que avui hem fet una molt bona feina tots plegats i esperem, doncs, que tingui aquest fruit.

Moltes gràcies. I bones festes, de passada.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, les meves primeres paraules voldria que fossin de satisfacció per l'acord a què s'ha arribat entre tots els grups; agrair en aquest cas al senyor Milián, proponent de la moció, aquesta voluntat també que hi hagi aquest acord unànim.

Entrant ja en el contingut de la moció presentada, com deia el senyor Milián, hi ha una part de la moció important i una part urgent, que seria la part important el primer punt, i la segona part, que serien els punts 2 i 3 de la moció, urgent.

Nosaltres hem fet esmenes al primer punt de la moció, en la línia també de completar aquest text, parlant d'un model global, un model global d'aquest pla, que es parla de polítiques actives adreçades al sector, com deia, de la discapacitat, amb la voluntat, també, de continuar la feina feta –la senyora Laura Massana esmentava la senyora Sara Berbel–, la feina que es va fer els últims tres anys, des del 2009, bàsicament des del traspàs d'aquesta competència del Departament de Benestar al Departament de Treball, on els criteris molt més adreçats al món del treball i al món de la inserció laboral van, com és normal, primar i aprofundir en el treball fet des del Govern des d'aquest sector, com deia; de plantejar un model pel que fa referència a les polítiques d'inserció a tot el sector de la discapacitat de caràcter global que contempli no solament els centres especials de treball, sinó totes les altres mesures que es fan de suport a la inserció per al col·lectiu dels discapacitats. Aquesta seria una de les esmenes presentades.

Alhora també hem presentat un segon punt que per nosaltres s'engloba també dintre aquesta categoria que dèiem d'«important», que és que, més enllà del pla adreçat a tot el sector de la discapacitat per a la inserció, creiem que també era necessari presentar un pla estratègic concretament per al sector dels centres especials de treball.

En aquesta línia, doncs, hem presentat aquest pla estratègic, que sigui consensuat per totes les organitzacions del sector. Avui, malauradament, hi ha una part del sector que se sent menystinguda pel Govern pel que fa referència a les converses que hi ha sobre aquest tema. Nosaltres creiem que la voluntat, en aquest cas, expressada per tots els grups i també pel grup que dona suport al Govern és un camí que és el que s'ha d'endegar i el que s'ha de continuar.

Alhora també presentem en aquest punt, com deia, d'aquesta esmena del pla estratègic, els objectius d'aquest pla estratègic: garantir la viabilitat financera i la competitivitat econòmica d'aquests centres especials de treball, i alhora també fer-ho a partir de mesures, de plantejament de mesures de sostenibilitat, de reestructuració i de revitalització del sector.

Alhora també posem damunt la taula alguns dels criteris que creiem que s'han de tenir en compte. Primer, els graus de discapacitat, les característiques empresarials dels centres i la localització territorial d'aquests centres; criteris que s'han de tenir en compte, com deia, a l'hora de la distribució d'aquestes quanties de subvencions.

Per altra banda, també en l'àmbit i el capítol de l'important, presentem un punt, que no en feia menció la moció però que sí que el diputat interpellant en va fer esment en la seva interpellació al conseller, i que nosaltres li vam, en aquest sentit, prendre la paraula i presentar un punt pel que fa referència a la contractació social, per tal de continuar les mesures que s'han engegat en aquest sector.

I com a innovador, perquè criteris de contractació social el Govern anterior ja n'havia implementat, ja ho havia començat a treballar, com a innovador, que s'estableixi, que es creï un sistema de seguiment que permeti conèixer els contractes realitzats a partir d'aquestes clàusules socials i també de manera especial els reservats als centres especials de treball. És una manera també d'avaluar si aquestes contractacions i aquestes clàusules socials funcionen o no funcionen.

Per acabar, anunciar el nostre vot favorable als punts 2 i 3 de la moció; com deia, s'engloben dintre de la categoria de l'urgent. Nosaltres entenem que són unes mesures de caràcter conjuntural, temporal, aquests punts que anem a votar, perquè això s'haurà de revisar i replantejar en el marc de l'elaboració, com deia, d'aquest pla estratègic consensuat.

Per tant, anunciar el nostre suport al text transaccionat i valorar, com deia, un altre cop, que hi hagi unanimitat en aquest text. Primer, perquè superem aquesta situació actual en què una part del sector se sent abandonada pel Govern, no escoltada pel Govern. I, segon, perquè tindrem un full de ruta que ens permetrà marcar el futur d'aquest sector, que nosaltres creiem que té futur.

I alhora també anunciar que els recursos econòmics que vénen del Govern de Madrid no han estat mai suficients per fer front a determinades subvencions. L'any 2009 –s'ha esmentat també– des del Govern de la Generalitat es va plantejar la possibilitat d'incrementar aquesta subvenció del 50, que diu el marc legal vigent, al 75 per cent. Això es va fer a través d'una ordre..., dues ordres, l'any 2010 i el 2011, que incrementaven, com deia, aquesta subvenció al 75 per cent, que eren d'obligat compliment.

Les dotacions pressupostàries per assumir-ho van anar incrementant-se. Mai van fer front a la cobertura total d'aquest 75 per cent. Què feia el Govern de la Generalitat llavors? Amb recursos propis del departament feia front a arribar a aquest 75 per cent. De l'any 2010 al 2011, l'increment...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

...de partides destinades als centres especials de treball se va incrementar un 22 per cent. Què ha fet el Govern de la Generalitat actual? Ha decidit que, com que no són suficients els recursos que arriben de Madrid, no paga. Això no és el que feia el Govern de la Generalitat anterior.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, se'ns demanava, i ho hem aconseguit, i és bo, que hi hagi una unitat absoluta en aquest Parlament per donar suport a la feina que fan els centres especials de treball. Creiem que això és bo i necessari. I així ho hem aconseguit. I jo ho vull agrair, evidentment, al que ha presentat la iniciativa, perquè, doncs, és qui té a la mà poder-ho fer o no, però també a la resta de grups.

I jo crec que Catalunya, que és un país i ho demostra en els diferents vessants, en el lingüístic, en el polític, en el cultural i també en el de l'ocupació, també ho demostra en el model específic de donar resposta laboral a les persones amb discapacitat; un model diferent i referent. I si algú ha liderat això ha estat la societat catalana, i també, políticament, permetin-me que ara els ho digui, Convergència i Unió, des del primer dia. Aquesta és una realitat que jo entenc que avui no discutim.

I, per tant, jo crec que creiem en el sector i reconeixem la feina feta per totes i cadascuna de les persones implicades. Però la legislació i també el pressupost, doncs, no depenen del Govern de Catalunya, depenen del Govern espanyol.

I jo no entraré en retrets ni a parlar de poca sensibilitat ni de decepcions de govern; només em referiré al que estrictament ha passat, i és que la Conferència Sectorial d'Ocupació, doncs, el 19 de novembre del 2011, dos dies, podríem dir, abans que hi hagués el canvi de govern, ens regala lamentablement una notícia, no?, i és que els incentius per a costos salarials passen del 75 al 50 per cent en tots els casos, inclús per als treballadors discapacitats amb especials dificultats. I aquesta és una realitat. I això posa en dificultat, certament, els centres especials de treball que tenen treballadors discapacitats amb especials dificultats. I això afecta, evidentment, d'una forma especial, Catalunya i els centres especials de treball que hi han apostat, doncs, d'una forma valenta, no?, d'una forma valenta.

Escoltin, en aquest sentit, nosaltres havíem presentat esmenes; esmenes que anaven..., en primer lloc, res a dir sobre que hi hagi un pla de polítiques actives en el país i que, per tant, s'expliqui en aquest Parlament i que es doni a conèixer, i que en aquest sentit hi hagi

un compromís per part del Govern junt amb el sector, de tirar-lo endavant.

Però, per una altra, nosaltres demanàvem –i ens sembla que és rigorós fer-ho també– que aquell que és competent en la matèria, que té la capacitat de legislar i té els recursos, doncs, fos qui, per tant, sollicités al Govern central el fet que ho tingués en compte, i per tant tingués en compte el 75 per cent del salari mínim interprofessional per als treballadors amb discapacitat amb especials dificultats.

I demanàvem també, i demanem, però en ares de l'acord ho hem retirat, que tots aquells diners que es deuen, doncs, es facin realitat, no?

Hi ha hagut un quart punt, que nosaltres volem també posar-hi l'accent; és instar el Govern de Catalunya a iniciar un procés de diàleg amb el nou Govern de l'Estat per tal d'aconseguir que les aportacions d'ambdós governs per assolir els punts segon i tercer d'aquesta moció, i en cap cas, siguin inferiors a les del 2011. Ja els podem avançar que en el cas del Govern de Catalunya així serà: la xifra no serà inferior a la del 2011. I, per tant, jo crec que aquest és un element, doncs, positiu.

Per tant, sense voler-me estendre més, crec que no era la voluntat, al contrari, suposo, del proponent a l'hora de fer aquesta moció posar en qüestió si des de Convergència i Unió, doncs, hi ha un recolzament al que és no només l'activitat dels centres especials de treball, sinó la particularitat d'aquest país, la feina ben feta per aquests i, per tant, el recolzament que se'ls dóna.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, senyor conseller, diputats i diputades, quan parlem dels centres especials de treball estem davant d'un tema de línia roja que no s'ha de creuar, en tractar-se d'un sector molt vulnerable. És un sector que no pot ser una víctima més de la crisi de retallades, per molt d'espòli fiscal que patim a la nació catalana.

Malgrat la seva limitada ambició, veiem bé els tres punts originals de la moció i assumim les seves millores en transacció. Amb tot, no podem deixar de subratllar que són les condicions excepcionals del moment les que fan necessari reforçar els centres especials de treball. En tot moment hauríem d'estar parlant de mesures temporals, mentre no es pugui accedir a un model de treball en què els treballadors protegits puguin treballar en empreses normals. Aquest no sols seria un pas que recull una reivindicació històrica del sector, sinó una mesura per evitar desviacions lucratives i desproteccions observades en aquest camp.

Ara bé, pensem que una moció d'aquesta naturalesa és incompleta si no és més explícita a l'hora d'identificar el problema. Hauria calgut potser instar el nostre Govern a defensar els interessos catalans davant el nou Govern espanyol, en el sentit que no imposi l'Estratègia espanyola de empleo del 2012-2014, tal com va ser aprovada pel Consell de Ministres sortint, ja que pot suposar una reducció del 33 per cent per als col·lectius amb especials dificultats. No podem oblidar que estem parlant de 2.500 llocs de treball que estan en joc en el futur immediat.

Gràcies, senyora presidenta. Molt bon 2012 a tots i totes.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, senyora presidenta, gràcies. Senyor conseller... Bé, en primer lloc, felicitar-nos perquè sembla, doncs, que aquesta moció, si no ho he entès malament en les intervencions que m'han precedit, serà aprovada per unanimitat en els seus punts. Crec que hi ha hagut un debat ben conduït pel proponent, el senyor Joan Milián, i li volia agrair la feina que ha fet en aquest sentit. I, dit això, entrar en el fons de la qüestió.

A nosaltres ens sembla que és important que en la situació de crisi que estan travessant els centres especials de treball i amb la situació d'incertesa que estan patint aquests darrers dies del 2011, en els quals no tenen massa clar què serà d'ells el 2012, en els quals s'estan suportant un endarreriment de pagaments no només de la subvenció que és objecte d'aquesta moció, sinó també dels pagaments dels diferents clients que tenen o administracions públiques de les quals són proveïdors..., i els situa, doncs, en una situació molt complicada. Per tant, avui crec que fem el que hem de fer en arribar a un acord i proposar des d'aquest Parlament, doncs, mesures concretes per solucionar aquesta situació, principalment el Govern de Catalunya, que és a qui correspon dirigir-se des d'aquesta cambra, però sense oblidar les obligacions de cadascú. És a dir, aquí s'ha dit, en el debat, que «Madrid no paga» pot ser una excusa recurrent. Doncs, podria ser una excusa recurrent, però, lamentablement, també és una realitat que condiciona molt diverses polítiques públiques, i molt especialment la que afecta els centres especials de treball.

És per això que des del nostre grup des del primer moment li vam dir al Partit Popular que ens semblava molt bé aquesta moció, que expressava molt bones intencions... Jo no sé si hi té alguna cosa a veure que hagi estat escrita abans de tenir investidura i formar govern, i arriba al Parlament quan ja tenen govern a Madrid; jo no sé si vostès l'han fet arribar als futurs responsables del Govern de Madrid, perquè en aquesta moció hi han coses que, si vostès són coherents, no és aquí que les han de demanar, no és aquí que les han

de demanar, és a un altre lloc, i tenen la responsabilitat no només de demanar-ho, sinó d'aconseguir-ho, perquè, si no, per què carai ho presenten aquí? No sé si hi influeix el fet que una moció escrita quan no eren en el Govern format s'aprova quan ja estan en el Govern format, i no sé si el diputat Milián, doncs, rebrà algun tipus de felicitació, o just el contrari, dels seus companys del Govern de Madrid un cop..., bé, un cop no, perquè ja han pres possessió, la majoria dels ministres, entre aquest matí i ahir, van prendre possessió.

Per tant, allò que deien abans de prendre possessió, esperem que ho continuïn dient i mantenint. Perquè, clar, el text original feia una mica de trampa. Aquí sabem que hi ha hagut una estratègia..., va haver-hi una ordre ministerial que aprovava l'ajut del 75 per cent dels sous, molt típic del Govern Zapatero, que després no va pagar. I el Govern de Catalunya, que era sensible a aquests casos, va haver de córrer a cobrir allò a què no s'havia compromès el Govern de l'Estat. Després, suposo que per una certa vergonya de dir: «Bé, allò que vam aprovar, com que no ho hem pagat mai...», mai del tot, sí que han fet una aportació parcial a vegades, però «mai hem acabat de complir», fan una estratègia d'ocupació que és una marxa enrere, que és passar..., tornar del 75 per cent al 50 per cent una altra vegada.

Bé, nosaltres el que els demanem és: vostès han dit aquí que són partidaris del 75 per cent, no?; doncs, el primer que han de fer, ara que han pres possessió a Madrid, és fer marxa enrere en l'estratègia d'ocupació, que baixa del 75 al 50, i el segon que han de fer és fer complir allò a què s'han compromès. Dit això, el mateix nivell d'exigència per al Govern de Catalunya, per descomptat.

I, dit això, que és la qüestió més urgent, m'agradaria també referir-me a la qüestió important, perquè aquí s'ha parlat d'un tema molt important que compartim, que són els centres especials de treball d'iniciativa social, i especialment els que fan referència a les persones amb gran discapacitat o amb gran dificultat, perquè són els més febles i, per tant, és lògic que hi prestem una atenció preferent. Però dir també que el sector del treball especial va molt més enllà que això, té d'altres casuístiques molt importants. Hi han les entitats d'iniciativa social, que estan molt bé, però hi ha un fenomen creixent; el que passa és que, a més, és un creixement potser viciat i inflat per l'excés de subvenció en aquests casos, però que s'hauria d'abordar i s'hauria de tractar amb especial interès, que són aquells centres especials que parteixen d'iniciativa empresarial.

Hi ha qui diu que això és un element negatiu, perquè han anat només darrere la subvenció. És possible que hi hagi una distorsió en aquest sentit, però ho veiem també com un element molt positiu, perquè al final el que busquem en aquest àmbit, per damunt de tot, és la integració normalitzada en el món del treball de les persones amb dificultats. I, per tant, no només centres especials d'iniciativa social, hem d'abordar en un pla: també els d'iniciativa empresarial, i també el treball amb suport, és a dir, el treball d'aquelles persones amb dificultats a l'empresa ordinària. Ens sembla que

aquest també és un element... Hi ha molts supermercats, per exemple, que tenen experiències amb Down i amb d'altres persones amb necessitats especials...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...—acabo, presidenta—, que tenen aquestes dificultats.

Per tant, hi votarem a favor, hem treballat per l'acord, el mateix nivell d'exigència a Catalunya i a Madrid, i, sobretot, esperem, ja que l'han proposada vostès abans de ser govern, que ara que són al Govern no s'oblidin d'allò a què s'han compromès.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, jo estic a favor de la moció, en comparteixo els motius. A més a més, penso també que, doncs, el meu suport a la moció és pel perill que hi ha de destrucció de llocs de treball, si no fem confiança a l'ocupació especial, i que serveixi aquesta moció perquè tinguem amb més consideració les empreses que promouen la inserció laboral, l'activitat ocupacional entre els col·lectius de persones amb discapacitat.

Entenc que cal, doncs, promoure el compromís i la coresponsabilitat social del teixit empresarial català. També cal impulsar una tasca de sensibilització, d'assessorament, de suport dels serveis d'inserció laboral de les persones amb discapacitat al món empresarial, de tal manera, doncs, que es trenquin estereotips, que no es creï una sobreprotecció i, per descomptat, evitant el rebuig. I entenc que cal fomentar la responsabilitat social corporativa, a l'hora de normalitzar i valoritzar la persona treballadora amb discapacitat.

Per tant, donaré suport a la moció.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers*, saludar desde aquí a la Dincat i anunciar que desde el Grupo Parlamentario Ciutadans vamos a apoyar esta moción, porque la inserción laboral de personas con discapacidad debe ser una prioridad en tiempos de bonanza económica, pero más especialmente en épocas de crisis. Desde Ciutadans estamos muy satisfechos del acuerdo alcanzado

entre todos los grupos sobre este asunto en particular, y felicitamos por ello al señor Milián, que se ha esforzado en alcanzar el acuerdo de todos los grupos. Esta unidad demuestra que la crisis económica no puede ser una excusa bajo la que se ampare la desprotección de este colectivo.

Por ello, para garantizar esta protección es fundamental que este Gobierno, junto con los partidos parlamentarios y los colectivos implicados, elaborem un nuevo plan de políticas activas para las personas con discapacidad, que contemple un modelo global y estable en el tiempo, ya que en temas tan sensibles como el que ahora estamos tratando no podemos generar incertezas al respecto.

En este sentido, juegan un papel fundamental los centros especiales de trabajo, que emplean a personas con una discapacidad con especial dificultad, convirtiéndolas en productivas, reduciendo su nivel de dependencia y contribuyendo así a la reactivación económica del país.

Finalmente, desde Ciutadans queremos subrayar la importancia de que se garantice la subvención del coste salarial del 75 por ciento del lugar de trabajo, con la aportación del Gobierno de España, que en ningún caso debe ser inferior a la del 2011.

Muchas gracias.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció. És la moció amb l'esmena transaccional incorporada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, tots.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la internacionalització de l'empresa catalana (tram. 302-00090/09)

Passem al punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la internacionalització de l'empresa catalana, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

(Pausa.)

Un moment... (Pausa.) Ja pot començar.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, efectivament vam tenir una interpel·lació, crec que prou interessant, on alertàvem des del nostre grup parlamentari que estem, com bé és conegut per part de tothom, patint, vivint uns temps

diffícils, amb menys diners per a polítiques –parlàvem de polítiques d'innovació, d'internacionalització– sobretot adreçades a la petita i mitjana empresa catalana.

Però no només hi ha un problema de menys diners des de l'Administració pública, sinó que també detectàvem una manca de projecte estratègic o, si més no, un projecte estratègic desdibuixat en la seva aplicació.

Això, senyor conseller, vam establir que no només ho dèiem des d'aquest Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó que els principals agents socials i econòmics del país, sindicats i també organitzacions empresarials, tenien una preocupació en aquest projecte estratègic, en certa manera desdibuixat, de la indústria catalana i, en concret, de les mesures d'internacionalització i innovació.

En aquest sentit, vam fer esment del fet que es pogués acollir, dins de la internacionalització, també la innovació, i que les polítiques d'internacionalització i innovació anessin agafades de la mà. I, de fet, aquest va ser, en el moment de creació de l'agència ACCIÓ, que integrava l'antic Cidem i l'antic Copca, el gran objectiu que es va perseguir, i, en definitiva, es van poder aplicar diferents polítiques.

En aquest sentit, doncs, hem orientat la nostra moció subsegüent, moció que hem fet arribar a tots els grups parlamentaris, i on passem d'aquesta estratègia desdibuixada, segons el nostre punt de vista, a poder traçar d'una manera contundent, d'una manera clara, nítida, aquesta estratègia industrial d'innovació i internacionalització, i sobretot pivotant al voltant de l'agència ACCIÓ.

Per tant, amb aquesta moció, el que volem és que ACCIÓ continuï tenint aquests programes de millora i assessorament, sobretot, estratègics, de cara sobretot a la pime, a la petita i mitjana empresa catalana. Recordem que és l'empresa que més necessita una agència com ACCIÓ; les grans multinacionals ja tenen recursos propis suficients per engegar programes d'innovació i internacionalització. I precisament van adreçades a les petites, a les petites i mitjanes, que, com bé ja sabem, són la majoria d'empreses del nostre país. I, a més a més, amb aquestes polítiques el que volem és que agafin dimensió, que aquelles que són petites passin a mitjanes i aquelles que són mitjanes passin a grans.

També volem que a través d'ACCIÓ es pugui continuar amb els programes Cerca i Tecnio, així com donar suport als programes de suport a projectes cooperatius. En posàvem exemples. Aquests projectes cooperatius consisteixen a unir diverses empreses a fi i efecte que puguin tenir un projecte d'innovació comú, ajuntant una gran empresa amb una petita i una mitjana empresa, amb un centre de recerca bàsic.

Finalment, la nostra moció fa esment d'un aspecte, i és que aquest nou Pla d'actuacions industrials que vostè ens anunciava, 2012-2014, pugui ser consensuat –pugui ser consensuat. Vostès en tenen un esborrany, però evidentment entenem que aquest esborrany, abans de ser definitiu, ha de passar pels òrgans de participació, on sindicats, on organitzacions empresarials

puguin afegir, puguin consensuar i definitivament puguem parlar d'un pla d'actuacions industrials i empresarials definitiu.

El que li demanem en aquesta moció també és que en el moment que aquest pla sigui definitiu, i per tant sigui consensuat, pugui venir a la comissió de política industrial del Parlament a presentar-lo en seu parlamentària.

I, finalment, continuar apostant per la política de clústers industrials. Entenem, doncs, també que aquí s'estava desdibuixant, en certa manera, l'estratègia industrial, i cal continuar apostant per aquesta línia.

En aquesta moció, ja m'avanço, i per tant anem estal·liant intervencions, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha presentat dues esmenes.

La primera feia esment de les pimes, efectivament, i aquesta la hi acceptàvem.

I pel que fa referència a la segona esmena, referida a establir un pla d'actuació d'empreses susceptibles de ser deslocalitzades, hem arribat a una transacció, que ja n'hem donat coneixement a la resta de grups parlamentaris i que ara en donarem coneixement a la Mesa del Parlament, amb la qual puguem assolir el màxim consens a fi i efecte de poder dibuixar clarament, nítidament, quina és l'estratègia industrial d'innovació i internacionalització de la pime catalana.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputades i diputats, el nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa donarà suport a aquesta moció.

Hi donarà per diverses raons. Primera, perquè creiem que ja és necessari que, per una vegada, el Departament d'Empresa i Ocupació comenci a fer polítiques industrials.

Però a més a més també creiem que aquesta moció avui és més important que abans-d'ahir, perquè ahir en aquest Parlament vam enterrar la Llei de política industrial, l'única Llei de política industrial que ha tingut aquest país i que només va durar un any.

I, per tant, la nostra preocupació és tornar a les polítiques que havia fet Convergència abans, quan governava, que la millor política industrial és la que no existia. I per això aquesta moció assenta bases amb relació a la política industrial i amb relació a la internacionalització i a la innovació.

Tenim un pla de política industrial aprovat, 2010-2020, que no es desenvolupa. Per tant, també hi do-

nem suport perquè creiem que és necessari, si no volem desenvolupar aquest perquè el vam fer el darrer Govern, doncs, bé, que n'hi hagi un de nou, que sigui 2012-2014, i sobretot que sigui negociat amb els agents socials, amb els sindicats i amb la patronal, per poder establir línies d'actuació d'aquest Govern.

Perquè per nosaltres les polítiques d'innovació i internacionalització són molt bàsiques. Tenim l'exemple en aquesta crisi. Les empreses que els seus beneficis els van destinar a l'especulació financera o immobiliària són les primeres que han caigut. Les empreses que van destinar els seus beneficis a invertir en innovació són les que s'han anat mantenint. I, per tant, nosaltres creiem que hem de treballar en aquesta línia.

Finalment, les dues esmenes que ja ha dit el diputat Ríos, d'Esquerra Republicana: la política de clústers –important–, però sobretot que es tingui en compte la petita i mitjana empresa, que és a les que millor els pot anar la col·laboració amb un clúster.

I, finalment, una darrera esmena que hem fet, que era dir: «Nosaltres estem per internacionalitzar. Però també, per mantindre el teixit industrial, és necessari que les empreses que tenim a Catalunya i que són productives no vagin cap a fora, no es deslocalitzin.» I en aquest sentit nosaltres demanàvem que hi hagués un pla de prevenció i d'intervenció de les empreses que poguessin ser susceptibles de deslocalització, per continuar mantenint el teixit industrial del nostre país.

Sens ha fet una transacció que diu «continuar fent la política de prevenció en aquest sentit». Bé, nosaltres hem acceptat aquesta transacció; no creiem que sigui «continuar fent», perquè creiem que no s'ha fet. Però sí que pensem..., i l'hem acceptada, perquè creiem que, si aquesta moció pot ser aprovada per tots els grups de la cambra, haurem posat fil a l'agulla per començar que aquest Govern comenci a fer polítiques en l'àmbit de la política industrial.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició de la resta de grups parlamentaris i diputats, en primer terme, l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable president. Honorable conseller... Bé, la internacionalització de les empreses és clar que incideix en el creixement i en l'expansió empresarial. En aquest cas, la internacionalització és més imprescindible que mai per nosaltres, perquè en depèn la supervivència de moltes de les nostres empreses, especialment a l'hora de mantenir els llocs de treball, i el desenvolupament econòmic de les nostres empreses i la qualitat de vida dels nostres ciutadans. Per tant, valoro molt positivament que es presentin mocions com aquesta, que reforcen la innovació i la internacionalització de l'empresa catalana.

Tal com ha dit el ponent, el proponent de la moció, crec que convé, doncs, promoure la internacionalitza-

ció a través d'agències com ACCIÓ. Entenc que ACCIÓ ha de donar més i millors instruments i serveis a les nostres empreses perquè aconseguixin la seva internacionalització, i a més a més ho ha de fer de manera coordinada, també, amb altres entitats que contribueixen a la competitivitat de l'empresa catalana, com són la Institució de Suport a la Recerca i també Tecnio.

El Departament d'Empresa i Ocupació ens ha presentat recentment el Pla d'actuacions d'indústria 2012-2014, que impulsa clarament la competitivitat de les nostres petites i mitjanes empreses. I val a dir que si aquest pla d'actuacions té el consens de les organitzacions empresarials i sindicals, doncs, segur que serà més eficient, més eficaç.

Donaré suport a la moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Pel Subgrup de Solidaritat, l'il·lustre diputat Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Sergi de los Ríos, ja li avanço que donarem suport a tots i cadascun dels punts de la moció, tot i que crec que val la pena que fem una radiografia general del que és la recerca i el desenvolupament, i la inversió que en aquests moments s'està fent a Catalunya.

A Catalunya es destina aproximadament un 1,6 per cent del producte interior brut, quan l'any 2000, segons l'Agenda de Lisboa, hauríem d'estar invertint al voltant del 3 per cent del producte interior brut del nostre país. Això..., ens donava deu anys, l'Agenda de Lisboa, fins a l'any 2010; ja estem a punt d'entrar a l'any 2012 i evidentment estem molt lluny –molt lluny– d'aquestes xifres en recerca i desenvolupament. Països com Finlàndia, països com Israel, països com Suècia, estan avui per sobre del 3 per cent en inversió en recerca i en desenvolupament respecte al producte interior brut. I és aquesta inversió tan forta, tan important de recursos –que no només ha de ser quantitatiu, sinó també qualitatiu, és a dir, detectar quins són els sectors, els clústers estratègics de cadascun d'aquests països, també del nostre, per poder encertar en aquesta inversió i tenir capacitat exportadora–, és aquesta inversió del 3 per cent del PIB el que els permet gaudir d'aquestes quotes tan importants de benestar i de creixement econòmic a les quals avui Catalunya, evidentment, no podem aspirar.

Per què? Bé, aquest 1,4 per cent del producte interior brut representaria uns 3.000 milions d'euros de més que avui hauríem d'estar invertint en recerca i desenvolupament, 3.000 milions d'euros, que és aproximadament el que acabarà pagant en interessos la Generalitat de Catalunya l'any 2012 i una mica de 2013. Aquest és el drama del país, l'espoli fiscal que patim, el dèficit fiscal que patim, que també té una importan-

cia tan i tan latent, tan evident en la inversió en recerca i desenvolupament.

Dit això, que és el marc general en què ens movem, li aprovarem la moció, perquè entenem que és benintencionada, tot i que malauradament –malauradament–, si no hi ha pistrincs, si no hi ha cèntims, si no hi ha diners, aquestes polítiques que vostè proposa no es podran portar a terme.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Subgrup Ciutadans, el diputat Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente, diputados, diputadas, *conseller*, solo a título de recordatorio, ¿eh?, el que dijo que la mejor política industrial es la que no existía fue el señor Solchaga. (*Veus de fons.*) Bueno, Solchaga ya marcó la senda, marcó la senda de lo que era la política..., la no política industrial.

Yo lamento, lamento... (*Veus de fons.*) Sí, sí, fue Solchaga –fue Solchaga. Yo lamento el RIP, el *rest in peace*, el descanse en paz de la Ley de política industrial, porque yo creo que es necesario tener una estrategia industrial. No sé si las leyes son siempre, ¿eh?, los mejores marcos, pero no tenerla evidencia una mala dirección de la política de este Gobierno, que parece seguir la máxima de Solchaga. Pero, bueno, vamos a darle ese margen de confianza todavía a este Gobierno que solo lleva un año o ya lleva un año.

Yo tengo la suerte de conocer ACCIÓ, de haber trabajado con ACCIÓ cuando trabajaba en el sector..., no de la Administración, y tengo que reconocer su eficiencia y su buen hacer. La verdad es que como pequeña y mediana empresa su capacidad y su colaboración es excepcional. Por lo tanto, creo que las cosas que funcionan hay que apoyarlas. Es bueno utilizar ACCIÓ. Yo creo que la idea que propone el Grup d'Esquerra Republicana va en la buena dirección, que es intentar establecer mecanismos donde ACCIÓ siga o amplíe su ayuda y su colaboración con la pequeña y mediana empresa. Los ámbitos de cooperación, de cambio y de talento que esgrime ACCIÓ son muy interesantes y hay que seguirlos apoyando.

Yo, sin embargo, creo –que conste que vamos a apoyar la moción en su totalidad– que el último punto, el quinto, sobra; es decir, ACCIÓ no tiene nada que ver con los clústeres industriales. ¡Qué manía tenemos aquí de incorporar cosas para llenar las mociones! No toca; estamos hablando de ACCIÓ; los clústeres es otra cosa, de verdad. ACCIÓ tiene que promover sinergias entre las empresas, tiene que promover capacidad de suma para afrontar retos internacionales. Pero los clústeres es otra historia, de verdad. No sé qué manía tenemos aquí de mezclar churras con merinas habitualmente. Y acabo, presidente.

Yo creo que ACCIÓ tendría que tener una cierta proactividad, una mayor proactividad –proactividad.

Hay muchas empresas que desconocen la existencia de ACCIÓ y sería bueno que hubiese una campaña muy potente desde el *departament* de que las empresas conociesen ese instrumento, pues es un instrumento eficiente, mejorable como todos, pero es un instrumento eficiente.

Gracias, diputados, diputadas.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i de l'escó estant, el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president; per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular amb relació a aquesta moció del Grup d'Esquerra Republicana.

En primer lloc, no ens podem estar de dir que resulta encoratjador sentir com els diputats que representen els grups que donaven suport a l'anterior Govern vénen a donar classes de com s'ha d'impulsar la innovació i com s'ha d'impulsar la internacionalització per tal de millorar el futur de les indústries catalanes. Sota el mandat dels dirigents del Govern al qual donaven suport els seus grups parlamentaris, Catalunya va perdre més d'un 30 per cent del teixit industrial, no? Per tant, en primer lloc, val la pena posar un toc d'atenció sobre segons de qui es reben segons quins consells. Primera qüestió.

Segona qüestió. Nosaltres estem absolutament d'acord sobre el recolzament que necessiten les petites i mitjanes empreses de Catalunya. Però insisteixo en la mateixa primera idea que explicava al començament: fa pocs anys les grans empreses de Catalunya se n'anaven; les mitjanes, les que sobreviuen, es tornaven petites, i les petites i la resta de mitjanes acabaven desapareixent. Per tant, compte també amb quin tipus de polítiques ens acaben aconsellant.

Ara bé, la moció que vostès presenten aquí és una moció que ve a dir: «Escoltin, hem de millorar la competitivitat de les empreses catalanes.» En això, tots hi estarem d'acord. I em dóna la impressió que hi haurà un acord unànim en aquest sentit. I, per tant, el que s'ha de fer és millorar la productivitat. Però millorar la productivitat de veritat. No millorar la productivitat perquè aquelles empreses menys eficients desapareixen perquè acaben anant-se'n a l'atur i llavors incrementa la productivitat, no; s'incrementa la productivitat perquè efectivament som capaços de produir més amb menys, no perquè hi ha una situació de crisi i d'atur. I, per tant, som partidaris que hi hagin processos d'innovació i som partidaris que hi hagin processos d'internacionalització, que és allò que dóna competitivitat a les empreses.

Per tant, el nostre grup parlamentari no pot oposar-se a una moció que el que proposa és tot un plegat de bones intencions. Nosaltres hi donarem suport. Però també els avisem: nosaltres el que farem serà vigilar de prop el Govern per tal que dugui a terme aquestes

polítiques. I, per tant, això ho farem no només des del punt de vista de control parlamentari, sinó que també ho farem en la mesura en què tinguem aquesta possibilitat des del punt de vista de la influència en el Govern que tenim.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, il·lustre president. De fet, continuarem amb l'esperit nadalenc que sembla que ens envaeix a aquestes alçades d'avui i el nostre Grup Parlamentari Socialista també donarà suport a aquesta moció.

De fet, el passat Ple el Grup Socialista ja vam fer una pregunta, una pregunta que creiem que no va ser resposta, o va ser resposta, en tot cas, parlant d'un paper, d'un esborrany d'un paper, que, de fet, tampoc no hem acabat de veure, i en aquell cas també li demanàvem quina política industrial pensava dur a terme el Govern.

De fet, aquesta moció està plenament en línia amb aquella pregunta i amb el que com a Grup Socialista creiem que ha de ser la política industrial del Govern: donar el màxim suport a la internacionalització i a la innovació, que haurien de ser les dues peces fonamentals d'aquesta política industrial. I de fet, se'ns deia, se'ns diu que ho és, però, de fet, a l'hora de la veritat, gratem, mirem, preguntem i el que fa no quadra. Per tant, de prometre a complir, podríem dir, com diu la dita, que hi ha molt a dir, perquè, com deia, continuem sense apostar-hi. I, de fet, no ho hem vist aquests dies, ahir que ens va..., fa dos dies se'ns va presentar el pressupost a aquest Parlament i hem pogut veure, sorpresos, que continuen baixant els pressupostos lligats a la internacionalització i a la innovació. I això ens decep.

Per tant, estem plenament d'acord que hem de donar suport a ACCIÓ com un instrument eficient, eficaç, amb uns grans professionals coneixedors, i amb molta feina feta també en la política de clústers, senyor Cañas. La política de clústers es fa també des d'ACCIÓ, tot i que els clústers són elements externs, però impulsats per ACCIÓ. I, per tant, cal tot el seu suport.

També amb tot el que sigui lligar els centres tecnològics al desenvolupament amb el sector productiu, una aposta molt clara. I quan parlem amb el sector se'ns diu que no troben que es continuïn aquells programes els quals aquest Govern..., el Govern d'esquerres estava fent, i ens demanen que, si us plau, instem el Govern que els continuï fent. I això, amb aquesta moció que se'ns presenta, és el que s'està demanant. Per tant, nosaltres hi donarem suport.

I també estem plenament d'acord, i així també ho demanem, que se'ns presenti aquest Pla d'actuació industrial i empresarial de Catalunya 2012-2014 –el

conseller ens en va parlar–; que es consensuï amb els diferents agents empresarials, sindicals, centres tecnològics o tots aquells que facin falta, que són els que saben i els que fan també, al costat o amb el Govern, la política industrial. Ara bé, les notícies que ens arriben ens diuen que, de fet, no va massa per bon camí. O, en tot cas, són declaracions d'objectius de bones intencions sense cap compromís.

Per tant, també veiem clar que el Govern mantingui la màxima aposta per la política de clústers, com dèiem –la creiem clau–, la que impulsa ACCIÓ o la que impulsen els mateixos clústers –alguns d'ells ja tenen autonomia. I ens preocupa el desmantellament que es va fer ahir de la Llei de política industrial, on s'apostava clarament per aquesta política de clústers. I ens preocupa també el que se'ns explica del desmantellament de tots els programes d'èxit de política industrial que teníem al nostre país.

I, per tant, també donarem suport a aquesta acceptació d'esmenes, perquè les petites i mitjanes empreses, les pimes, que són el 80 per cent del teixit industrial que tenim a Catalunya, són les que més ho necessiten. I això també aquest Govern ens consta que ho té oblidat.

I, per tant, per això donarem suport a la moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula la diputada Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Moltes gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, és un honor per mi intervenir per primera vegada davant d'aquesta cambra per parlar d'un tema tan cabdal per al nostre país com és la innovació i la internacionalització.

Substanciem la Moció subsegüent a la interpel·lació que va formular Esquerra Republicana de Catalunya al conseller Mena amb relació a la internacionalització de l'empresa catalana.

Primerament, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem deixar palesos la bona predisposició i el bon to amb què el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va plantejar la interpel·lació, un to que s'ha mantingut al llarg de la negociació de la moció, a la qual ja els avanço que votarem a favor.

Em referiré breument als punts de la moció. Pel que fa al reforçament a través d'ACCIÓ dels programes d'assessorament i millora de l'estratègia com a instrument per a l'accés a les polítiques d'innovació i internacionalització, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió veiem que el Govern té previst potenciar les polítiques d'innovació i internacionalització de les empreses catalanes a través d'ACCIÓ. I en aquest sentit està prevista la posada en marxa del Pla d'actuació industrial i empresarial del Govern de Catalunya

2012-2014, que desplega mesures en aquests àmbits. De fet, el 90 per cent de les actuacions d'ACCIO són adreçades a les pimes. Aquest pla ja s'ha presentat, tot i que encara no està aprovat pel Govern, com vostès ja bé saben.

Amb relació a la implementació de polítiques conjuntes de recerca, desenvolupament i innovació, considerem rellevant la coordinació entre els agents científics i tecnològics per garantir millor eficiència del sistema de transferència tecnològica. En aquest sentit, es treballa de manera conjunta amb el col·lectiu de recerca. Un exemple d'això és l'impuls a la valorització tecnològica, que es realitza mitjançant els contractes programa a les universitats i els incentius a la comercialització de tecnologia i desenvolupament de noves empreses de base tecnològica.

Pel que fa a donar continuïtat al Programa de suport a projectes cooperatius en recerca i desenvolupament, el Govern considera aquest instrument com una eina de primera magnitud en el suport de l'R+D empresarial, i té prevista la seva continuïtat.

Aquesta moció també planteja presentar, debatre i consensuar l'estratègia associada al Pla d'actuacions industrials i empresarials del Govern de Catalunya 2012-2014 amb les organitzacions sindicals i empresarials. Aquest pla s'ha presentat a tots els agents del Consell Rector d'ACCIO i a altres agents de suport a l'empresa. I tenen un termini per fer-hi les aportacions fins al 9 de gener. Un cop s'incorporin les aportacions al pla, aquest es presentarà a la comissió de política industrial del Parlament.

D'altra banda, es demana continuar apostant per la política dels clústers industrials. S'ha demostrat que la política dels clústers és un instrument eficaç, que està considerat, dins del Pla d'actuacions industrials, un dels instruments de política d'estímul, i la intenció és millorar-la i renovar-la. De fet, Catalunya sempre ha sigut un referent en política de clústers. I així ha de seguir sent. Fa més quinze anys que s'hi treballa; divuit, exactament. Així, doncs, la política de clústers és un element rellevant per estimular el teixit empresarial, i així ho recull la proposta del Pla d'actuacions industrial i empresarial.

En darrer terme, i fruit d'una transacció entre el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, hi ha un nou sisè punt: «Continuar actuant preventivament amb les empreses susceptibles de ser deslocalitzades, amb l'objectiu de mantenir el teixit industrial existent avui a Catalunya.» De fet, des del

Govern no hi ha altra voluntat que aquesta i, de fet, ja s'està fent. Entre d'altres, existeix una iniciativa anomenada «Mapa de riscos i *aftercare*» que compleix el manteniment de 1.800 llocs de treball i n'ha creat vora 2.000.

Resumint, la resposta a aquesta moció per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ja debatuda i pactada amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, serà positiva.

Aprofito l'avinentsa per desitjar-los un molt bon Nadal, un millor any i unes molt bones festes.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Passarem a fer la darrera votació d'aquesta sessió plenària. Votem la moció, amb l'esmena transaccional incorporada.

Comença la votació.

(*Veus d'«Oooh!»*)

Votada i aprovada per unanimitat!

(*Aplaudiments.*)

Senyores diputades, senyors diputats, abans d'aixecar la sessió, voldria, en nom de la Mesa, dirigir-los unes paraules de felicitació a l'entorn de les festes de Nadal, que qui més qui menys les viu amb un esperit especial. Aquesta tarda, aquest esperit especial ha existit, perquè jo crec que no hi ha hagut mai una sessió plenària en què quasi totes les mocions s'hagin aprovat per unanimitat.

Nadal és per a molts de vostès sinònim de família, de tradicions, de sentiments, de records i de caliu. Els desitgem, junt amb les seves famílies, un feliç Nadal. També que descansin i renovin forces per a l'any proper; un any que ens continuarà exigint esforç i compromís, esforç i compromís amb el país, i espero i desitjo que sigui també l'any de l'esperança.

Bon Nadal.

(*Aplaudiments.*)

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i set minuts.